

DI NHÃN PHÒNG ĐÔNG

Anh chủ nhà

có cặp mắt kỳ lạ

02

Hồng
nhân
đôi
mạng

Tác giả: **Hương Thảo**

Họa sĩ: **Thủy Lê**

Ái Linh dịch

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ VIỆT NAM

AMAK

Dị Nhân Phòng Đông - Anh chủ nhà có cặp mắt kỳ lạ

Tập 2: Hồng Nhan Đòi Mạng

Tác giả: Hương Thảo

Người dịch: Ái Linh

Phát hành: AMAK

Nhà Xuất Bản Phụ Nữ 05-2020

ebook©hotaru-team

Khi anh chủ nhà có cặp mắt kỳ lạ gặp gỡ những người khách thuê nhà “rất bảnh”, cuộc sống chung nhà nhằm “nương tựa vào bạn bè” đã diễn ra một cách lạ thường!

Khả năng nhìn thấy ma của An Nhiên đã cứu mạng đạo diễn nổi tiếng, còn ngang nhiên ngăn cản cơ hội báo thù của oan hồn! Đang đau đầu tìm cách thoát khỏi cô nàng paparazzi hiếu kỳ, An Nhiên vô tình lại trở thành nhân vật nam đáng thương trên tin tức giải trí...

Anh hai nhà họ Lâm cũng ra tay giúp đỡ, cùng An Nhiên chia ra hành động. Một nhiệm vụ đơn giản là mời đối thủ ăn cơm trưa, cuối cùng lại trở thành “quý ông đầu bếp” đắm chìm trong tình yêu.

Cậu em trai Lâm Tuấn bất tự xung khắc với An Nhiên cũng ra tay giúp đỡ. Nhưng... mối nguy hiểm chết người lần này vô cùng khó khăn!

Mở đầu

Thời tiết đầu mùa xuân tuy mát mẻ, nhưng ánh mặt trời buổi trưa rất gay gắt. Dù đang trốn dưới bóng râm, Trần Thanh vẫn nóng đến nỗi lưng ướt đẫm mồ hôi.

Nơi Trần Thanh đang đứng là một khu dân cư cao cấp, biệt thự san sát nhau, những người sống trong khu này đều là người giàu có. Một trong những căn biệt thự mà cô đang quan sát chính là nhà của đạo diễn Lý Vĩnh Vinh.

Sau khi nhận được thông tin sáng sớm nay, Trần Thanh đã đứng đây cả nửa ngày. Quệt đi những giọt mồ hôi trên trán, thầm nghĩ bụng cô nàng minh tinh đó còn có việc vào buổi tối, chắc cũng đến lúc phải rời đi rồi? Chỉ cần chụp được ảnh hai người lén lút hẹn gặp nhau nhiệm vụ của cô coi như hoàn thành.

Từ nhỏ Trần Thanh đã quyết tâm trở thành một phóng viên, tiếc thay sau khi cô chính thức bước vào nghề này mới nhận ra khoảng cách giữa mộng tưởng và đời thực rất lớn. Trong tưởng tượng của cô, phóng viên là một nghề vô cùng thiêng liêng, là người đầu tiên có mặt tại hiện trường để mang những thông tin mới nhất đến cho người dân, nhưng cô lại trở thành một phóng viên giải trí, chỉ biết chạy theo đuôi các minh tinh, chính là cái mà người ta hay gọi là đám “Paparazzi”.

Đôi lúc Trần Thanh cũng bối rối tự hỏi bản thân, ngày ngày canh chừng, chờ đợi cực khổ chỉ để chụp được một tấm hình vụng trộm

của các minh tinh, cuộc sống như thế có đúng là điều cô muốn?

Trong lúc Trần Thanh còn đang nghĩ ngợi lan man, cô nàng minh tinh cuối cùng cũng bước ra khỏi nhà tay đạo diễn. Trần Thanh vội vàng lôi máy ảnh chụp lại khoảnh khắc Lý Vĩnh Vinh và cô nàng chào tạm biệt nhau.

Sau khi cô gái lái chiếc xe thể thao rời đi, Lý Vĩnh Vinh liền bước về phía cửa hàng tiện lợi của khu dân cư. Trần Thanh lúc này đã hoàn thành nhiệm vụ, cô vẫn đứng ở vị trí cũ, tránh chạm mặt với đối phương. Tuy cô và Lý Vĩnh Vinh chỉ từng tiếp xúc một lần khi phỏng vấn, chắc hẳn đối phương hẳn sẽ không nhận ra một nhân vật quen như cô. Nhưng dù sao “không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất”, Trần Thanh không muốn mạo hiểm thành quả thu thập được sau cả buổi sáng chờ đợi vất vả, cô quyết định trước mắt cứ nán lại chỗ trốn kín đáo này.

Rất nhanh, Trần Thanh nhìn thấy Lý Vĩnh Vinh tay cầm một bao thuốc lá bước ra từ cửa hàng tiện lợi. Đột nhiên, một người thanh niên lao về phía Lý Vĩnh Vinh, vừa chạy vừa hét lớn: “Cẩn thận!”

Lý Vĩnh Vinh dường như không nghe thấy, thậm chí không để ý đèn giao thông, cứ thế băng qua đường...

Một chiếc container đang chạy tới với tốc độ cao, người tài xế nhận thấy tình huống liền phanh gấp. Nhưng chiếc xe lớn như vậy không thể dừng lại ngay khi đạp phanh được.

Chứng kiến người đạo diễn sắp bị chiếc xe đâm trúng, theo phản xạ tự nhiên vượt xa cả kỹ năng nghề nghiệp, Trần Thanh vội vàng rút máy ảnh, bấm liên tiếp để chụp lại toàn bộ quá trình vụ tai nạn.

Đúng lúc Trần Thanh định ninh rằng Lý Vĩnh Vinh khó có thể thoát

chết, người thanh niên vừa hét lên ban nãy đã kịp chạy đến cạnh Lý Vĩnh Vinh và kéo mạnh, nỗ lực kéo ông ta trở lại từ bờ vực của cái chết!

Trần Thanh thấy vậy liền thờ phào. Tuy danh tiếng của Lý Vĩnh Vinh không tốt đẹp gì cho cam, nhưng dù sao cũng là một sinh mệnh đang sống. Dù có đôi chút tiếc nuối vì không chụp được tin tức nóng hổi về cái chết của Lý Vĩnh Vinh, cô vẫn cảm thấy mừng khi đối phương thoát khỏi tai nạn trong gang tấc.

Vì người thanh niên kia kéo quá mạnh, nên sau khi thoát nạn, hai người liền ngã dúi dụi xuống đất. Tuy có trầy xước đôi chỗ nhưng cả hai đều không có gì đáng ngại.

Lý Vĩnh Vinh đứng dậy, vẫn còn chưa hoàn hồn. Ông ta phải bụi đất trên người, đưa tay kéo người thanh niên dậy, mặt đầy cảm kích. Miệng ông ta mấp máy không biết đang nói điều gì, Trần Thanh đoán là vài lời cảm ơn đến người kia.

Chứng kiến đến đây, Trần Thanh bất giác cảm thấy được vận may của chàng thanh niên kia đang đến. Tên nhà giàu Lý Vĩnh Vinh tuy nhân cách không ra gì, nhưng với ơn cứu mạng chắc cũng không keo kiệt mà báo đáp. Ít nhất cũng không thể thiếu một khoản tiền tạ ơn, coi như “hảo tâm hữu hảo báo”?

So với dáng vẻ vui sướng của Lý Vĩnh Vinh sau khi thoát nạn, gương mặt của người thanh niên trông không có vẻ vui mừng cho lắm, ngược lại, cậu ta do dự một lúc vẻ khó xử rồi mới mở miệng nói vài câu với Lý Vĩnh Vinh.

Sau đó, Trần Thanh thấy sắc mặt Lý Vĩnh Vinh biến đổi, ông ta nhìn người thanh niên với ánh mắt đầy kinh ngạc. Ông ta sợ hãi vội

vã quay về nhà như thể muốn chạy trốn khỏi thứ gì đó rất đáng sợ, sau đó dùng hết sức bình sinh đóng “sầm” cửa lại!

Trần Thanh còn để ý thấy hai tay Lý Vĩnh Vinh run lẩy bẩy khi dùng chìa khóa mở cửa, dường như ông ta đang vô cùng sợ hãi. Phát hiện ấy khiến Trần Thanh không khỏi ngạc nhiên. Dù sao với tư cách một đạo diễn, đáng ra đã quen gặp phải những tình huống nghiêm trọng, rồi cuộc người thanh niên đó đã nói gì mà khiến ông ta sợ hãi đến vậy?

Trần Thanh rời mắt khỏi Lý Vĩnh Vinh lúc này đã vào nhà, quay sang nhìn người thanh niên. Cậu ta bắt lực gãi gãi mũi rồi quay người bỏ đi.

Máu phóng viên trong người Trần Thanh lại nổi lên, cô muốn tìm hiểu rõ chân tướng sự việc. Trần Thanh không chút do dự bèn cất bước, giữ khoảng cách và bám theo người thanh niên kia.

Chương 1

Linh hồn đoạt xác

“Tôi về rồi!” An Nhiên vừa mở cửa liền nhận được ngay sự chào đón mừng rỡ của Diệu Diệu. Thấy Lâm Tuấn đang ngồi chơi điện tử hăng say ở phòng khách, An Nhiên cảm thấy đôi chút bất công, một tên sinh viên như cậu ta lấy đâu ra nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy?

Ánh mắt An Nhiên chuyển từ màn hình ti vi sang mái tóc tím rực trên đầu Lâm Tuấn, không khỏi cau mày, nghĩ bụng, trường đại học quản lý sinh viên thật lỏng lẻo.

Sắc tâm trạng bất bình, An Nhiên phải công nhận đẹp trai thật là sướng. Ngay cả khi nhuộm tóc tím mà trông Lâm Tuấn cũng chẳng hề nữ tính chút nào, hơn nữa còn toát lên khí chất thời thượng của cậu ta, quả là cách biệt lớn...

Thấm thoát anh em nhà họ Lâm đã ở chung nhà với An Nhiên được hơn một tháng. Từ sau khi trải qua sự việc kinh hoàng liên quan đến ma nữ bị chiên xác khiến ba người nhận ra mình có thể nhìn thấy hồn ma, An Nhiên không cần giấu giếm trước mặt anh em họ nữa, gặp chuyện gì cũng có người để chia sẻ.

Thái độ của anh em nhà họ Lâm đối với An Nhiên cũng trở nên thân thiết hơn. Quan điểm của Lâm Tuấn về chuyện ma quỷ đã thay đổi hoàn toàn. Từ một tên đại thiếu gia coi thường ma quỷ trở thành một anh chàng ủng hộ và hứng thú với thần bí học. Cậu ta thường bám lấy người bạn đồng chí hướng là Lưu Thiên Hoa để cùng

ngiên cứu, thậm chí còn tham gia vào hội nghiên cứu về hiện tượng linh dị.

An Nhiên thực sự không hiểu tâm lý cậu chàng này vững vàng đến mức nào. Rõ ràng lúc mới chạy thoát khỏi tòa nhà ma ám kia còn sợ tới nỗi muốn bật khóc, lại có thể hồi phục nhanh như vậy, lại còn khoe khoang khắp nơi với bạn bè về trải nghiệm gặp ma của mình. Cũng may Lâm Tuấn hiểu rõ điều gì nên nói, điều gì không nên nói. Cậu ta biết An Nhiên là người khiêm tốn và thận trọng, không muốn chuốc phiền phức vào mình, nên Lâm Tuấn cũng giữ mồm giữ miệng về năng lực của An Nhiên.

Thấy An Nhiên đã về, Lâm Tuấn lập tức bỏ dở game đang chơi và lao đến trước mặt cậu. Nếu cả Lâm Tuấn và Diệu Diệu đều lao đến để chào đón mình, An Nhiên sẽ cảm thấy rất vui mừng và cảm động. Nhưng Lâm Tuấn chỉ dò xét An Nhiên một hồi, rồi hỏi để xác nhận lần nữa: “An Tiểu Nhiên! Anh đừng có động vào tiểu công chúa nhà tôi! Anh vừa từ bệnh viện về, không mang theo thứ gì khác thường về nhà đó chứ?”

Nói rồi Lâm Tuấn liền bế Diệu Diệu bước lùi lại, bộ dạng như thể An Nhiên mang bệnh truyền nhiễm.

An Nhiên dường như nghe thấy tiếng sột dây “lý trí” trong đầu đứt cái phụt, nếu không phải vì Diệu Diệu đang nằm trong tay Lâm Tuấn, An Nhiên thực sự muốn đá cậu ta một cái!

Không biết có phải do bất tự tương xung hay không, giữa An Nhiên và Lâm Tuấn thường xuyên xảy ra xung đột. Hơn một tháng sống chung, hai người đã gây chuyện với nhau không ít lần.

Đặc biệt, tính cách Lâm Tuấn là kiểu không bao giờ chịu thua. Tuy

An Nhiên lớn tuổi hơn, nhưng Lâm Tuấn cố ý gọi cậu là “An Tiểu Nhiên” để ra vẻ chiếm thế thượng phong, quả thực trẻ con hết sức.

Ban đầu, An Nhiên tưởng rằng Lâm Phong sẽ thiên vị em trai mình, nhưng sau nhiều lần quan sát, cậu nhận ra sự bất đồng giữa cậu và Lâm Tuấn còn chẳng đáng để Lâm Phong bận tâm. Kể cả hai người có đánh nhau đến long trời lở đất, chỉ cần không nguy hại đến tính mạng, Lâm Phong hoàn toàn thờ ơ.

An Nhiên còn đang tức giận bưng bưng, Lâm Phong vừa tập thể hình xong bước từ trên lầu xuống, thấy An Nhiên liền hỏi: “Sao rồi, đồng nghiệp của cậu không có vấn đề gì nghiêm trọng chứ?”

“Nghe chưa! Đó mới là lời nói của con người!”

An Nhiên đáp: “Cậu ấy phẫu thuật cắt một ít mô để xét nghiệm, sau khoảng 3 ngày sẽ biết kết quả.” Nói đến đó, An Nhiên thở dài: “Cũng may cậu ta có bảo hiểm, có thể phẫu thuật ở bệnh viện tư. Nếu phải chờ bệnh viện công sắp xếp, nhanh nhất cũng 8 tuần sau mới làm được. Đó lại là ung thư chứ đâu phải bệnh nhẹ gì!”

Lâm Tuấn thả Diệu Diệu xuống rồi cầm điều khiển trò chơi lên, vừa chơi vừa nói: “Bây giờ ung thư cũng phổ biến hơn, gần như trở thành một căn bệnh đô thị. Cảm giác như đến một độ tuổi nhất định nào đó đều sẽ gặp phải không ai có thể tránh được.”

An Nhiên nói: “Đúng thế, bây giờ các bệnh viện công không đủ bác sĩ, bệnh nhân lại đông. Nếu đợi họ sắp xếp, nhiều khi sẽ bị lỡ mất thời điểm chữa trị lý tưởng. Nhưng chi phí chữa trị ở bệnh viện tư vô cùng đắt đỏ, một tiểu thị dân như tôi không thể lo liệu được. Hôm nay là lần đầu tiên tôi đến khu Happy Valley, lúc đi qua công ty bất động sản, nhìn giá nhà ở đó mà hết hồn!”

Lâm Tuấn “ừ ừ” mấy tiếng với thái độ chiếu lệ, khiến An Nhiên tức giận rửa thầm trong bụng: “Đồ con nhà giàu!”

Lâm Phong đã quen với những xích mích thường xuyên xảy ra giữa hai người, anh lờ đi và nói tiếp: “Tuy không gặp phải chuyện gì lạ thường, nhưng cậu vừa mới từ bệnh viện về, tốt nhất nên đốt một chút cái lá gì đó mà Tuấn mua về để xông người thì hơn!”

Lâm Tuấn đang bận chơi điện tử, nghe chưa hết câu đã chen vào nói: “Không phải là “cái lá gì đó”, là lá xô thơm trắng, không rẻ chút nào đâu...”

Không lâu trước đó, Lâm Tuấn có mua ít lá xô thơm trắng từ chỗ Lưu Thiên Hoa, nghe nói đó là hàng cao cấp gửi từ California về Hong Kong.

Xô thơm trắng là loại lá giúp thanh tẩy của người thổ dân Bắc Mỹ, dùng cho các nghi thức hoặc kêu gọi thần linh, trừ tà... là một loài cây có uy lực mạnh mẽ, nghe nói có thể xua đi những năng lượng xấu.

Mỗi lần An Nhiên gặp chuyện bất thường, Lâm Tuấn đều khẳng khái yêu cầu An Nhiên đốt lá xô thơm trắng để xông người. Tuy An Nhiên không chắc việc đó có hiệu quả, nhưng để yên tâm, hơn nữa mùi lá xô thơm cũng không khó chịu, lại là đồ miễn phí chẳng có lý gì mà không xài, nên cậu dần dần cũng quen.

Sau khi nhìn An Nhiên bước vào phòng, Lâm Phong cau mày, nói: “An Nhiên bị thương rồi. Anh nghĩ thấy trên người cậu ta có mùi máu rất nhẹ.”

Ánh mắt Lâm Tuấn lập tức trở nên sắc bén, không còn vẻ hồn nhiên của một chàng sinh viên.

Lâm Phong vò vò mái tóc của em trai, nói: “Bộ dạng này của em sẽ dọa An Nhiên đấy. Em yên tâm, chắc cậu ấy chỉ có mấy vết xước nhỏ, không giống bị ai đó bắt nạt, lát nữa hỏi thăm cậu ấy xem!”

Một lúc sau, An Nhiên bước ra khỏi phòng, trên người vẫn còn đọng lại mùi lá xông.

“An Nhiên, tay cậu đang bị thương, hôm nay không được động vào nước, chúng ta ra ngoài ăn đi!” Lâm Phong đang ngồi trên ghế sofa xem Lâm Tuấn chơi điện tử, thấy An Nhiên bước vào bếp liền cất lời.

An Nhiên gật đầu trong vô thức, rồi lập tức tỉnh táo trở lại, nói: “Anh Phong, sao anh biết tôi bị thương?”

Tuy An Nhiên không cố ý che đi, nhưng vết xước ở lòng bàn tay không dễ nhìn thấy, ban nãy nói chuyện với Lâm Phong mấy câu, mà anh ta có thể phát hiện ra tay cậu bị thương sao?

Thế thì lợi hại quá! Hơn nữa, lúc nói chuyện với Lâm Phong, An Nhiên cũng không thấy đối phương nhìn vào vết thương của mình.

Lâm Phong nói với giọng như thể chuyện đương nhiên: “Tôi ngửi thấy mùi máu trên người cậu, hơn nữa, động tác tay phải của cậu có vẻ hơi chậm.”

An Nhiên nghe vậy liền ngẩn người. Vết thương đã khô lại rồi, máu cũng đã lau đi rồi, kể cả đưa lại gần mũi cũng không ngửi thấy mùi gì cả. Thậm chí quần áo trên người cậu còn lưu mùi khói sau khi đốt lá xông thơm trắng.

Nếu không phải vì nể sợ sức mạnh của Lâm Phong, An Nhiên thực sự muốn khen ngợi một câu: “Anh Phong, mũi anh còn thính

hơn mũi chó!”

Tuy An Nhiên không ghét nấu ăn, cậu cũng thích việc người khác vui vẻ ăn món ăn cậu làm, nhưng chẳng mấy khi được lười biếng một ngày, ra ngoài ăn cũng tốt. Tính cách An Nhiên vốn dễ hài lòng với những điều nhỏ nhặt, cậu lập tức quên đi cảm giác chán nản vì gặp chuyện xui xẻo ngày hôm nay.

Hiếm khi ba người ra ngoài ăn cùng nhau, nhưng điều này khiến Diệu Diệu vô cùng bất mãn.

Vì thời gian đi học của chàng sinh viên Lâm Tuấn không cố định, Lâm Phong cũng tuyên bố đã tìm được việc làm, nên có nhiều lúc cả ba người đều không ở nhà.

Diệu Diệu đã quen với việc có người ở nhà chơi cùng, chỉ cần cả ba người cùng đi vắng, Diệu Diệu sẽ làm ồn suốt cả ngày. May thay Lưu Thiên Hoa sống dưới lầu thường xuyên đi vắng, nếu không, dù là người quen cũng không chịu nổi tiếng khóc của cô nhóc này.

Trước tiếng kêu đầy trách móc của Diệu Diệu, An Nhiên ôm cảm giác tội lỗi nhanh chóng trốn chạy, không hề phát hiện ra lúc ba người đóng cửa rời đi, ánh mắt sắc lẹm của Lâm Phong liếc nhanh về phía góc tối bên cạnh đó.

Đến khi ba người đã đi xa, Trần Thanh mới bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, vẫn chưa hoàn hồn.

Vì chứng kiến An Nhiên cứu Lý Vĩnh Vinh, lại thấy đạo diễn Lý hoảng sợ bỏ chạy sau khi nghe câu nói của chàng thanh niên, Trần Thanh liền nảy ra ý định tiếp tục theo dõi để tìm hiểu thêm. Dựa vào trực giác sắc bén của một người phóng viên, Trần Thanh dự cảm rằng nếu tiếp tục điều tra, chắc chắn sẽ khai ra được nhiều chuyện

thú vị.

Vì vậy, cô bám theo An Nhiên đến tận nhà, thậm chí còn nấp ở gần đó. Vốn dĩ định tiếp tục đi theo khi An Nhiên ra khỏi nhà, không ngờ lại bị ánh mắt sắc lẹm đầy sát khí của Lâm Phong dọa chết khiếp, không dám động đây.

Làm nghề phóng viên, Trần Thanh đã gặp qua đủ loại người, nhưng cô vẫn bị ánh mắt cảnh cáo của Lâm Phong khiến cho tim đập chân run.

“Người này... đáng sợ thật.” Trần Thanh lẩm bẩm.

Nghĩ đến hành động kỳ lạ của An Nhiên, cộng thêm ánh mắt dữ dội của Lâm Phong, Trần Thanh bất giác rung mình bất an.

Tuy nhiên, đối với Trần Thanh, một chút cảm giác bất an này không thể ngăn cản ý chí muốn thu hoạch được một bài viết lớn. Hành động của Lâm Phong đã gián tiếp khẳng định chàng trai An Nhiên sống cùng nhà với cậu ta không phải là người đơn giản.

Trần Thanh bắt đầu tưởng tượng miên man.

Chàng thanh niên có ánh mắt hung dữ ấy xăm hình trên cánh tay, sát khí lại rất nặng, không biết chừng lại là đại ca tổ chức xã hội đen. Còn hai người kia trẻ hơn, chắc là tiểu đệ đi theo cậu ta.

Lý Vĩnh Vinh sợ hãi như vậy, không phải vì vụ tai nạn trước đó là một vở kịch do anh chàng kia tự biên tự diễn đó chứ?

Điều mà cậu ta nói với Lý Vĩnh Vinh, biết đâu là: “Nếu ông không ngoan ngoãn nghe lời, chuyển tiền vào tài khoản của tôi, lần tới gặp tai nạn sẽ không may mắn như vậy nữa đâu!”

Càng nghĩ, Trần Thanh càng cảm thấy kỳ lạ, mong muốn tìm ra

chân tướng càng mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Ngay cả Lâm Phong cũng không ngờ rằng, ánh mắt cảnh cáo của anh ban nãy chẳng những không khiến cho kẻ đang ẩn nấp trong bóng tối chùn bước, mà còn tăng thêm quyết tâm tiếp tục điều tra An Nhiên của cô.

Trong lúc ăn, Lâm Tuấn hiếu kỳ hỏi An Nhiên lý do bị thương, An Nhiên bèn kể lại chuyện xả thân cứu người vừa xảy ra.

An Nhiên không hay xem phim, cũng không để ý các tin tức giải trí, ngay cả minh tinh nổi tiếng cũng không biết nhiều, huống hồ một người đạo diễn luôn đứng ở hậu trường như Lý Vĩnh Vinh.

Vì vậy, An Nhiên không hề biết người mình cứu chính là một đạo diễn nổi tiếng, chỉ nghĩ đó là một ông chú bình thường.

Tiếc thay, Trần Thanh bị Lâm Phong phát hiện nên đã từ bỏ ý định tiếp tục theo dõi, vì vậy mà bỏ lỡ cơ hội hiểu ra chân tướng sự việc. Vì câu nói tiếp theo của An Nhiên rất khác so với những gì Trần Thanh phỏng đoán.

An Nhiên miêu tả quá trình xảy ra: “Hôm nay lúc đến bệnh viện bị kẹt xe, nên khi rời khỏi đó tôi đã đi bộ từ Happy Valley đến khu Central để đi tàu điện ngầm. Kết quả, khi đi qua một khu dân cư cao cấp tôi nhìn thấy một ông chú đang đứng bên đường...”

Nhớ lại cảnh tượng lúc đó, An Nhiên bất giác rung mình, nói: “Đứng sau ông chú đó là một người phụ nữ, hốc mắt, tai, mũi và miệng cô ta chảy máu đầm đìa, cô ta bay lơ lửng, chân không chạm mặt đất. Tuy không cao bằng ông chú kia, nhưng vì bay lơ lửng nên nhìn cao hơn ông ta một chút. Tôi thấy cô ta vươn hai tay từ phía sau bịt mắt người đàn ông đó, ông ta dường như không cảm nhận

được, vẫn tiếp tục bước tới, không hề để ý đèn đỏ cho người đi bộ đang sáng và chiếc container đang tiến lại gần, ông ta cứ thế qua đường như không có chuyện gì. Vết thương trên tay tôi là do lúc kéo ông chú đó lại, không đứng vững nên bị ngã xuống đất.”

Lâm Tuấn tròn tròn mắt, nói: “Nhưng anh đi thăm bệnh vào buổi sáng cơ mà?”

Lâm Phong uống một ngụm trà nóng, bình tĩnh nói: “Vụ án chiêm xác người lần đó cũng xảy ra vào ban ngày đó thôi.”

“Cũng đúng... Nhưng lần này An Nhiên đang ở ngoài đường, mặt trời hôm nay chói chang vậy, ma quỷ bị ánh mặt trời chiếu vào mà không hồn siêu phách lạc sao?” Từ nhỏ đến lớn bị ảnh hưởng bởi quan niệm “ma quỷ sợ mặt trời”, Lâm Tuấn khó có thể chấp nhận chuyện ma quỷ chạy khắp nơi dưới ánh mặt trời.

“Làm sao tôi biết được.” Nghe câu hỏi của Lâm Tuấn, An Nhiên bĩu môi chán nản. Cậu nghĩ bụng, bản thân chỉ là có khả năng nhìn thấy ma, chứ đâu phải cuốn bách khoa toàn thư về ma quỷ!

“Anh chắc đó không phải là con người đấy chứ?” Lâm Tuấn tiếp tục hỏi.

“Con người mà lại chảy máu khắp mặt mũi lại còn bay lơ lửng sao?” An Nhiên đảo mắt.

“Nói không chừng người phụ nữ đó chỉ là một bệnh nhân đang sắp hấp hối muốn báo thù trước khi chết, không phải lúc đó anh đang ở gần bệnh viện sao?”

“Cô ta bay lơ lửng trong không khí đấy!” An Nhiên khẳng định lần nữa.

“Chắc là anh nhìn nhầm thôi.” Phòng đoán của Lâm Tuấn ngày càng đi xa, hỏi tới hỏi lui, cuối cùng chẳng còn nhớ mục đích câu hỏi ban đầu, cậu ta dường như chỉ muốn làm cho An Nhiên á khẩu để giành phần thắng.

Thấy cái tính đại thiếu gia của Lâm Tuấn lại bắt đầu nổi lên, An Nhiên không chịu thua liền phản bác: “Vậy làm thế nào để giải thích khi cô ta dùng tay bịt mắt ông chú đó, ông ta lại không có phản ứng gì? Còn nữa, khi tôi kéo ông ta lại, người phụ nữ đó đột nhiên biến mất.”

Nếu người phụ nữ đó còn sống thì không thể giải thích được hai điểm kỳ lạ này, vì vậy Lâm Tuấn chỉ còn biết chấp nhận rằng An Nhiên thực sự gặp ma. Cậu ta mặt đầy cảnh giác, lập tức lùi ra tạo khoảng cách với An Nhiên, nói: “Anh có chắc là không có thứ gì theo anh về không? Anh đừng có mang mấy thứ ô uế ấy về nhà nhé!”

Lúc Lâm Tuấn nói câu ấy, cô nhân viên đang phục vụ món ăn nghe vậy tưởng rằng An Nhiên đưa phụ nữ không đoan chính về nhà, trước khi quay đi, cô ta liền liếc An Nhiên một cái đầy khinh miệt.

An Nhiên nhếch mép, nói: “Người bị ma theo về nhà lần trước rốt cuộc là ai hả? Hơn nữa, khi cậu nhắc đến mấy ‘hào huynh đệ’ ấy thì nên tỏ ra tôn trọng một chút! Nói người ta là thứ ô uế, cẩn thận ban đêm cô ta hiện lên tìm cậu đấy.”

“Tôi... tôi chỉ nhất thời lỡ miệng thôi.” Tuy sống chết không chịu nhận sai, nhưng thần sắc của Lâm Tuấn đã mất hẳn vẻ tự tin ban nãy.

“Cậu nói chuyện này với ông chú ấy rồi à?” Lâm Phong chờ cho

hai người đấu khẩu chán chê, đến khi cả hai cò im trống lạng mới lên tiếng hỏi.

Thấy An Nhiên gật đầu, Lâm Tuấn đưa tay đỡ trán như thể đau đầu lắm vậy, nói: “Sao anh lại thành thật đến vậy? Cứu người là được rồi, còn nói với ông ta làm gì?”

An Nhiên giải thích: “Tôi cũng không muốn gây thêm rắc rối. Nhưng ông ta suýt bị hồn ma đoạt xác kia hại chết, nếu tôi không nói, lỡ có lần sau thì có tránh cũng không kịp.”

“Tôi biết anh sẽ nói vậy mà. Sau đó thì sao? Ông chú ấy có nói gì không?” Lâm Tuấn thờ dãi, nghĩ bụng An Nhiên đúng là tốt bụng quá mức. Con người này không phải không biết bảo vệ bản thân, mà do bản tính dễ mềm lòng, nên rất dễ chuốc phiền phức vào người.

Nhưng nếu tính cách An Nhiên không như vậy, Lâm Tuấn sẽ không thể thoát nạn sau sự việc lần trước. Vì vậy tuy Lâm Tuấn chẳng đồng tình với lựa chọn của An Nhiên, nhưng cậu cũng không có ý định thay đổi đối phương.

Nghe câu hỏi của Lâm Tuấn, An Nhiên nói vẻ khó hiểu: “Ban đầu ông ta còn không tin, nhưng sau khi nghe tôi miêu tả về người phụ nữ, ông ta có vẻ vô cùng hoảng sợ rồi chạy mất.”

“Phản ứng ấy rõ ràng là có tật giật mình? Nói không chừng ông ta và ma nữ đó từng quen biết nhau! Nếu không, phản ứng của ông ta sẽ không hoảng loạn như vậy. Ông chú này có lẽ là một tên ăn ốc đồ vỏ, người phụ nữ sau khi bị ruồng bỏ đã đau khổ tự sát, sau đó biến thành ma bắt ông ta xuống chôn chung...” Lâm Tuấn bắt đầu phát huy trí tưởng tượng vô tận.

“Chắc không phải vậy đâu.” An Nhiên nói vẻ thiếu chắc chắn:

“Người phụ nữ đó nhìn có vẻ mới khoảng 20 tuổi, còn ông ta phải hơn 50 tuổi rồi, nói họ là bố con còn thấy giống hơn.”

Nói đến đó An Nhiên bỗng im bật, vì không chỉ Lâm Tuấn mà Lâm Phong cũng quay sang nhìn cậu với ánh mắt khác lạ.

“Sao, sao thế?”

“An Nhiên, anh quả thực quá ngây thơ đó! Cách nhau 30 tuổi có là gì? Bất kể bao nhiêu tuổi, đàn ông nào cũng thích cở non cả. Đặc biệt đối với những người chỉ có ý định chơi bời, tình nhân càng trẻ càng tốt!”

Lâm Tuấn nói một tràng với vẻ mặt ranh mãnh, đúng lúc cô nhân viên ban nãy mang món ăn đến, bàn của ba người lại một lần nữa lãnh trọn cái nhìn đầy khinh thường.

Lâm Tuấn mặc kệ, gương mặt vẫn dương dương tự đắc. Vụ việc chiền xác người lần trước là do Lâm Tuấn bất cẩn, kết quả là sai một ly đi một dặm. Từ đó trở đi, tuy An Nhiên không lớn hơn Lâm Tuấn là mấy, nhưng cậu ta luôn có cảm giác làm em khi ở trước mặt An Nhiên, cảm giác bản thân không hiểu chuyện hơn rất nhiều. Hiếm khi có cơ hội được thể hiện trước mặt An Nhiên, Lâm Tuấn càng cố gắng thể hiện mình là người trưởng thành.

An Nhiên nhướn mày, nói: “Cậu có vẻ hiểu biết nhỉ.”

Lâm Tuấn vênh mặt tự đắc, nói: “Ít nhất cũng hiểu bản chất xấu xa của đàn ông hơn anh.”

“Rút từ kinh nghiệm bản thân à?”

Nghe câu hỏi tiếp theo của An Nhiên, thêm cả ánh mắt sắc lẹm của anh trai cũng hướng về mình, Lâm Tuấn sợ hãi lập tức ngừng ra

về một lãg tử tình trường, mặt ngoan ngoãn, nói: “Làm gì có chuyện đó! Tôi còn ngây thơ lắm.”

An Nhiên gật đầu: “Cũng đúng, với tuổi của Lâm Tuấn cậu, nếu muốn ăn cỏ non, thì cậu quả là loài cầm thú. Khả năng bị người khác coi là cỏ non thì đúng hơn.”

“Tôi đang nói ông chú kia mà! Anh đừng có đổ lên người tôi.” Lâm Tuấn chán nản, cố gắng trốn tránh câu chuyện “ăn cỏ non” tự mình khơi mào, đúng là tự làm tự chịu!

Thấy Lâm Tuấn thẹn quá hóa giận, An Nhiên biết điểm dừng liền quay lại chủ đề chính: “Thời gian tiếp xúc ngắn quá, tôi không thể biết được quan hệ giữa họ là gì. Bộ dạng ma nữ đó tuy đáng sợ, nhưng nếu chỉ nhìn ngũ quan và hình thể thì cô ta khá đẹp, hơn nữa...” Nói đến đây, An Nhiên nhíu mày: “Tôi có cảm giác đã từng gặp cô ta ở đâu đó.”

Lâm Tuấn lập tức cảm thấy hứng thú, liền nói: “Lẽ nào là người quen của anh?”

“Có vẻ không phải người tôi quen... Chỉ có thể nói là tôi đã từng nhìn thấy gương mặt của cô ta. Rốt cuộc tôi đã nhìn thấy ở đâu?” An Nhiên suy nghĩ đầy bối rối.

Lúc này, món ăn cuối trong thực đơn đã được mang lên, Lâm Phong thấy vậy liền nói: “Không nhớ ra thì thôi, chúng ta ăn trước đi!”

An Nhiên gật đầu, dừng chủ đề đang nói, vừa ăn vừa lơ đãng nhìn ti vi của quán trà...

Đột nhiên, An Nhiên hét lên sợ hãi khiến Lâm Tuấn giật mình làm đổ tách trà.

“Anh bị thần kinh à!?” Lâm Tuấn khó nhọc dùng khăn giấy thấm trà trên mặt bàn, nhìn chiếc quần đang mặc bị thấm nước trà, mặt cậu ta tối sầm lại.

An Nhiên không để ý đến câu nói của Lâm Tuấn cùng ánh mắt khó hiểu của mọi người trong quán trà, cậu đứng dậy chỉ tay vào màn hình ti vi, run rẩy cất tiếng: “Chính là cô ta!”

Anh em nhà họ Lâm quay lại nhìn theo hướng tay của An Nhiên, thấy một cô gái xinh đẹp trên chương trình quảng cáo, tay cầm một lon cà phê, nở nụ cười ngọt lịm và giới thiệu tên sản phẩm.

Lâm Tuấn nói: “Sao cơ? Cô ấy là một minh tinh đang nổi gần đây, nghệ danh hình như là Đinh Đinh hay Đang Đang gì đó.”

“Nghệ danh của cô ấy là Đinh Linh.” Lâm Phong cất giọng thờ ơ, lập tức nhận lại cái liếc nhìn của An Nhiên và Lâm Tuấn. Không ngờ trong ba người bọn họ, người có để ý, thậm chí còn biết tên của nữ nghệ sĩ này lại là Lâm Phong...

Lẽ nào tuy vẻ ngoài tỏ ra lạnh lùng không ham nữ sắc, nhưng thực chất lại ngấm ngầm để ý đến các nữ nghệ sĩ?

Lâm Phong thản nhiên trước ánh mắt của hai người, giơ điện thoại trong tay lên, nói: “Tôi vừa tra trên điện thoại.”

“...”

Lâm Tuấn im lặng một hồi, quyết định không để ý đến anh trai nữa, tiếp tục quay sang bắt bẻ An Nhiên: “Quảng cáo đó thì liên quan gì mà anh đột nhiên phát điên lên?”

Nghe câu hỏi của Lâm Tuấn, An Nhiên lúc này mới để ý tới mọi người trong nhà hàng đang nhìn mình với ánh mắt như thể nhìn thấy

kẻ thần kinh. Nhớ lại bộ dạng vừa rồi của mình đột nhiên đứng bật dậy và hét lớn, An Nhiên liền đỏ bừng mặt, chỉ hận không có cái lỗ nào để chui xuống.

“Xin lỗi đã làm phiền mọi người... không có chuyện gì đâu...” An Nhiên ấp úng vài câu rồi ngồi xuống. Những vị khách khác tuy tò mò nhưng cũng không có ý định tìm hiểu thêm, chỉ thỉnh thoảng liếc sang với ánh mắt hiếu kỳ.

Thấy An Nhiên bình tĩnh ngồi xuống trở lại, Lâm Phong hỏi: “Cậu sao thế?”

Dù để người khác nghe thấy cũng không vấn đề gì, nhưng An Nhiên vẫn bất giác hạ thấp giọng, nói: “Nữ nghệ sĩ đó chính là hồn ma định hại chết ông chú kia!”

Chương 2

Trao đổi thông tin

Không chỉ Lâm Tuấn, ngay cả Lâm Phong cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Lâm Tuấn hỏi: “Thật sao? Anh không nhận nhầm chứ? Gần đây tôi không nghe tin nữ nghệ sĩ đó qua đời.”

An Nhiên nói với giọng chắc chắn: “Dù lúc tôi nhìn thấy ma nữ đó, sắc mặt cô ta trắng bệch, lại còn chảy máu ròng ròng, nhưng tôi dám khẳng định đó là cùng một người!”

Thần sắc Lâm Phong nghiêm trọng hẳn lên, cậu nói: “Vậy có nghĩa là, chưa ai biết cô minh tinh này đã không còn sống?”

An Nhiên im lặng một hồi, rồi gật gật đầu nói: “Nếu thứ tôi nhìn thấy đúng là ma quỷ, chứ không phải linh hồn thoát khỏi xác.”

Lâm Tuấn nói: “Linh hồn thoát khỏi xác... sẽ không chảy máu ròng ròng như vậy chứ?”

Đột nhiên, ba người không hẹn mà cùng im lặng không nói gì.

Một lát sau, An Nhiên hỏi nhỏ: “Hai người nói xem... tôi có nên báo cảnh sát không?”

An Nhiên vừa nói xong, lập tức bị hai người nhìn với ánh mắt kỳ lạ.

Bị hai người nhìn chăm chăm, An Nhiên cũng cảm thấy ý tưởng báo cảnh sát của mình quá hấp tấp. Chưa nói đến chuyện nữ minh tinh đó thực sự đã chết hay chưa, chỉ riêng việc cảnh sát hỏi làm thế

nào cậu biết Đinh Linh không còn sống, An Nhiên đã không biết giải thích ra sao rồi.

Lẽ nào lại nói với họ rằng cậu nhìn thấy hồn ma của nữ minh tinh đó hại người? Nếu cô ta chưa chết, lúc đó tội báo án giả chắc chắn không nhỏ chút nào. Nếu như thực sự xác thực được rằng cô ta đã chết, An Nhiên nghiễm nhiên sẽ trở thành nghi phạm lớn nhất... Bất kể cách nào cũng không tốt!

An Nhiên cười gượng, nói: “Tôi ngớ ngẩn quá, cậu vừa rồi coi như tôi chưa nói nhé!”

Lâm Tuấn bĩu môi, nói: “Thật kỳ lạ, tại sao anh hay có mấy suy nghĩ lạ lùng như vậy? Tôi thực sự muốn mở não anh ra xem có phải bên trong rỗng hay không.”

An Nhiên bức bối nói: “Chỉ là tôi cảm thấy nếu cô ta chết mà không ai biết thì thật đáng thương. Là một người tuân thủ pháp luật, thấy án mạng phải báo cảnh sát là không sai chút nào. Hơn nữa, không phải tôi đã lập tức cân nhắc rõ ràng mối quan hệ trong đó hay sao?”

Tiếc thay Lâm Tuấn bỏ ngoài tai lời biện minh ấy, cậu ta mắt la mày lém nhìn An Nhiên một cách giễu cợt.

“An Nhiên, tại sao ban đầu cậu lại nghĩ ma nữ đó muốn đoạt xác?” Câu hỏi của Lâm Phong dường như có ý gì đó, An Nhiên chỉ cảm thấy dường như nắm được thông tin gì quan trọng, nhưng không thể làm rõ suy nghĩ bất chợt này.

Thấy Lâm Phong vẫn đang đợi câu trả lời, An Nhiên liền ngừng suy nghĩ lan man, cậu nhớ lại cảnh tượng khi ma nữ định hại người và đáp: “Vì khi tôi nhìn thấy cô ta, cô ta đang ở bên đường định hại

chết ông chú kia, đó không phải là cách thức thường thấy của việc đoạt xác sao? Những địa phước linh sinh ra do tai nạn giao thông, sau khi hại chết người khác liền dùng người đó thay thế cho mình ở lại dương gian, như vậy họ mới có thể rời khỏi cõi dương và đầu thai...”

Nói đến đó, Lâm Tuấn liền phản bác: “Nói như thế không đúng! Nếu Đinh Linh thực sự chết do tai nạn giao thông, không thể không có ai biết cô ấy đã chết!”

Nghe Lâm Tuấn nói, An Nhiên đã hiểu cảm giác bất hợp lý đến từ đâu.

Thực ra khó có thể trách An Nhiên suy nghĩ theo chiều hướng linh hồn đoạt xác, dù sao cậu cũng tận mắt chứng kiến cảnh ma nữ hại người, rất dễ liên tưởng cảnh tượng lúc ấy với những tình tiết thường thấy trên phim.

Nhưng Lâm Phong và Lâm Tuấn chỉ nghe An Nhiên thuật lại, nên có thể đưa ra những phân tích khách quan hơn. Đó gọi là người ngoài cuộc luôn sáng suốt hơn người trong cuộc.

“Nói không chừng phỏng đoán lúc trước của chúng ta là đúng, ma nữ đó và ông chú kia có quen biết, lúc đó cô ta đã cố ý nhắm vào ông ấy...”

Lâm Phong nói tiếp câu Lâm Tuấn chưa nói hết với giọng lạnh lùng: “Nghĩa là cô gái đó có mối thù sâu đậm đối với ông ta. Ví dụ, người đàn ông đó chính là hung thủ giết hại cô ấy!”

Tuy An Nhiên cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng nghe Lâm Phong trực tiếp nói ra điều ấy, cậu vẫn có cảm giác khó tin. An Nhiên nói: “Nhưng mà, ông chú đó nhìn có vẻ không giống tội phạm giết

người!”

Lâm Tuấn không đồng ý, nói: “Không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được. Nếu dựa vào bề ngoài là có thể nhìn ngay ra tội phạm giết người, cảnh sát sẽ không phải vất vả điều tra vụ án như vậy.”

Câu nói của Lâm Tuấn tuy dễ khiến người khác nổi đóa, nhưng lại là sự thật. An Nhiên nhớ lại hồi sáng có tiếp xúc gần với người đàn ông bị nghi ngờ là hung thủ giết người đó, bất giác rung mình sợ hãi.

Lâm Phong khuyên: “An Nhiên, về sau cậu đừng tiếp xúc với người đó nữa.”

An Nhiên rõ ràng đang bị phỏng đoán kia dọa sợ mất mật, liền lập tức gật đầu lia lịa.

Ngày hôm sau, thi thể của Đinh Linh được phát hiện, nguyên nhân tử vong là do hít quá nhiều chất ma túy.

Các nghệ sĩ thường xuyên phải đối mặt với ống kính và dư luận từ khắp nơi, áp lực công việc rất lớn. Giới giải trí giống như một nồi thuốc nhuộm, nghệ sĩ bị nhúng chìm cũng không có gì lạ. Hơn nữa, tuy thời gian gần đây Đinh Linh rất nổi tiếng, nhưng thời gian ra mắt ngắn, nên cái chết của cô chỉ được bàn tán vài ngày rồi chìm xuống, không trở thành tin quá nóng.

Trong khi mọi người đều cho rằng vụ án này là một tai nạn đơn thuần, cảnh sát Hong Kong lại có phát hiện khác.

“Nạn nhân chắc chắn tử vong do sử dụng ma túy quá liều. Nhưng sau khi điều tra phát hiện trên tay nắm cửa tại hiện trường không có dấu vân tay, rõ ràng đã bị ai đó lau chùi sạch sẽ.”

Đông Minh cầm báo cáo điều tra vừa nhận được, hét lên như thể

vừa phát hiện ra lục địa mới.

“Thật hay giả vậy? Vụ án này thực sự còn có nội tình gì sao? Lúc trước sếp nói phải kiểm tra tay nắm cửa tại hiện trường, tôi còn cảm thấy làm vậy là thừa thãi.”

“Nói xem tại sao sếp lại ở hiện trường?”

“Nghe nói anh ấy chỉ đi ngang qua, thấy có đồng nghiệp định xếp vụ án vào loại tử vong do tai nạn, liền đề xuất kiểm tra tay nắm cửa.”

“Sếp không hổ danh là sếp, quả nhiên lợi hại!”

“Không phải cậu đã đã từng chứng kiến sự lợi hại của anh ấy hay sao? Lúc sếp mới đến, ai đã nói anh ấy đẹp như một cô gái, trong lúc luyện tập còn cố ý gây sự, kết quả đã bị anh ấy đánh đến mức răng rơi đầy đất.”

Bị đồng nghiệp trêu đùa, chàng cảnh sát chỉ biết cười ngượng ngùng, nói: “Lúc đó tôi không hiểu chuyện, thấy cấp trên phái xuống một người trẻ như vậy làm sếp của chúng ta, dĩ nhiên cảm thấy không vui. Hồi đó mấy người cũng có cùng cảm giác không phục đó thôi?”

Nhớ lại những hành động khiêu khích không phục của họ lúc sếp vừa được phái đến, mọi người không hện mà cùng trút ra một hơi thở dài. Giờ nhớ lại, hồi đó họ chỉ là cố gắng giương oai mà thôi.

“Mọi người biết không?” - một trong số họ hạ thấp giọng nói: “Nghe nói tiểu sử của sếp không hề đơn giản đâu.”

“Điều đó có gì khó đoán đâu? Đột nhiên phái một người xuống làm sếp của chúng ta, ai cũng có thể đoán ra phía sau có điều gì bí ẩn... Nhưng tại sao lại đến một bộ phận nguy hiểm như tổ chuyên

án đặc biệt chúng ta?”

“Điều này tôi không biết. Có lẽ do sếp đã gây ra rắc rối gì nên mới bị phái xuống chẳng? Mọi người cũng biết sếp bắt cần thế nào rồi đấy...”

“Hà? Tôi còn không biết mình bắt cần đến mức nào đấy! Đông Minh, cậu có thể nói rõ hơn một chút không?” Nghe giọng nói ấm áp ấy vang lên, mọi người nhất loạt điếng người, lập tức quay sang nhìn chàng thanh niên đang đứng trước cửa.

Chàng thanh niên cao cao gầy gầy này chính là Bạch Hoa, tổ trưởng tổ đặc án. Dung mạo tuấn tú của cậu ta có thể đốn gục phụ nữ ở bất kỳ độ tuổi nào. Tuy vẻ ngoài không chút nữ tính, nhưng vẫn thanh tú hơn phụ nữ đến mấy phần. Nốt ruồi dưới khóe mắt càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ khó tả. Dáng vẻ ấm áp và vô hại của cậu ta không ăn nhập chút nào với các cảnh sát đặc nhiệm tại hiện trường, nhìn bề ngoài có vẻ rất dễ bắt nạt.

Nhưng sau khi trải qua nhiều bài học xương máu, mọi người đều dành cho chàng thanh niên trước mặt một sự kính trọng xuất phát từ tâm can. Thấy Bạch Hoa vẫn chờ câu trả lời, gương mặt cười mà như không cười, Đông Minh ban nãy còn đang đàm tiếu sôi nổi giờ chỉ hận không thể tự vả cho mình hai cái bạt tai.

Ai kêu nói năng không suy nghĩ chứ!? Nhìn xem! Bị sếp bắt quả tang rồi!

“A... Sếp, không phải anh đi họp sao?” Đông Minh cố gắng chuyển chủ đề.

Bạch Hoa nhìn thấu ý đồ của cấp dưới nhưng không có ý định gây khó dễ, anh trả lời: “Họp chán quá nên tôi về đây trước.”

“ ... ”

Nói đi là đi luôn! Thể hiện trực tiếp như vậy cũng được sao? Kể cả có quyền thế thì ít nhiều cũng nên kín đáo một chút chứ!?

Bỗng nhiên, mọi người cùng cảm thấy, tuy năng lực làm việc của Bạch Hoa không thể chê trách được gì, nhưng có một cấp trên ngang ngạnh như vậy đôi khi cũng khá đau tim.

Vì không biết trả lời ra sao, Đông Minh chỉ biết cười ha ha và tiếp tục chuyển chủ đề: “Đúng rồi, sếp, có báo cáo kiểm tra về hiện trường vụ án rồi. Đúng như sếp đã phỏng đoán, đã có người ở trong nhà nạn nhân vào ngày cô ấy tử vong, khi rời đi, người đó đã hủy mọi chứng cứ.” Thấy Bạch Hoa nhận lấy báo cáo và xem với vẻ hứng thú, Đông Minh bỗng có một dự cảm không lành, cảnh giác hỏi: “Vậy... tôi chuyển vụ án này cho bộ phận liên quan nhé?”

Bạch Hoa cười, nói: “Không cần, dù sao chúng ta cũng đang không có vụ án gì cần giải quyết, tôi lại khá có duyên với vụ này, hãy nhận vụ án này đi! Để tránh việc mọi người nhàn rỗi quá lại ngồi với nhau như các bà các cô mà đoán già đoán non.”

Báo thù đây mà! Rõ ràng là một sự báo thù lộ liễu!

“Đông Minh và Phương ở lại kiểm tra máy quay an ninh của tòa nhà mấy ngày gần đây. Cương Tử và anh Trịnh đi hỏi hàng xóm và quản lý xem gần đây có ai đáng nghi ra vào không. Trí Kiệt và Toàn đến xưởng phim nơi Đinh Linh đang quay phim, xem có tìm được thêm manh mối gì khác không.” Sau khi phân công công việc rõ ràng, Bạch Hoa liền quay đi và vẫy vẫy tay, nói: “Tôi ra ngoài một lát.”

Thấy sếp soái ca bàn giao công việc xong liền rời đi một cách

duyên dáng, mọi người nhất loạt thay đổi suy nghĩ lúc trước.

Hóa ra có một người sếp ngang ngạnh không chỉ đau tim, lại còn tăng thêm khối lượng công việc nữa!

Không để tâm đến sự oán trách của các cấp dưới, Bạch Hoa đến quán cà phê rất đúng giờ hẹn, cốc cà phê trong tay đã uống hết một nửa, cuối cùng người hẹn với cậu cũng đến.

Nếu lúc này Lâm Phong có mặt ở đây, chắc chắn sẽ lập tức nhận ra người ngồi trước mặt Bạch Hoa, vì nữ cường nhân dáng vẻ mạnh mẽ này chính là người phụ nữ khả nghi đã lảng vảng trước nhà An Nhiên hôm trước, cũng là người phóng viên đã chứng kiến cuộc nói chuyện khác thường giữa An Nhiên và Lý Vĩnh Vinh, từ đó bắt đầu điều tra về An Nhiên - Trần Thanh.

“Mộc đầu, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rồi hẹn tôi ra đây uống cà phê? Tôi tìm cậu bao nhiêu lần, cậu đều nói công việc bận rộn, không có thời gian mà.” Trần Thanh ngồi xuống gọi một tách cà phê rồi nhìn Bạch Hoa nói đùa.

Bạch Hoa cười khổ: “Tiền bối, đó là vì mỗi lần chị hẹn em đều là để lấp đầy chỗ trống trong một buổi tán gẫu bạn bè nào đó mà thôi!”

Trần Thanh nhướn mày, nói: “Không phải tôi lo lắng cho cậu vì cậu vẫn còn độc thân đến tận bây giờ hay sao? Tôi cũng có nhiều bạn bè, tôi vẫn hay ‘rao bán’ cậu với các chị em đấy. Bây giờ có ai mà không biết tôi có một cậu em khóa dưới đẹp đến mức cả người và thần đều phần hạn chứ? Nhưng cậu cứ không muốn lộ diện, làm họ nghĩ cậu chỉ là một nhân vật hư cấu do tôi tưởng tượng ra mà thôi.”

Bạch Hoa chỉ biết cười khổ. Cậu biết Trần Thanh không có ý xấu,

chỉ là một người chị muốn khoe khoang cậu em bảo bối của mình với bạn bè mà thôi. Nhưng nghĩ đến việc bà này không ngừng đi “môi giới” mời bán bản thân, Bạch Hoa cảm thấy áp lực đè lên vai mình còn nặng hơn núi.

Thấy đối phương không nói gì, Trần Thanh nhấp môi uống một ngụm cà phê rồi hỏi thẳng: “Nói đi! Không có việc gì thì cậu đã không hẹn, lần này có chuyện gì?”

Bạch Hoa nghe vậy, lập tức quay trở lại với dáng vẻ nghiêm túc làm chính sự, nói: “Em muốn hỏi một chút, có phải gần đây có đồng nghiệp của chị đang theo dõi cô nghệ sĩ Đinh Linh vừa qua đời không?”

“Sao? Cái cô hít ma túy dẫn đến tử vong đó hả? Không phải nói là vụ án không có điểm gì khả nghi sao? Không phải bị giết đó chứ?” Biểu cảm của Trần Thanh như thể một con cá mập ngửi thấy mùi máu tươi.

“Vụ án đó khá thú vị, em muốn tìm hiểu sâu hơn.”

Tuy tính cách Trần Thanh có vẻ tùy tiện, suy nghĩ đơn giản, nhưng Bạch Hoa lại rất tin tưởng cô, biết cô là người rất có chính kiến không như nhiều phóng viên khác vì muốn lấy tin độc quyền, chỉ bắt bóng bắt gió vô căn cứ là có thể viết thành bài báo.

Đương nhiên, tin tưởng là một chuyện, nhưng với những tình tiết vụ án không thể công khai, Bạch Hoa vẫn điều tra dựa trên nguyên tắc giữ bí mật, không nói ra.

Về phần Trần Thanh, nếu cô có thể đoán ra ít nhiều từ những gì Bạch Hoa nói, hoặc nảy sinh những liên tưởng gì khác, đó là chuyện Bạch Hoa không thể kiểm soát được.

Nghe lời giải thích mơ hồ của Bạch Hoa, Trần Thanh biết ý cũng không hỏi gì thêm. Đang định đáp lại rằng cô sẽ lưu ý giúp Bạch Hoa về vụ của Đinh Linh, bỗng Trần Thanh nhớ lại một chuyện gặp phải gần đây vẫn khiến cô bối rối. Câu trả lời vốn định nói ra, lại chuyển thành một vụ giao dịch có điều kiện. Cô nói: “Tôi có thể nhanh chóng nghe ngóng tin tức về vụ án của Đinh Linh, nhưng cậu cũng phải giúp tôi một việc, coi như trao đổi.”

“Sao? Chẳng mấy khi chị nhờ em giúp đỡ, chị gặp chuyện phiền phức gì à?” Tuy hai người quen biết nhau từ nhỏ, nhưng Trần Thanh gặp phải chuyện gì cũng tự mình giải quyết, rất ít khi nhờ sự giúp đỡ của Bạch Hoa. Vì vậy, thấy cô đặt điều kiện với mình, Bạch Hoa chỉ cảm thấy hứng thú, không hề có cảm giác không vui.

Trần Thanh lập tức kể cho Bạch Hoa nghe tường tận chuyện cô theo dõi Lý Vĩnh Vinh hôm trước, ông ta suýt bị xe container đâm trúng, rồi được người thanh niên cứu, sau đó sợ hãi bỏ chạy về nhà sau khi nghe câu nói của cậu ta. Cuối cùng, Trần Thanh chốt một câu: “Tôi đã lấy được thông tin về anh chàng này, hy vọng cậu giúp tôi điều tra một chút, xem cậu ta có lý lịch tư pháp gì không. Biểu hiện của Lý Vĩnh Vinh giống như bị đe dọa, tôi nghĩ anh chàng tên An Nhiên này không biết chừng đã nói lời hăm dọa gì đó. Nếu điều tra từ cậu ta, rất có thể sẽ phát hiện ra quá khứ đen tối không ai biết của Lý Vĩnh Vinh.”

Bạch Hoa nghe kể, không biết nên cười hay khóc, cậu nghĩ bụng trí tưởng tượng của Trần Thanh quả là phong phú. Nhưng phản ứng của Lý Vĩnh Vinh thực sự kỳ lạ, không thể trách cô gái Trần Thanh nằm mơ cũng muốn đào xới tin tức này nhất quyết đeo bám không

buông.

Bạch Hoa nghe xong liền nói đùa: “Nhưng thật là hiếm thấy, với cá tính của chị, em tưởng chị phải trực tiếp bám theo anh chàng đó đến khi hết hứng thú hoặc tìm ra chân tướng mới thôi chứ.”

Câu nói này của Bạch Hoa là có căn cứ, Trần Thanh đã nhiều lần vì hiếu kỳ mà theo dõi mục tiêu đến quên ăn quên ngủ, đến khi có được câu trả lời mới dừng lại. Bạch Hoa cảm thấy tính cách này của Trần Thanh rất phù hợp làm cảnh sát, bây giờ lại trở thành paparazzi, đúng là “đại tài tiểu dụng”.

Vốn dĩ Bạch Hoa chỉ thuận miệng nói đùa một câu, nhưng lại khiến nụ cười trên mặt Trần Thanh đột nhiên cứng nhắc, cô nói: “Thực ra không phải tôi không bám theo cậu ta! Chỉ là ngay ngày đầu tiên đã bị bạn cậu ta phát hiện ra.”

Bạch Hoa không khỏi bất ngờ. Khả năng theo dõi của Trần Thanh rất tốt người bình thường không thể nhận ra được.

Trần Thanh cầm máy ảnh bấm một lúc, rồi chỉ vào tấm ảnh trên màn hình, nói: “Chính là người này.”

Trong bức ảnh là ba người thanh niên, người đi đầu là một anh chàng đẹp trai với mái tóc tím rất nổi bật, ngón tay cậu ta ngoắc một chùm chìa khóa, đang lần tìm chìa khóa xe với dáng vẻ rất tuấn tú.

Người thanh niên đi ở giữa có ngoại hình bình thường hơn nhiều so với hai người còn lại, chỉ có thể gọi là thanh tú mà thôi. Cậu ta mặc áo thun và quần jeans thoải mái, nhìn như một cậu em hàng xóm, dáng vẻ vô hại.

Người đi sau cùng đang đóng cửa, cánh tay và sau gáy lộ ra một phần hình xăm, có thể thấy hình xăm này không hề nhỏ. Điều khiến

người khác chú ý nhất là đôi mắt sắc lẹm chứa đầy cảnh cáo, nhìn chính xác vào ống kính đang hướng đến từ phía xa!

“Lâm Phong!?” Bạch Hoa nhìn chàng trai tuấn tú đầy uy vũ trong bức ảnh, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc.

Nghe tiếng Bạch Hoa đầy ngạc nhiên, Trần Thanh lập tức tràn đầy hứng thú, nói: “Cậu nhận ra người này sao!? Anh mắt của cậu ta thực sự khiến người khác phải khiếp sợ, vì tôi bị cậu ta phát hiện nên không dám tiếp tục đi theo. Tôi đã tìm hiểu thông tin về họ, người đi đầu tên là Lâm Tuấn, ở giữa là An Nhiên, chính là người đã cứu Lý Vĩnh Vinh. Lâm Tuấn và Lâm Phong là anh em, đang thuê nhà của An Nhiên.”

Bạch Hoa im lặng một lúc rồi nói: “Quyết định của chị rất đúng đắn, tiền bối. Đây là một nhân vật nguy hiểm, tốt nhất đừng gây chuyện với cậu ta.”

“Quả nhiên tôi đoán không sai, mấy người này là băng đảng tội phạm, đúng chứ!? Nhìn phản ứng của cậu, hai người từng là đối thủ à? Lần này do tôi mà gặp lại cậu ta, đúng là sự trùng phùng định mệnh! Một người đẹp đến mức người và thần đều phấn hận, một người đẹp đến mức trời đất không dung, hai người theo sự dẫn lối kỳ diệu của duyên phận, sẽ lại tiếp tục câu chuyện tương ái tương sát...”

Trần Thanh tiếp tục phát huy trí tưởng tượng phong phú. Thấy thần sắc của Bạch Hoa ngày càng tối sầm, cô liền ngừng lại, thấp thỏm hỏi: “Không phải bị tôi nói trúng rồi chứ? Người đó từng là đối thủ của cậu? Biểu cảm của cậu tệ như vậy... lẽ nào... Cậu bị giáng chức là do cậu ta?”

Bạch Hoa nở nụ cười ấm áp, nói: “Đúng, biết làm sao được, ai bảo tôi thua kém người khác!”

Trần Thanh chán nản, lập tức nở nụ cười lấy lòng, nói: “Không không! Cậu là một đại anh hùng chống lại kẻ xấu, vì dân trừ hại, chỉ tiếc là ông trời không ủng hộ nên mới gặp chuyện như vậy.”

“...”

“Được rồi! Đừng nhăn nhó mặt mày nữa, dáng vẻ này của cậu không giống với hình tượng ‘quý công tử dịu dàng’ mà tôi đã khoe khoang với bạn bè chút nào! Dù sao vì tôi mà cậu đã biết tin tức về đối phương, có nghĩa là mối duyên giữa hai người chưa tận, tiếp tục tương ái tương sát là được rồi!” Trần Thanh vỗ vai Bạch Hoa, an ủi chẳng chút thành ý, rồi lập tức hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi ban nãy của tôi. Người này rốt cuộc là ai? Là tội phạm giết người hay đại ca xã hội đen?”

Bạch Hoa nhìn chàng thanh niên trong ảnh với vẻ mặt phức tạp, nói: “Nói đúng ra thì, không những cậu ta không hề có lý lịch phạm tội, thậm chí còn từng nhận được vài giải thưởng công dân tốt.”

“Hả?” Câu nói bất ngờ ngoài dự đoán khiến não Trần Thanh không kịp định hình lại.

“Cậu ta nhiều lần nắm được các tư liệu bất hợp pháp của các đối thủ trên thương trường và báo cho bọn em, loại bỏ được không ít đối thủ cạnh tranh bằng cách làm chính đáng. Đó là thủ đoạn khá nhẹ nhàng, còn với những đối thủ liên tục gây mâu thuẫn với cậu ta, thường sẽ gặp phải đủ loại rắc rối không biết từ đâu tới, dẫn đến thân bại danh liệt. Thậm chí có vài người như thể bốc hơi khỏi mặt đất, đến nay vẫn không rõ tung tích.”

Bạch Hoa không nói vào chi tiết, cũng không nói ra thân phận của Lâm Phong hay việc cậu ta kinh doanh gì. Nhưng chỉ qua những gì Bạch Hoa tiết lộ, Trần Thanh hoàn toàn có thể cảm nhận được sự nguy hiểm của chàng trai này.

Trần Thanh trấn tĩnh trở lại, bỗng trong đầu lóe lên một tia sáng, cô nói: “Chờ chút! Nếu cậu Lâm Phong đó không hề đơn giản như vậy, tại sao phải thuê nhà của An Nhiên? Cậu ta chắc không sợ không có chỗ ở đâu nhỉ?”

Bạch Hoa bình tĩnh trả lời: “Có thể chàng thanh niên tên An Nhiên này có thứ gì đó mà cậu ta muốn có được.”

Hai con mắt Trần Thanh bỗng lóe sáng, nói: “Liệu có đúng như những gì tôi đoán lúc trước, An Nhiên và Lâm Phong cùng một giuộc, hợp lại với nhau để đe dọa Lý Vĩnh Vinh? Người tài xế lái chiếc xe container suýt đâm chết Lý Vĩnh Vinh, nói không chừng cũng là đồng mưu...”

Nhưng phán đoán của Trần Thanh bị Bạch Hoa gạt đi ngay lập tức, cậu ta nói: “Không, Lâm Phong làm việc gì cũng tuyệt đối không để người khác bắt thóp. Huống hồ tất cả tài sản của Lý Vĩnh Vinh cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc đối với cậu ta, còn không bằng số tiền thu được sau một vụ làm ăn nữa là.”

Nói đến đây, Bạch Hoa càng muốn biết rõ cuộc chàng trai An Nhiên đó có điều gì thu hút Lâm Phong.

“Tiền bối, không phải chị đã chụp lại cảnh An Nhiên cứu Lý Vĩnh Vinh sao? Những tấm ảnh đó còn không?”

“Còn, tôi chưa xóa chúng, chắc vẫn còn trong thẻ nhớ...” khi Trần Thanh tìm lại ảnh chụp ngày hôm đó, hình ảnh hiện trên màn hình

khiến cô chết lặng!

Chương 3

Bức ảnh linh dị

Bạch Hoa lập tức cảm nhận được thần sắc bất thường của Trần Thanh, cậu hỏi: “Chị sao thế?”

Mặt Trần Thanh trắng bệch, cô đáp: “Mộc đầu, cậu tự nhìn đi... Tôi, tôi không biết phải nói thế nào.”

Nhận chiếc máy ảnh từ Trần Thanh, dù là một người đã quen gặp những chuyện kinh thiên động địa như Bạch Hoa cũng biến đổi sắc mặt khi nhìn bức ảnh.

Hơn 30 bức ảnh chụp liên tiếp, ghi lại toàn bộ quá trình An Nhiên cứu Lý Vĩnh Vinh. Dù là kỹ năng chụp ảnh của Trần Thanh hay chức năng của chiếc máy ảnh đều rất chuyên nghiệp, không chỉ thời điểm chụp hình hoàn hảo, chất lượng hình ảnh sau khi chụp cũng rất tốt, có thể thấy cả sự thay đổi sắc mặt của người trong ảnh.

Nhưng “người trong ảnh” ở đây chỉ có mình An Nhiên.

Không phải Trần Thanh đã sai sót, không chụp Lý Vĩnh Vinh vào khung hình. Mà từ lúc Lý Vĩnh Vinh bước qua đường và suýt bị xe đâm cho đến khi được An Nhiên kéo lại, gương mặt ông ta chỉ là một khoảng mờ ảo!

Ngoài gương mặt của Lý Vĩnh Vinh, sau lưng ông ta dường như còn có bóng dáng một người nào đó rất mơ hồ.

Bóng người đó nhìn như thể tấm ảnh bị out nét, mờ ảo đến mức không thể nhìn rõ gương mặt, nhưng có thể phân biệt được đó là

một người phụ nữ, đang vươn hai tay về phía trước bịt lấy mắt của Lý Vĩnh Vinh.

Một lúc sau, Bạch Hoa như vừa tìm lại được giọng nói của mình, cất tiếng hỏi: “Tiền bối, lúc trước chị... không xem qua những tấm ảnh này sao?”

Trần Thanh lắc đầu, nhìn không chớp mắt vào bóng người trong bức ảnh: “Không. Vốn dĩ tôi định chụp lại quá trình Lý Vĩnh Vinh bị tai nạn... Đừng có nhìn tôi như vậy! Không phải tôi máu lạnh, lúc đó tôi cách ông ta xa như vậy, kể cả có lòng cứu người cũng không kịp... Tóm lại, không chụp được ảnh có giá trị làm tin tức, tôi liền không để ý đến chúng nữa. Nếu không phải vì thẻ nhớ còn dung lượng, nói không chừng tôi đã xóa chúng rồi.”

Đến đây, Trần Thanh không nhịn được liền nói ra nghi vấn trong lòng: “Tôi nói này... những bức ảnh này là ảnh linh dị đúng không?”

Là một phóng viên giải trí, không chụp được chuyện ngoại tình kinh thiên địa khiếp quỷ thần của những ngôi sao lớn, lại chụp được hình ảnh linh dị mà các đồng nghiệp khác cả đời cũng không chụp nổi, chỉ cần nghĩ thôi cũng cảm thấy cảm xúc lẫn lộn.

Dù lúc mới nhìn bức ảnh có chút sợ hãi, nhưng với cảm xúc cứng rắn, Bạch Hoa nhanh chóng tập trung vào nghiên cứu bức ảnh, cậu nói: “Tiền bối, chị có thể miêu tả cụ thể tình huống lúc đó không?”

Nghe yêu cầu của Bạch Hoa, Trần Thanh cố gắng nhớ lại. Sự việc mới xảy ra vài ngày trước, bây giờ nghĩ kỹ lại, rất nhiều chi tiết đã bỏ sót liền hiện lên trong đầu, Trần Thanh nói: “Lúc đó đèn giao thông dành cho người đi bộ rõ ràng đang là đèn đỏ, hơn nữa từ xa cũng có thể nhìn thấy chiếc container đang tiến đến. Nhưng Lý Vĩnh

Vinh không hề chú ý đến những điều ấy, cứ thế bước qua đường, đến cả An Nhiên hét lên “Cẩn thận”, ông ta cũng không phản ứng lại. Chỉ đến khi bị An Nhiên chạy đến kéo giật lại mới thoát chết.”

Nói đến đó, Trần Thanh tỏ vẻ nghi ngờ: “Có một điểm rất kỳ lạ, khi An Nhiên hét lên “cẩn thận”, Lý Vĩnh Vinh vẫn đang đứng trên vỉa hè, hoàn toàn không thể nhìn ra có nguy hiểm gì đang tới. Khoảng 2, 3 giây sau đó Lý Vĩnh Vinh mới bước qua đường. Có thể nói, lúc An Nhiên nói ra lời cảnh báo, Lý Vĩnh Vinh chưa hề băng qua đường. Lẽ nào chàng trai này có khả năng tiên tri, biết Lý Vĩnh Vinh sắp gặp nguy hiểm, nên mới hét lên cảnh báo?”

Tay phải Bạch Hoa đang để trên bàn, ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ xuống mặt bàn, đây là thói quen khi cậu tập trung suy nghĩ. Trần Thanh thấy vậy không làm phiền Bạch Hoa, vừa uống cà phê vừa ngắm nhìn bộ dạng trầm tư của cậu em.

Bạch Hoa vốn ngoại hình tuấn tú, lúc tập trung suy nghĩ lại càng đẹp, quả thực “thường tâm duyệt mục”, nhìn rất đã mắt!

Một lúc sau, Bạch Hoa khẽ nói: “Có lẽ không phải cậu ta có khả năng tiên tri, mà là An Nhiên nhìn thấy bóng người phía sau lưng Lý Vĩnh Vinh.”

Nói rồi, Bạch Hoa chỉ vào Lý Vĩnh Vinh trong ảnh, nói tiếp: “Chị nói xem, tình huống này giống điều gì?”

Trần Thanh đáp không do dự: “Linh hồn đoạt xác!” Vừa dứt lời, Trần Thanh liền phản ứng ngay: “Vậy An Nhiên có âm dương nhãn?”

“Ai biết? Nhưng em bắt đầu có hứng thú với anh chàng này rồi. Bất luận nguyên nhân thu hút Lâm Phong đến ở cùng, hay khả năng có thể cứu mạng Lý Vĩnh Vinh, đều khiến người khác muốn điều tra

sâu hơn.”

Trần Thanh cảnh báo: “Còn công việc? Không phải cậu đang điều tra vụ án Đinh Linh hay sao?”

“Công việc cần làm em đã bàn giao hết rồi, tạm thời không có chỗ nào cần đến em cả.”

“Nhưng là cấp trên, không phải cậu nên ở lại để chủ trì đại cục sao?”

“Nếu quân dưới tay em chỉ cần thiếu chỉ huy là mất khả năng tự chủ, thì em nên cân nhắc việc thay cấp dưới rồi.” Bạch Hoa cười nhẹ, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu lên chàng trai dung mạo tuấn tú, rất có khí chất một mỹ nam cao quý. Cậu nói: “Huống hồ định nghĩa của ‘cấp trên’ chính là sai bảo cấp dưới rồi giành lấy danh hiệu nhờ thành quả lao động của họ.”

Trần Thanh nhếch mép, đáp: “Thật quá đáng! Dù đó là sự thật, nhưng cậu đừng dùng gương mặt thiên thần này để nói ra những lời của ác quỷ như thế!”

Thời tiết ngày càng ấm lên, thời gian mặt trời lặn cũng theo đó mà muộn hơn. Dù đã đến giờ tan làm, nhưng nếu bầu trời vẫn sáng sẽ khiến người ta cảm thấy thời gian còn sớm.

Không biết từ bao giờ, quan sát “người than” trên màn hình giám sát trong thang máy đã trở thành việc An Nhiên cần phải làm mỗi khi đến công ty cũng như khi tan ca. Có lẽ vì nhìn đã quen, nỗi sợ của An Nhiên đối với hồn ma trong thang máy cũng giảm dần. Nhưng tất nhiên, An Nhiên đến giờ vẫn chưa có đủ dũng cảm để bước vào chiếc thang máy ấy.

Cũng giống như An Nhiên, một người đến giờ vẫn bị ám ảnh bởi

vụ việc thang máy lúc đó chính là Mẫn Nhi - cô gái đi cùng thang máy với cậu.

Tuy An Nhiên đã kể cho Mẫn Nhi nghe một phần của sự việc lúc ấy, nhưng có lẽ vì không tận mắt chứng kiến, nên cô không quá sợ hãi chuyện ma quỷ trong thang máy. Ngược lại, vụ việc ấy còn làm khơi dậy sự hiếu kỳ của Mẫn Nhi, cô đã nhiều lần điều tra về người thanh niên họ Vương may mắn nọ.

Trong quá trình điều tra, Mẫn Nhi kết bạn với cô gái lễ tân của công ty tại tầng 7, thậm chí qua những lần tán gẫu, cô đã tìm ra tên đầy đủ của chàng trai họ Vương và người cha giàu có của anh ta - Vương Gia Hằng và Vương Đắc Toàn.

Biết chuyện, An Nhiên chỉ còn biết kinh ngạc trước khả năng buôn chuyện của phụ nữ và khả năng lan truyền tin tức khi chia sẻ thông tin của họ.

Người ta nói “chỉ cần hai người phụ nữ và một con vịt cũng đủ để thành cái chợ”, hai người phụ nữ hay đưa chuyện ngồi cạnh nhau, sức tàn phá chẳng khác nào bom nguyên tử.

Từ sau khi bắt được sóng, Mẫn Nhi đã nghe ngóng được mọi chuyện lớn nhỏ của công ty tại tầng 7, không thể không công nhận cô hoàn toàn có tố chất trở thành thám tử.

An Nhiên vừa đi vừa suy nghĩ về chuyện hồn ma trong thang máy, bước ra khỏi công ty chưa lâu liền nghe có tiếng người gọi.

Nhìn về phía tiếng gọi phát ra, An Nhiên thấy một cặp nam nữ trẻ. Người đàn ông dáng người mảnh khảnh, diện mạo vô cùng tuấn tú, nốt ruồi dưới khóe mắt đặc biệt thu hút. Tuy đã có sự miễn dịch nhất định đối với những dung mạo xuất chúng do ảnh hưởng bởi anh em

nhà họ Lâm, nhưng đứng trước người thanh niên này, An Nhiên không thể ngăn mình nhìn thêm lần nữa.

Người phụ nữ mặc trang phục trung tính, động tác tay mạnh mẽ không hề có nét nữ tính nào, khiến người khác có cảm giác rất bất cần.

Hai người này chính là Bạch Hoa và Trần Thanh. Ban đầu, Bạch Hoa nhờ Trần Thanh giúp đỡ vụ án Đinh Linh. Không ngờ thông tin cần biết thì chưa có, lại biết thông tin về đối thủ Lâm Phong.

Là một cảnh sát, Bạch Hoa tuyệt đối không đồng tình với cách làm của Lâm Phong. Với Bạch Hoa, dù tội ác tày trời đến mấy cũng nên giao cho pháp luật trừng trị. Nếu ai cũng như Lâm Phong thì luật pháp quăng đi đâu?

Nhưng dù Bạch Hoa không ưa cách làm của Lâm Phong, cậu không thể không thừa nhận những kẻ bị Lâm Phong xử lý bằng thủ đoạn phi pháp đều là đúng người đúng tội. Hơn nữa, trong quá trình hành động của Lâm Phong không liên lụy tới bất kỳ người bình thường nào khác, điều này khiến Bạch Hoa rất nể phục.

Hiện tại, con dao sắc chuyên đi đầu diệt trừ kẻ địch của nhà họ Lâm này đang thuê nhà của An Nhiên, khiến An Nhiên lập tức bị xếp vào phạm vi chú ý của Bạch Hoa.

Từ những thông tin Trần Thanh điều tra được, chàng trai An Nhiên này chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn, Bạch Hoa thực sự không đoán được rốt cuộc cậu ta có điều gì thu hút Lâm Phong.

Điều đó khiến Bạch Hoa nảy sinh ý định đích thân gặp mặt An Nhiên. Có thêm bức ảnh linh dị Trần Thanh chụp được trong tay,

Bạch Hoa càng có lý do để hẹn gặp đối phương, tuyệt đối không để An Nhiên nghĩ cậu có quan hệ với anh em nhà họ Lâm, tránh rút dây động rừng.

Dù Trần Thanh từng bị ánh mắt của Lâm Phong hăm dọa, nhưng khi biết Bạch Hoa muốn gặp trực tiếp An Nhiên, cô không tránh khỏi sức mê hoặc của việc tìm ra chân tướng sự việc, cuối cùng quyết định đi cùng Bạch Hoa.

Vì vậy, hai người xuất hiện trước cửa công ty của An Nhiên.

Trong khi An Nhiên quan sát hai người, Bạch Hoa cũng quan sát người thanh niên trước mặt. Bất kể ngoại hình, trang phục hay khí chất đều rất bình thường. Sau khi xác nhận người gọi mình có phải người quen hay không, An Nhiên càng tỏ rõ dáng vẻ nghi hoặc - là một người thể hiện mọi cảm xúc, suy nghĩ ra gương mặt.

An Nhiên bước nhanh về phía hai người, hỏi lịch sự: “Hai người tìm tôi? Xin hỏi hai người là...?”

Bạch Hoa vừa đánh giá thêm “lịch sự, độ cảnh giác không cao”, vừa nở nụ cười hiền lành, đáp: “Chào cậu, đây là Trần Thanh, phóng viên báo Đông Lâm, tôi là Bạch Hoa, bạn của cô ấy. Vì tiền bối vô tình chụp được vài thứ có liên quan đến cậu, nên muốn được hỏi cậu một chút.”

Trần Thanh giơ lên một tấm ảnh, nói: “Xin lỗi đã làm phiền cậu, đây là bức ảnh tôi chụp được.”

Khi nghe thân phận của Trần Thanh, An Nhiên có đôi chút bất ngờ. Cậu nghĩ bụng, bản thân không phải nhân vật máu mặt gì, tại sao lại được phóng viên chụp ảnh, lại đích thân đến tìm?

Suy nghĩ ấy vừa lóe lên, Trần Thanh liền giơ bức ảnh về phía

cậu. An Nhiên ôm đầy hiếu kỳ và nghi hoặc nhận lấy bức ảnh, vừa nhìn liền không nén được kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Bạch Hoa quan sát biểu cảm của An Nhiên, phản ứng của đối phương khiến cậu hơi bất ngờ. Bạch Hoa đoán An Nhiên sẽ rất kinh ngạc. Nhưng từ biểu cảm của An Nhiên, Bạch Hoa nhận ra ngoài sự ngạc nhiên, An Nhiên còn đang cố giấu đi sự lo sợ và bất an.

Lẽ nào bức ảnh Bạch Hoa dùng để tiếp cận An Nhiên còn ẩn chứa điều gì mà bản thân cậu chưa biết?

Trong đầu Bạch Hoa lướt qua vài hướng suy nghĩ, nhưng gương mặt không để lộ chút biểu cảm nào. Cậu đưa tay vỗ vỗ vai An Nhiên trấn an: “Hy vọng có thể nói chuyện với cậu về tấm ảnh, cậu có tiện tìm chỗ nào ngồi xuống một lúc không?”

An Nhiên gật đầu như người mất hồn, bức ảnh trong tay bị cầm chặt đến mức xuất hiện vài nếp gấp, cậu cũng không hay biết.

Không chỉ Bạch Hoa, Trần Thanh cũng cảm thấy phản ứng của An Nhiên rất kỳ lạ.

Thông thường, khi nhìn thấy bức ảnh chụp bản thân lại xuất hiện hiện tượng linh dị, mọi người sẽ sợ hãi bỏ chạy là chuyện bình thường. Nhưng phản ứng kinh hoàng của An Nhiên có hơi thái quá.

Hai người không thể biết tâm trạng An Nhiên rối rắm đến mức nào. Hôm đó cậu cứu mạng Lý Vĩnh Vinh khỏi linh hồn của Đinh Linh, không lâu sau đó lại biết tin cô ấy đã chết.

Tuy An Nhiên quyết định không tiếp tục quan tâm đến chuyện giữa Lý Vĩnh Vinh và Đinh Linh, coi như chưa xảy ra chuyện gì, nhưng chàng trai thật thà này vẫn cảm thấy day dứt vì quyết định giấu giếm của mình.

Có lúc An Nhiên nghĩ, nếu cậu công khai chuyện hôm đó, có phải thi thể Đinh Linh sẽ sớm được phát hiện? Có thể sẽ tìm được manh mối nào đó từ Lý Vĩnh Vinh?

Nhưng vì giữ an toàn cho bản thân, An Nhiên lại lựa chọn im lặng.

Mấy hôm nay, An Nhiên cố gắng quên đi chuyện về Đinh Linh, giờ lại bất ngờ bị người khác nhắc đến, khiến An Nhiên trở tay không kịp, trong lòng càng lo sợ bị người khác phát hiện ra bí mật.

An Nhiên thấp thòm đi cùng hai người đến quán Starbucks gần đó.

Sau khi uống một ngụm cà phê, An Nhiên lấy lại bình tĩnh, chỉ mong giải quyết xong việc này một cách nhanh chóng. Cậu quyết định chuyển từ thế bị động sang chủ động, hỏi: “Phóng viên Trần, tại sao chị chụp những bức ảnh đó?”

Nói rồi, An Nhiên đặt bức ảnh đã có vài vết nhàu lên mặt bàn.

Trần Thanh giải thích: “Người đàn ông mà cậu cứu là Lý Vĩnh Vinh, một đạo diễn nổi tiếng. Lúc đó tôi đang phỏng vấn ông ta, vừa hay chụp được cảnh cậu cứu người.”

“Phỏng vấn” gì chứ, là theo dõi mới đúng?

Không nén được câu mỉa mai trong đầu, An Nhiên hỏi tiếp: “VẬY... khi chụp những bức ảnh này, chị có nhìn thấy thứ kỳ quái kia không?” An Nhiên chỉ vào bóng người mờ ảo trong bức ảnh.

Trần Thanh lắc đầu đáp: “Không, khi đó tôi không nhìn thấy gì cả. Ngoài cậu và Lý Vĩnh Vinh, hoàn toàn không có ai khác ở đó.”

Bạch Hoa nãy giờ chỉ ngồi im lặng thưởng thức đồ uống như một người ngoài cuộc, lúc này mới bắt đầu lên tiếng: “An Nhiên, có phải

lúc đó cậu đã phát hiện ra chuyện gì không? Theo miêu tả của tiền bối, khi Lý Vĩnh Vinh vẫn đứng trên vỉa hè, không có vẻ gì là đang chuẩn bị bước qua đường, cậu đã lên tiếng cảnh báo nguy hiểm, lại còn chạy về phía Lý Vĩnh Vinh và kịp thời cứu người.”

An Nhiên giả bộ ngạc nhiên nói: “Không có! Vì tôi thấy ông ta sắp bị xe container đâm trúng nên mới hét lên cảnh báo. Liệu có phải phóng viên Trần đã nhìn nhầm rồi không?”

Đối diện với một tay săn ảnh, An Nhiên giấu tiết năng lực của bản thân, không dám để đối phương biết bất kỳ điểm lạ thường nào, tránh bị phóng đại mọi chuyện.

Nhận ra sự tính toán của An Nhiên, Trần Thanh khẳng định: “Cậu yên tâm, tôi tìm cậu nói chuyện chỉ để thỏa mãn sự tò mò của bản thân, tôi sẽ không công khai những bức ảnh này đâu.”

An Nhiên chỉ nghe rồi bỏ ngoài tai những lời đảm bảo của Trần Thanh, không tin đó là sự thật.

Dù sao An Nhiên đã khẳng định là Trần Thanh nhớ nhầm, bản thân cậu không nhìn thấy gì hết, kể cả họ có biết cậu nói dối thì có sao?

May thay bóng ma chụp được trong bức ảnh rất mờ, hoàn toàn không nhìn rõ dung mạo. Nếu họ nhìn ra bóng ma trong ảnh chính là Đinh Linh, mọi chuyện sẽ trở nên rất nghiêm trọng!

Ít nhất An Nhiên có thể khẳng định, nếu bức ảnh này chụp được gương mặt của Đinh Linh, cô phóng viên hết lời thề thốt không công khai bức ảnh đang ngồi trước mặt cậu cũng sẽ không bỏ qua cơ hội dùng chúng cho một bài viết lớn.

Thấy An Nhiên nói không đúng sự thật, Bạch Hoa và Trần Thanh

cũng không bận tâm. Trần Thanh vốn đã quen với thái độ bất hợp tác của những đối tượng được phỏng vấn, Bạch Hoa ngay từ đầu cũng không hy vọng sẽ nghe được thông tin hữu ích gì từ An Nhiên, lần này chỉ đơn thuần muốn gặp mặt cậu trực tiếp.

Vì vậy, khi thấy An Nhiên trốn tránh câu hỏi của hai người, Trần Thanh không tiếp tục chủ đề này nữa. Thời gian còn lại, Bạch Hoa chỉ trò chuyện với An Nhiên về những chuyện ngày thường.

Bạch Hoa nói chuyện nhẹ nhàng và lịch sự, lại thêm dung mạo đẹp trai anh tuấn, rất dễ khiến người khác có cảm tình. Nói chuyện một hồi, An Nhiên dần bớt đi sự cảnh giác đối với người lạ. Theo sự dẫn dắt khéo léo của Bạch Hoa, cậu vô tình nói về chuyện anh em nhà họ Lâm.

Không giống một phóng viên như Trần Thanh, Bạch Hoa chỉ đi cùng cô với tư cách bạn bè, mức độ nguy hiểm đối với An Nhiên ít hơn Trần Thanh rất nhiều, do vậy, An Nhiên không quá trốn tránh cậu.

“Phải rồi, Bạch Hoa, anh làm nghề gì? Anh gọi Trần Thanh là tiền bối... anh cũng là phóng viên sao?”

Bạch Hoa mỉm cười, nói: “Không, tôi và tiền bối chỉ học cùng trường trung học với nhau, tôi là cảnh sát.”

“Phụt!” - An Nhiên phun ra ngụm cà phê trong miệng.

Anh hai à! Dám chắc chính anh mới là kẻ nguy hiểm!

Phản ứng của An Nhiên khiến Bạch Hoa cau mày, không hề bỏ lỡ sự sợ hãi lóe lên trong mắt An Nhiên khi cậu nghe về nghề nghiệp của Bạch Hoa.

Quả nhiên có phản ứng như vậy khi biết nghề nghiệp của tôi!
Thật thú vị!

Hoảng hốt rút khăn giấy lau cà phê trên mặt bàn, An Nhiên xấu hổ đến mức mặt mũi đỏ bừng, không dám nhìn thẳng vào hai người. Cậu nói: “Thật ngại quá, ban nãy tôi bị sặc.”

Bạch Hoa cười, thông cảm đáp: “Không sao, cậu không cần để bụng.”

Trần Thanh cười thẳng thắn: “Đúng đấy! Dù sao cách xa như vậy, cậu cũng không phun được đến người chúng tôi.”

Nghe cô nói, mặt An Nhiên liền bất giác đỏ thêm đôi phần, cậu thầm trách bản thân đã phản ứng thái quá. Đối phương là cảnh sát thì có sao, đừng nói anh ta có mối quan hệ với Đinh Linh, cảnh sát Hong Kong nhiều như thế, sao có thể trùng hợp gặp phải người phụ trách vụ án của cô ấy được?

Thấy bộ dạng lúng túng và ảo não của An Nhiên, Trần Thanh nhận ra lời nói ban nãy đã khiến cậu càng thêm xấu hổ, liền chuyển chủ đề: “Bạch Hoa hiện đang phụ trách vụ án Đinh Linh sử dụng ma túy quá liều dẫn đến tử vong. Chắc cậu biết Đinh Linh là ai chứ? Dù mới ra mắt, nhưng dạo gần đây cô ấy rất nổi tiếng.”

“Phụt!” - An Nhiên lại phun ra lần nữa.

Bạch Hoa nhú mày, nói: “An Nhiên, cậu biết điều gì liên quan đến vụ án này sao?”

“Không không! Sao anh lại nghĩ vậy? Tôi còn không biết Đinh Linh là ai!” An Nhiên nhanh chóng phủ nhận, lập tức ngó ý phải rời đi.

“Cảm ơn cậu đã dành thời gian giải đáp thắc mắc của chúng tôi,

cậu muốn mang những bức ảnh này về làm kỷ niệm không?” Trần Thanh lấy vài tấm ảnh từ trong ba lô, toàn bộ đều là ảnh chụp An Nhiên khi cứu Lý Vĩnh Vinh, bóng người kỳ lạ kia cũng được chụp lại trong đó.

An Nhiên thấy vậy liền lặng thinh, nghĩ bụng, cậu không muốn nhìn thấy những tấm hình ấy nữa, còn mang về nhà làm gì?

Vừa định từ chối lời đề nghị của Trần Thanh, An Nhiên bỗng nảy ra suy nghĩ mang những bức ảnh linh dị về cho anh em nhà họ Lâm xem, cậu liền nhận lấy chúng, trong đó có cả danh thiếp của Trần Thanh và Bạch Hoa.

“Nếu cậu gặp các nghệ sĩ ngoại tình, nhớ báo cho tôi biết nhé!”

Nghe Trần Thanh nói, An Nhiên chỉ biết cười khổ.

Chương 4

Buổi hòa nhạc

Vì nói chuyện với Bạch Hoa và Trần Thanh, An Nhiên về nhà muộn nửa tiếng, khi cậu về đến nhà đã hơn 8 giờ tối. Vừa mở cửa, ngoài sự chào đón nhiệt tình của Diêu Diêu còn có ánh mắt oán giận của Lâm Tuấn: “Tôi đói...”

“Chẳng phải tôi đã nhắn tin cho hai người rằng tôi có việc, sẽ về muộn một chút, kêu hai người ăn chút gì đó cho đỡ đói hay sao?”

“Nhưng ăn vặt xong tôi sẽ không ăn được cơm, rõ ràng anh là người phụ trách nấu cơm, sao có thể về muộn như vậy!?” Nói chưa được hai câu, Lâm Tuấn bắt đầu hỏi tội.

An Nhiên bực mình, tuy biết Lâm Tuấn không có ác ý, nhưng cậu vẫn không thể ulla được miệng lưỡi kiêu ngạo của cậu đại thiếu gia này. An Nhiên nói: “Vậy chúng ta đổi cho nhau đi! Ngày mai cậu nấu cơm, tôi rửa bát.”

Trước sự khiêu khích của An Nhiên, Lâm Tuấn thản nhiên hỏi lại: “Anh chắc chứ? Tôi chỉ sợ anh không ăn nổi đồ ăn tôi nấu, bị ngộ độc rồi nhập viện thì không hay.”

Nói rồi, không để An Nhiên có cơ hội phản bác, Lâm Tuấn quay lưng bỏ đi với thái độ của một kẻ hiển nhiên đã thắng cuộc.

An Nhiên bắt đầu chuẩn bị bữa tối một cách chán nản, cậu nghĩ bụng, sức chiến đấu của tên đại thiếu gia này ngày một tăng, điều này rõ ràng không phải chuyện tốt đẹp gì!

Vì đã khá muộn, An Nhiên chỉ làm vài món ăn đơn giản không mất nhiều công đoạn, nhưng hương vị vẫn hoàn hảo, ba người đã đói rồi liền nhanh chóng tiêu diệt hết chỗ thức ăn được bày ra.

“PHÙ! Cuối cùng cũng hồi sinh trở lại.” Lâm Tuấn xoa xoa bụng, ngả người trên chiếc sofa, gương mặt đầy mãn nguyện.

An Nhiên bĩu môi - chẳng phải vì thế tôi mới bảo cậu ăn gì đó trước đi hay sao?

“Gần đây công việc của cậu bận lắm à? Ít khi thấy cậu về muộn như vậy.” Câu hỏi quan tâm của Lâm Phong rõ ràng lọt tai An Nhiên hơn hẳn mấy lời của Lâm Tuấn.

Nghe Lâm Phong hỏi, An Nhiên Lập tức nhớ lại chuyện phiền phức mà cậu đã cố ý quên đi, cậu nhăn mặt, bỗng nhiên cảm thấy trong người không khỏe.

Anh em nhà họ Lâm nhìn nhau, Lâm Tuấn đá An Nhiên một cái, nói: “Có chuyện gì không vừa ý thì anh cứ nói thẳng ra đi. Đng làm bộ dạng tử khí đầy mình như thế, nhìn ử rũ lắm.” Dứt lời, Lâm Tuấn liền nhận lại ánh mắt khổ sở đáng thương của An Nhiên, không nỡ tiếp tục trách móc, cậu ta liền thở dài, nói nhẹ nhàng: “Anh không nói ra, tôi với anh hai làm sao giúp được?”

An Nhiên gục xuống bàn, mặt buồn rầu nói: “Tuấn, cậu không hiểu... tôi bị phóng viên chụp ảnh!”

Lâm Tuấn ngây người, cẩn thận hỏi dò: “... Ảnh khóa thân?”

An Nhiên lập tức xù lông nói: “Không phải! Cậu bị chụp trộm ảnh khóa thân thì có! Đó là ảnh linh dị!”

An Nhiên rút ra những tấm ảnh của Trần Thanh, nói: “Nhìn đi!”

Lâm Tuấn và Lâm Phong mỗi người cầm một bức ảnh lên xem xét, vừa nhìn thấy những gì chụp được trong bức ảnh, cả hai liền vô cùng ngạc nhiên, đồng thanh hỏi:

Lâm Phong: “Ở đâu ra đây?”

Lâm Tuấn: “Đây là ảnh chụp Đinh Linh đoạt xác sao?”

“Là thế này, hôm nay sau khi tan làm, có một cặp nam nữ lạ mặt gọi tôi...” An Nhiên không chút giấu diếm, chậm rãi kể những gì đã diễn ra, cuối cùng cậu nói: “Tôi cũng không biết biểu hiện của mình lúc đó có để lộ ra điều gì không, khi ấy thực sự rất đáng sợ. Bị chụp ảnh linh dị đã đành, cái cậu đi cùng phóng viên Trần ấy hóa ra chính là một cảnh sát, lại còn là người phụ trách điều tra vụ án Đinh Linh. Hai người nói xem, thế giới này sao lại có nhiều sự trùng hợp đáng sợ đến vậy? Cũng may những tấm ảnh này không chụp rõ dung mạo của Đinh Linh, nếu không, tôi cũng không biết thoát thân bằng cách nào, chắc chắn sẽ bị cảnh sát Bạch nghi ngờ!”

Lâm Tuấn vốn định chế giễu An Nhiên nhát gan, nhưng nhìn bộ dạng thất thần của cậu, rõ ràng đã bị dọa một phen hú vía, cậu liền từ bi cất lời an ủi: “Anh nghĩ nhiều quá rồi! Dù cô phóng viên đó có chụp được dung mạo của Đinh Linh, điều đó cũng không nói lên được gì. Lúc đó anh cứ khẳng khẳng hỏi gì cũng không biết, phủ nhận sạch sẽ là được. Cảnh sát làm việc phải có chứng cứ, ma quỷ hư vô không thể trở thành căn cứ phá án. Không tin, anh hỏi anh hai đi, anh ấy quen biết không ít cảnh sát đâu.”

Lâm Phong nhướn mày. Tên tiểu tử này nói linh tinh gì vậy? Nói như thể bản thân là kẻ xấu phạm tội không bằng... dù ở mức độ nào đó thì đúng là vậy...

Cảm nhận được ánh mắt sắc bén của Lâm Phong, Lâm Tuấn đoán mình đã nói sai điều gì, chỉ biết cười ngượng nghịu.

Tưởng rằng An Nhiên sẽ thắc mắc đến cùng khi nghe câu nói của Lâm Tuấn, ai ngờ cậu chỉ tỏ ra thản nhiên như không phải chuyện của mình. Anh em nhà họ Lâm không biết rằng, An Nhiên đã sớm coi Lâm Phong là “người trong giang hồ”, tuy còn phải tìm hiểu thêm về thân phận thực sự của Lâm Phong, nhưng chỉ dựa trên khí chất và thân thủ của anh ta, An Nhiên đã thầm khẳng định với bản thân rằng Lâm Phong chắc chắn phải là cấp đại ca!

Đã là cấp đại ca, đám thuộc hạ chắc chắn rất ưu tú (côn đồ?), gian dân cướp bóc, vi phạm pháp luật, không tội ác nào không làm... Haiz! Có lẽ hơi khoa trương... Nhưng chắc phải quen biết không ít cảnh sát?

Ít nhất, lần đầu An Nhiên gặp Lâm Phong, anh ta đã bị một cảnh sát giữ lại yêu cầu kiểm tra chứng minh thư còn gì...

Trước ánh mắt đồng tình khác thường của An Nhiên, Lâm Phong cảm thấy rất kỳ lạ, không quên đưa ra ý kiến: “Tuấn nói đúng. Cảnh sát có nhiều cơ hội tiếp xúc với những vụ án giết người, thực ra họ còn tin vào chuyện ma quỷ hơn cả người bình thường. Chỉ là pháp luật yêu cầu có chứng cứ, vì vậy có rất nhiều điều không thể ghi vào hồ sơ vụ án. Dù những tấm ảnh đó có chụp rõ dung mạo của Đinh Linh, điều đó không nói lên được gì, hướng chỉ trở thành chứng cứ buộc tội. Chưa kể, cậu không làm gì xấu, đã không then với lòng mình thì không cần quá bận tâm đến suy nghĩ của người khác.”

Thấy An Nhiên gật đầu đồng ý, nhưng sắc mặt vẫn ẩn chứa bất an, Lâm Phong nói tiếp: “Người cảnh sát đang điều tra vụ án Đinh

Linh đó tên gì?”

Gương mặt Lâm Phong không biểu lộ cảm xúc gì nhưng trong lòng đã tính toán đến việc khiếu nại lên cơ quan cảnh sát, nói với họ rằng một viên cảnh sát của họ đã quấy rầy một thị dân bình thường mà không hề có lý do.

Trong mắt Lâm Phong, sử dụng bạo lực tàn nhẫn chỉ là hành động tầm thường. Khéo léo lợi dụng pháp luật để đạt mục đích mới là cách làm của người thông minh. Những người làm việc gì cũng đối đầu với chính phủ chắc chắn không thể tiến xa được.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Lâm Phong, An Nhiên không hề biết anh ta đang nghĩ làm cách nào để khiếu nại viên cảnh sát kém may mắn. Vì vậy An Nhiên, vốn có ấn tượng tốt với Bạch Hoa, vô tư nói ra tên của đối phương: “Anh ta tên là Bạch Hoa.”

Lâm Phong nghe vậy thần sắc không thay đổi, nhưng đôi đũa đang cầm trên tay bỗng gãy “rắc” một tiếng!

An Nhiên thấy vậy mắt chữ A mồm chữ O.

Mình có nhìn nhầm không? Là kỹ xảo điện ảnh hay gì!? Chiếc đũa gỗ ấy tuy không phải là gỗ thô, nhưng nó rất cứng đó!

An Nhiên bị hành động của Lâm Phong dọa đến mức sững sờ, cậu cố nhớ lại ban nãy mình có làm gì khiến cao thủ không vui hay không. Lâm Tuấn tuy không kinh ngạc như An Nhiên, nhưng gương mặt cũng đầy hoảng hốt.

Lâm Phong im lặng một hồi rồi nói: “Chỉ là tôi vừa nghĩ tới một vài chuyện không vui... An Nhiên, cậu hãy cẩn thận với cậu ta một chút, trực giác của con người này rất nhạy bén, đừng để cậu ta dễ dàng nắm được cái đuôi hồ ly của cậu.”

Câu nói của Lâm Phong chẳng khác nào một lời dạy bảo của đại ca xã hội đen dành cho đàn em trước khi làm chuyện phạm pháp. An Nhiên nghe vậy liền nhếch mép.

Gì mà đuôi hồ ly... Tôi là một công dân lương thiện rất tuân thủ pháp luật nhé!

Câu nói của Lâm Phong khiến An Nhiên cảm thấy áp lực còn cao hơn núi.

Ngay cả Lâm lão đại cũng phải bày sẵn thế trận chờ địch khi nghe đến tên Bạch Hoa, viên cảnh sát này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Oan gia ngõ hẹp ư? Sao gần đây cậu lại vướng phải nhiều chuyện phiền phức đến vậy chứ?

Vì sự xuất hiện của Bạch Hoa và Trần Thanh, An Nhiên thấp thỏm lo lắng suốt mấy ngày, sợ rằng chuyện sẽ tiếp tục đi xa hơn. Thậm chí có đêm cậu còn nằm mơ mình bị bắt đến đồn cảnh sát vì bị coi là hung thủ.

May thay sự lo lắng của An Nhiên là không cần thiết, sau lần gặp đó, Trần Thanh và Bạch Hoa không tìm đến cậu nữa.

Giới giải trí không bao giờ thiếu những tin tức hấp dẫn thu hút người xem, vụ án của Đinh Linh chẳng bao lâu đã bị đưa vào quên lãng, chẳng bao lâu, cái chết của cô không còn gợi lên một chút gì trong lòng công chúng, thậm chí không đủ để trở thành chủ đề trò chuyện lúc trà dư tửu hậu.

Con người thường dễ quên, không có Đinh Linh, vẫn còn có rất nhiều nữ minh tinh trẻ khác để họ theo dõi.

Thấy vậy, An Nhiên cũng không tiếp tục suy nghĩ nhiều. Mỗi ngày của cậu vẫn diễn ra như thường lệ, thậm chí có lần nhìn thấy cái tên Lý Vĩnh Vinh trên ti vi, An Nhiên phải suy nghĩ một lúc, cố gắng nhớ lại cái tên quen quen này rốt cuộc là ai.

Khi An Nhiên quyết định quên đi mọi chuyện đã xảy ra, để bản thân thư giãn một chút, Lưu Thiên Hoa liền rủ cậu cùng đi nghe một buổi hòa nhạc. Đối với An Nhiên đúng là “đang buồn ngủ thì được cho chiếc gối”.

Tuy đã xiêu lòng, nhưng An Nhiên vẫn giữ thái độ nghi ngờ về việc Lưu Thiên Hoa rủ mình đi nghe hòa nhạc.

Dựa vào những gì An Nhiên biết về Lưu Thiên Hoa, gu âm nhạc của cậu chàng này chỉ ở mức nghe nhạc thịnh hành mà thôi. Nếu là người khác rủ cậu ta đi thì bình thường, nhưng Lưu Thiên Hoa nhìn thế nào cũng không giống một người thích nghe hòa nhạc!

An Nhiên nhìn tên đàn nhạc, nói: “Hả? Lúc trước tôi có thấy bạn bè chia sẻ trên Facebook, đàn nhạc này có vẻ rất nổi tiếng.”

Lưu Thiên Hoa hất cằm, nói: “Coi như cậu có hiểu biết! Giá vé của đàn nhạc này không chỉ đắt mà còn phải đặt sớm. Giá vé trên mạng đã tăng đến giá trên trời rồi, số lượng lại ít, kể cả có tiền chưa chắc đã mua được.”

An Nhiên cau mày, đột nhiên hỏi: “Cậu bị bạn gái đá à?”

“Sao cậu biết!?” Lưu Thiên Hoa ngạc nhiên tròn mắt, nhận ra mình đã không cẩn thận lỡ miệng, liền cay cú trừng mắt với An Nhiên.

An Nhiên cười: “Còn không dễ đoán sao? Gu nghệ thuật của cậu

không khác tôi là mấy, có khi nào thấy cậu có hứng thú với mấy thứ ấy đâu? Mau thành thật đi, cậu quyến rũ được em gái khoa nghệ thuật hay khoa âm nhạc?”

“Quyến rũ gì chứ, cậu đừng nói khó nghe như vậy! Tôi nói này, cậu sẽ bị Tuấn làm hư mất thôi. Mới ở cùng nhau một tháng, cách nói chuyện của cậu ngày càng giống cậu ta... Thiến Thiến nhà tôi là tài nữ khoa văn học nhé! Là người yêu thích văn chương nghệ thuật, hiểu không? Bây giờ kiểu con gái thoát tục như vậy rất được yêu mến đó!”

Lâm Tuấn đang nằm chơi bắn súng gần đó tỏ ra không vui, mắt không rời khỏi trò chơi, miệng cậu ta cất lên những lời không chút nể nang như thường lệ: “Tôi biết kiểu người yêu thích văn chương nghệ thuật như thế. Chính là loại sinh vật mà ngày nghỉ không có ai đi chơi cùng, chỉ biết ra quán cà phê một mình, ngồi mồi lên cả ngày đúng không? Nghe nói họ không thích chụp ảnh người, chỉ thích chụp hoa dại, thùng rác ven đường, còn gọi đó là “niềm hạnh phúc nho nhỏ”.”

Nói đến đó, Lâm Tuấn nhiệt tình kiến nghị: “Nói đi cũng phải nói lại, trên đời này thực sự có tiên nữ thoát tục sao? Con gái có yêu thích văn chương nghệ thuật đến mấy, ăn xong cũng phải đi vệ sinh chứ? Lần sau khi cô Thiến Thiến đó đi vệ sinh, cậu giấu giấy vệ sinh đi, xem thử cô ta có khóc không.”

Khó chịu với vẻ mặt đắc ý của Lưu Thiên Hoa, An Nhiên hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với Lâm Tuấn, nói: “Cô Thiến Thiến đó cũng không phải của “nhà cậu”, không phải cậu bị cô ấy đá rồi sao?”

Lưu Thiên Hoa tức muốn hộc máu, giận dữ thu lại chiếc vé hòa

nhạc trong tay, nói: “Hai người quá đáng lắm! Tôi sẽ đăng bán chiếc vé này trên mạng, còn hơn mang nó cho cậu!”

Thấy chiếc vé vừa được cho lại bị lấy mất, An Nhiên cảm thấy hơi thất vọng. Tuy thường ngày cậu không có hứng thú với những hoạt động nghệ thuật đẳng cấp như hòa nhạc, nhưng hiếm khi có cơ hội trải nghiệm một lần nên cậu khá mong chờ.

Thực ra An Nhiên biết Lưu Thiên Hoa chỉ nói đùa, không định bán chiếc vé. Nhưng thấy bộ dạng dương dương tự đắc của Lưu Thiên Hoa, An Nhiên không muốn mở miệng mềm mỏng với cậu ta.

Nhìn An Nhiên nhú mày bối rối, Lâm Tuấn bất giác cảm thấy không thoải mái. Tuy Lâm Tuấn rất thích bắt nạt An Nhiên, nhưng lại thấy chướng mắt khi người khác cũng làm vậy!

Đó rõ ràng là đồ chơi của tôi! Dựa vào cái gì mà để cho cậu chơi hả!?

Lâm Tuấn giơ tay, nói đầy hào khí: “Không cần bán trên mạng làm gì cho phiền phức. Vừa hay tôi cũng có hứng thú với buổi hòa nhạc này, cậu bán bao nhiêu tiền? Tôi mua cả 2 vé!”

Lần này đến Lưu Thiên Hoa sửng sò, dù cảm thấy xấu hổ khi nói một đằng làm một nẻo, cuối cùng cậu ta vẫn bán lại 2 chiếc vé cho Lâm Tuấn.

Sau khi mua được 2 chiếc vé, Lâm Tuấn cố ý làm bộ mặt của Lưu Thiên Hoa, đắc ý giơ tấm vé trong tay lên, hỏi An Nhiên: “Anh muốn cùng đi nghe không?”

Bộ mặt gợt đòn của Lâm Tuấn giống như một tên nhà giàu mới phát, nhưng An Nhiên lại thấy rất thuận mắt. Sự bảo vệ của đối phương khiến An Nhiên cảm thấy vô cùng ấm áp, cảm giác khi có

người đứng ra vì mình thật thích!

Lưu Thiên Hoa dờ khóc dờ cười nhìn An Nhiên nhận lấy tấm vé từ tay Lâm Tuấn, vừa tức tối vì ánh mắt khiêu khích của Lâm Tuấn, cậu ta vừa cảm thấy vui thay cho An Nhiên.

Lưu Thiên Hoa còn nhớ khoảng thời gian khi cha An Nhiên mới qua đời, An Nhiên sống cô độc một mình như người mất hồn. Dù An Nhiên luôn che giấu, không muốn mọi người lo lắng, nhưng đôi khi Lưu Thiên Hoa vẫn nhìn thấy sự hoang mang và cô đơn trong mắt An Nhiên.

Đến nay, An Nhiên coi như đã rũ bỏ được nỗi buồn vì mất đi người cha, quay trở lại đáng vẻ tràn đầy sức sống, Lưu Thiên Hoa rất mừng khi thấy điều đó.

Là bạn với Lâm Tuấn, Lưu Thiên Hoa biết anh em nhà họ Lâm không phải người tầm thường. Tuy đã từng nghi ngờ về mục đích của họ khi đến ở cùng với An Nhiên, nhưng khác với phỏng đoán của Bạch Hoa, Lưu Thiên Hoa đã quen với tính cách của Lâm Phong và Lâm Tuấn, nên không nghĩ rằng họ sẽ làm hại An Nhiên.

Vì vậy, Lưu Thiên Hoa cảm thấy rất vui vì từ khi có hai người bầu bạn, An Nhiên đã lấy lại sức sống mà một người trẻ tuổi nên có, đấu khẩu với cậu và tỏ vẻ dương dương tự đắc như lúc này khi có người đứng ra vì mình, chứ không phải bộ dạng cô độc và chán nản như lúc trước.

Lâm Tuấn không lạ gì với nhạc giao hưởng, cũng không đặc biệt yêu thích, hoàn toàn không có sự tò mò như An Nhiên. Vì vậy sau khi mua lại 2 tấm vé từ Lưu Thiên Hoa, Lâm Tuấn lập tức không còn hứng thú với chúng. Nếu không phải An Nhiên năn nỉ cậu ta đi cùng,

Lâm Tuấn đã hoàn toàn quên chuyện này.

Lâm Tuấn ngáp dài, hôm qua thức cả đêm làm luận văn, vốn định hôm nay sẽ đi ngủ sớm, nhưng vừa nằm xuống giường liền bị An Nhiên dựng dậy.

Sau khi đến hội trường hòa nhạc, vẫn cảm thấy buồn ngủ, Lâm Tuấn liền vỗ vỗ tay lên má cho tỉnh táo. Nhìn An Nhiên ngồi kế bên đáng vẻ đầy hào hứng, Lâm Tuấn bất giác cảm thán trong đầu, quả đúng là tự mình hại mình!

Dù người ngồi bên cạnh liên tục ngáp dài cũng không ảnh hưởng đến sự hào hứng của An Nhiên. Cậu hiếu kỳ nhìn ngang ngó dọc, khi dàn nhạc xuất hiện, An Nhiên không nén được liền hỏi: “Tại sao nhạc trưởng chỉ bắt tay người chơi violin kia, những người còn lại thì sao?” Nghe câu hỏi của một người không có chuyên môn, Lâm Tuấn nhìn An Nhiên khinh bỉ rồi giải thích: “Đó không phải là một người chơi violin bình thường, mà là chủ tịch của dàn nhạc giao hưởng.”

An Nhiên định hỏi tiếp “chủ tịch” là gì, nhưng màn biểu diễn đã bắt đầu, cậu đành đợi đến khi tiết mục kết thúc sẽ hỏi tiếp, dù sao nói chuyện trong lúc họ đang biểu diễn là hành động bất lịch sự.

Là một người không có chuyên môn về nghệ thuật, An Nhiên hoàn toàn không biết trình độ của dàn nhạc ở mức nào, nhưng bản nhạc rất hay. Hơn nữa, khi nghe hòa nhạc trực tiếp, có thể cảm nhận được sự rung cảm rất khác so với nghe qua CD. Khi cả dàn nhạc cùng chơi nhạc cụ, không khí dường như cũng chuyển động theo, dù không hiểu về lai lịch của bản nhạc, An Nhiên vẫn có cảm giác máu nóng sôi sục trong người.

Thời gian biểu diễn của dàn nhạc khá dài, khi An Nhiên tưởng rằng qua đoạn cao trào sẽ kết thúc, dàn nhạc lại tấu lên một khúc nhạc kết hợp giữa violin và piano nhẹ nhàng để làm đoạn nối, tỏ ý rằng bản nhạc vẫn chưa kết thúc.

“Khụ! Khụ...” Lúc này, một tràng ho nhẹ vang lên, dù đối phương đã cố gắng hạ âm lượng, nhưng giữa tiếng nhạc thanh nhã, tiếng ho vẫn nghe rất rõ.

Nhìn về phía tiếng ho phát ra, An Nhiên thấy một cô gái tóc dài ngồi ở hàng ghế trước họ, đôi vai rung lên từng nhịp, tiếng ho phát ra từ cô gái.

Dù bị tiếng ho làm phiền nhưng An Nhiên không hề cảm thấy khó chịu, dù sao bị ho là việc không phải muốn kiềm chế là được. An Nhiên thậm chí còn thấy thông cảm với cô gái không thể ngừng cơn ho ấy, bị ho trong tình cảnh này cũng khá bối rối.

Bản nhạc tiếp tục đi đến cao trào, nhưng tiếng ho dường như cũng theo tiếng nhạc mà trở nên dữ dội hơn. Tiếng ho đau đớn như thể muốn văng cả nội tạng ra ngoài, An Nhiên bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng.

An Nhiên bất giác ném một cái nhìn khinh thường về phía người đàn ông đi cùng cô gái, nghĩ bụng, lúc vào hội trường còn thấy hai người thân mật với nhau, bây giờ cô gái ho muốn chết đến nơi, người đàn ông đó lại chẳng ra vẻ quan tâm chút nào.

Sau đó, cô gái càng ho dữ dội, tuy An Nhiên ngồi sau chỉ nhìn thấy lưng cô ta, nhưng cậu có thể tưởng tượng ra bộ dạng cô gái lúc này chắc chắn rất đau đớn.

Thấy người đàn ông bên cạnh cô gái vẫn ngồi im bất động, An

Nhiên cảm thấy cơn giận trong người ngày càng tăng, cậu không nhận được liền vỗ vai cô gái, hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cô gái nghe vậy liền quay lại, tuy cô gái đang che miệng nên An Nhiên chỉ nhìn thấy nửa mặt phía trên, cậu vẫn có thể nhận ra đó là một cô gái trẻ. Màu da cô ta trắng nhợt, quầng thâm dưới mắt rất rõ, đáng vẻ vô cùng tiều tụy.

Đôi mắt phượng của cô ta chứa đầy sự đau đớn, ánh mắt vô định nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên cảm thấy đôi mắt phượng của cô gái rất quen, còn chưa kịp nhớ ra thân phận của đối phương, cô ta đột nhiên “ọ” một tiếng, nôn ra một vũng máu lớn!

Chương 5

Tin tức giải trí

An Nhiên hoảng hồn hét lên một tiếng, lập tức đứng bật dậy, những khán giả ngồi gần đó cũng bị An Nhiên dọa một phen hú vía.

“Này! Anh không sao chứ? Có chuyện gì thế?” Lâm Tuấn đang mơ màng nửa tỉnh nửa mê nghe hòa nhạc, cũng bị tiếng hét của An Nhiên làm cho kinh sợ. Quay sang An Nhiên, Lâm Tuấn thấy mặt đối phương trắng bệch, thần sắc vô cùng sợ hãi, đôi mắt mở to run rẩy nhìn chiếc ghế trước mặt.

Vài nhân viên của phòng hòa nhạc lập tức lại gần hỏi: “Anh không sao chứ?”

An Nhiên dường như không nghe thấy câu hỏi của những người xung quanh, chỉ chăm chăm nhìn vào người phụ nữ đang không ngừng nôn ra máu với ánh mắt kinh hoàng.

Lượng máu cô gái nôn ra vô cùng đáng sợ, chỉ trong nháy mắt, máu tươi đã nhuộm đỏ cả phần ngực áo.

Điều khiến An Nhiên khiếp sợ nhất chính là, lúc này cậu đã nhận ra cô gái có gương mặt xinh đẹp này chính là nữ nghệ sĩ mà An Nhiên vẫn luôn cố gắng quên đi, người đàn ông ngồi bên cạnh cô ta chính là đạo diễn Lý Vĩnh Vinh!

“Đinh Linh!?”

Đinh Linh ngồi trước mặt An Nhiên không ngừng ho ra máu, sắc mặt đau khổ, đôi mắt cô ta nhìn An Nhiên không chớp, đôi mắt chứa

đầy sự đau thương và thù hận.

Bị cặp mắt ấy nhìn chăm chăm, An Nhiên bất giác rùng mình, cơ thể như bị một thế lực vô hình giữ chặt, không thể động đậy.

Tiếng người và tiếng nhạc mơ hồ bên tai càng lúc càng trở nên xa vời, như thể cậu đang bị cô lập trong một không gian khác, chỉ có tiếng ho kiệt sức của cô gái là rõ hơn bao giờ hết.

Thấy hành động của An Nhiên như phát điên, Lâm Tuấn vỗ vỗ An Nhiên nhiều lần nhưng không hiệu quả, cậu liền véo mạnh cánh tay An Nhiên!

Cơn đau từ cánh tay khiến An Nhiên chột hồi tỉnh, nhận ra mọi người xung quanh đều đang nhìn mình. Định thân lại, An Nhiên nhận ra người phụ nữ ngồi phía trước không phải Đinh Linh, quần áo của cô gái cũng trắng sạch như mới, không hề có vết máu.

Người đàn ông ngồi cạnh cô ta quả đúng là Lý Vĩnh Vinh, sắc mặt ông ta nhìn An Nhiên rất khó coi, lúc xanh lúc trắng, ông ta cắn nhằn: “Giữa buổi hòa nhạc mà hét to như vậy, lại còn la hét với bạn tôi như một kẻ điên, ý thức con người bây giờ không thể hiểu nổi!?”

Nghe câu hỏi của Lý Vĩnh Vinh, người phụ nữ đi cùng ông ta liền tỏ vẻ yếu ớt, nũng nịu trách móc: “Đạo diễn Lý, ban nãy thực sự làm em sợ chết khiếp, em sợ lắm ~” nói rồi, cô ta nép vào lòng Lý Vĩnh Vinh.

Là người đi cùng với An Nhiên, tuy cảm anh thấy mất mặt vì An Nhiên bỗng dưng phát điên lên, nhưng thấy anh em tốt của mình bị người khác quở trách, Lâm Tuấn lập tức đẩy An Nhiên ra phía sau mình, lên tiếng bênh vực: “Ông còn mặt mũi nói người khác sao! Hai người thân mật, sờ soạng nhau giữa nơi lạ công cộng, tôi còn chưa

trách tội hai người hại tôi đau mắt đây! Hơn nữa tuổi của ông chú cũng đáng tuổi bố cô ta đấy chứ? Quả nhiên xã hội bây giờ nhận cha nuôi mới là vương đạo!”

Dứt lời, Lâm Tuấn không thèm để ý đến đôi nam nữ đang giận tím người, quay sang hỏi An Nhiên: “Anh ổn chứ?” An Nhiên liếc nhìn cặp nam nữ, vẫn chưa hoàn hồn, cậu nói nhỏ: “Tuấn, chúng ta về nhà thôi!”

Tuy còn rất nhiều nghi vấn, nhưng Lâm Tuấn biết đây không phải chỗ thích hợp để nói chuyện, cậu từ chối lời đề nghị gọi xe cứu thương của nhân viên phòng hòa nhạc, đỡ An Nhiên bước chân vẫn đang liêu xiêu rời khỏi đó.

An Nhiên bộ dạng kiệt sức được Lâm Tuấn dìu đi, trong lòng không khỏi cảm thấy may mắn vì hôm nay đã kéo Lâm Tuấn đi cùng, nếu chỉ có một mình, cậu quả thực không biết làm thế nào.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc của Lâm Tuấn, An Nhiên cảm thấy cậu đại thiếu gia này đôi lúc cũng rất đáng tin cậy.

Đột nhiên, một cánh tay đỡ lấy tay phía bên kia của An Nhiên, khiến cậu vốn vẫn chưa hoàn hồn lại bị dọa một phen khiếp đảm.

Nuốt lại tiếng hét suýt bật ra khỏi miệng An Nhiên sợ hãi quay sang, thấy một gương mặt chưa đến mức quen thuộc, nhưng cũng không hề lạ lẫm.

“Phóng, phóng viên Trần!?”

Nghe tiếng An Nhiên kêu lên, Trần Thanh ra dấu tay che miệng, nói nhỏ: “Suyt! Đừng nói to như vậy, tôi đi theo Lý Vĩnh Vinh đến đây, bị ông ta phát hiện tôi là phóng viên sẽ hơi phiền phức.” Trần Thanh hỏi đầy lo lắng: “Cậu ổn không? sắc mặt cậu kém như vậy,

thật sự không cần đến bệnh viện kiểm tra chứ?”

Lúc này An Nhiên mới nhớ ra Trần Thanh là một paparazzi mà các nhân vật của công chúng ghét nhất, nếu bị Lý Vĩnh Vinh phát hiện ra thân phận, chỉ sợ sẽ chuốc phải những phiền phức không đáng có, cậu lập tức hạ giọng: “Tôi không sao, nghỉ ngơi một lúc là khỏe. Có bạn tôi đi cùng là được rồi, phóng viên Trần còn có việc...”

Trần Thanh nở nụ cười đắc ý, nói: “Công việc đã hoàn thành rồi, chụp được thứ hay ho là có thể nghỉ.”

An Nhiên bất giác nhớ lại việc lộn xộn ban nãy, không biết đối phương có chụp được mình hay không. An Nhiên không hy vọng sẽ xuất hiện trong tin tức giải trí trên báo ngày mai chút nào.

Nghĩ đến việc tìm cơ hội để xin Trần Thanh xóa những bức ảnh chụp mình đi, An Nhiên liền không từ chối sự giúp đỡ của đối phương, để cô và Lâm Tuấn mỗi người đỡ một bên đưa cậu ra khỏi phòng hòa nhạc.

Ngồi trên chiếc trường kỷ dành cho khách tại Trung tâm văn hóa, uống một ngụm đồ uống nóng, An Nhiên cảm thấy cơ thể đã hồi phục về nhiệt độ bình thường, sức lực cũng dần quay trở lại.

Nhìn Trần Thanh đang xem lại những bức ảnh chụp được với vẻ mặt mãn nguyện, An Nhiên cân nhắc từ ngữ rồi hỏi: “Phóng viên Trần, chị định làm gì với những bức ảnh đó?”

Trần Thanh cười, nói: “Tin tức giải trí mà, tất nhiên là phải bắt bóng bắt gió nói sao cho càng khoa trương càng tốt, ví dụ như: ‘Nữ nghệ sĩ vụng trộm với đạo diễn nổi tiếng, bị bạn trai phát hiện, hai bên suýt ẩu đả dữ dội!’, mấy tiêu đề như vậy, nhất định sẽ rất bắt mắt.” An Nhiên nghe vậy rung mình, cậu đưa tay bóp trán, nói: “Tôi lại

cảm thấy choáng váng rồi.”

Khi An Nhiên còn đang đau đầu nghĩ cách thuyết phục Trần Thanh xóa ảnh của mình, Lâm Tuấn đã thẳng thừng rút điện thoại, hỏi An Nhiên với vẻ rất ngẫu: “Cần gọi luật sư không?”

“...” An Nhiên cảm thấy đầu óc suy nghĩ của đại thiếu gia quả là khác biệt so với một tiểu lão bách tính như mình!

Làm phóng viên, Trần Thanh sợ nhất là vướng vào tranh chấp pháp luật, cô liền kêu lên: “Này này! Tiểu soái ca, tôi chỉ đùa với An Nhiên thôi, có cần phải tàn nhẫn vậy không?”

Lâm Tuấn nhướn mày, nói: “Nghĩa là chị sẽ không đăng những bức ảnh chụp An Nhiên, cũng không tiết lộ thân phận của cậu ấy?” nói rồi, Lâm Tuấn lắc lắc điện thoại trong tay vẻ uy hiếp.

Trần Thanh không còn cách nào khác, chỉ biết ngỏ ý hòa giải: “Được rồi! Tôi đồng ý với cậu.”

Nhận được lời hứa của Trần Thanh, Lâm Tuấn nở nụ cười đắc thắng, cậu mở điện thoại, hiện trên màn hình là phần mềm đang ghi âm!

Lâm Tuấn ấn nút dừng ghi âm trên điện thoại, nói: “Hãy nhớ lời hứa của chị nhé. Nếu sau này có bất cứ tranh chấp pháp luật nào, những lời này sẽ trở thành bằng chứng chống lại chị.”

An Nhiên và Trần Thanh thấy vậy mới vỡ lẽ, hóa ra cậu chàng này rút điện thoại ra không chỉ để uy hiếp, mà còn để ghi âm lại lời của Trần Thanh!

Bất chước hành động vừa rồi của An Nhiên, Trần Thanh rung mình, đưa tay bóp trán, nói: “Tôi cũng hơi choáng váng rồi.”

An Nhiên một giây trước còn kêu than choáng váng, giờ đã khỏe lại, cậu giơ ngón tay cái về phía Lâm Tuấn với vẻ mặt ngưỡng mộ.

Trần Thanh là một người mặt dày, lúc trước mới nói sẽ viết An Nhiên thành người bạn trai A đang ghen tuông, giờ bị Lâm Tuấn uy hiếp cũng không tỏ ra lúng túng, cô quay sang làm thân với Lâm Tuấn như thể không có chuyện gì: “Tôi biết cậu, tiểu soái ca là bạn cùng nhà với An Nhiên đúng không? Thật vinh dự, tôi là Trần Thanh?”

Lâm Tuấn cũng không có ý định tính toán với Trần Thanh, cậu liền bắt tay cô, nói: “Lâm Tuấn.”

Trần Thanh cười, nói: “Tôi và An Nhiên có vài chuyện cần nói, cậu có thể tránh đi một chút được không?”

Lâm Tuấn nhận ra hành động của Trần Thanh vô cùng thẳng thắn, quả là phong thái của một nữ cường nhân chuyên nghiệp. Nhưng khi cô cười nhẹ, lại khiến người khác có cảm giác rất nhẹ nhàng, dung mạo bình thường cũng trở nên duyên dáng, xinh đẹp.

Lâm Tuấn bất giác cảm thán, người phụ nữ này trời sinh ra đã là một phóng viên, mang bộ dạng của một con cừu kia đi phỏng vấn người khác, nếu bất ngờ hỏi một vấn đề sâu sắc nào đó, chắc chắn sẽ khiến đối phương khó có thể đề phòng.

Nhưng đã nhìn thấu một bộ mặt khác của nữ cường nhân này, Lâm Tuấn sẽ không để ngoại hình nhu thuận của Trần Thanh đánh lừa, cậu nói: “Theo tôi biết, chị và An Nhiên cũng mới gặp nhau một lần nhỉ? Cơ thể cậu ấy đang không khỏe, tôi không yên tâm để cậu ấy lại, có chuyện gì chị cứ nói thẳng!”

Trần Thanh nghe vậy cảm thấy buồn cười, cô nói: “An Nhiên đã

lớn như vậy rồi, cậu còn sợ tôi ăn thịt cậu ấy sao?”

Lâm Tuấn nhún vai, nói: “Tôi chỉ sợ không cẩn thận cậu ấy lại trở thành tin tức giải trí thôi.”

Vẻ chắc nịch của Lâm Tuấn khiến Trần Thanh đau đầu, cô quay sang nói với An Nhiên: “Chuyện tôi muốn nói với cậu có hơi nhạy cảm, để Lâm Tuấn nghe được sẽ không ổn lắm.” Cậu nói có ý muốn An Nhiên đuối khéo vị khách không mời.

Nhưng An Nhiên chỉ thản nhiên nói: “Phóng viên Trần cứ nói thẳng, tôi không có chuyện gì cần giấu Tuấn.”

Nhìn Lâm Tuấn đuối cũng không đi, Trần không cố chấp nữa, liền nói: “Vậy tôi sẽ nói thẳng! An Nhiên, ban nãy tôi nghe cậu kêu tên Đinh Linh.”

An Nhiên không ngờ Trần Thanh sẽ hỏi chuyện này, mắt cậu ánh lên một tia bối rối, nhưng gương mặt vẫn cố giữ vẻ bình tĩnh: “Có không? Tôi không hề quen biết cô nghệ sĩ đã chết đó, có lẽ chị đã nghe lầm rồi.”

“Vậy sao?” Dường như đã sớm đoán được rằng An Nhiên sẽ phủ nhận, Trần Thanh không bận tâm, nói: “Có lẽ tôi đã thực sự nghe lầm, nhưng An Nhiên, cậu phải cẩn thận một chút, ánh mắt ban nãy của Lý Vĩnh Vinh khi nhận ra cậu không bình thường chút nào. Tuy nhân phẩm của ông ta không ra gì, nhưng lại rất giỏi đánh bóng bề ngoài. Đừng nói cậu là ân nhân cứu mạng của ông ta, dù chỉ là một người lạ, ông ta cũng sẽ cố ý làm khó cậu chẳng vì lý do gì.”

Nghe lời cảnh báo nửa nhắc nhở, nửa thăm dò của Trần Thanh, An Nhiên bất giác nhú mày, thầm đoán nguyên nhân chính khiến Lý Vĩnh Vinh có phản ứng mạnh như vậy.

Nếu nói Lý Vĩnh Vinh vì nhìn thấy An Nhiên mà liên tưởng đến chuyện Đinh Linh đoạt mạng, hoảng sợ quá nên cố ý gạt bỏ mọi mối quan hệ với An Nhiên, điều đó cũng không phải không thể xảy ra.

Nhưng An Nhiên cảm thấy chuyện không chỉ có thế. Cậu có thể cảm nhận rất rõ sự cảnh giác và nham hiểm toát ra từ Lý Vĩnh Vinh.

Nghĩ lại cảnh tượng đáng sợ vừa chứng kiến trong phòng hòa nhạc, lẽ nào... Đinh Linh luôn đi theo Lý Vĩnh Vinh, tìm cơ hội để hãm hại ông ta?

Lý Vĩnh Vinh nhìn An Nhiên đầy ác ý như vậy, không lẽ là do hiểu lầm rằng cậu đã biết nội tình gì? Nhớ lại lúc An Nhiên cứu Lý Vĩnh Vinh, cậu từng mô tả cho ông ta về diện mạo của ma nữ, sau khi nghe xong ông ta liền sợ hãi bỏ chạy...

An Nhiên vừa nghĩ ngợi lan man, vừa ứng phó với Trần Thanh câu được câu chăng: “Có lẽ chỉ là tâm trạng ông ta không được tốt, hơn nữa tôi còn khiến bạn gái của ông ta bị bất ngờ, nên ông ta mới giận dữ như vậy chẳng?”

“Tại sao lúc đó cậu đột nhiên giơ tay ra vỗ vai cô gái ấy?” Trần Thanh hỏi.

“Tôi nhận nhầm người.”

“Nhận nhầm người liệu có kêu to lên như vậy?”

“Chẳng phải tôi không được khỏe sao? Đột nhiên cảm thấy đau đầu, không chịu được nên kêu lên.”

“...”

Đến khi An Nhiên đã hồi phục tinh thần và chào tạm biệt, Trần Thanh vẫn chưa hỏi được thông tin gì hữu ích. Lâm Tuấn bên cạnh

nhìn chăm chăm khiến Trần Thanh chỉ biết mỉm cười và để hai người rời đi.

Dõi theo bóng lưng hai người đã đi xa, Trần Thanh nghĩ một hồi rồi nhấc điện thoại bấm một loạt số. “A lô, mợc đầu! Tôi vừa gặp một chuyện, cậu nhất định sẽ thích...”

Sáng hôm sau, khi An Nhiên đi mua đồ ăn sáng, tiện đường mua một tờ báo từ cửa hàng tiện lợi.

“Đạo diễn nổi tiếng hẹn hò với người tình mới, bạn trai phát điên đại náo phòng hòa nhạc”, dòng chữ đột nhiên đập vào mắt An Nhiên.

Trong bài báo, An Nhiên cảm thấy bản thân bị biến thành một tiểu bạch hoa buồn bã đáng thương, bị cặp tình nhân không biết đạo lý kia bắt nạt mà không thể phản kháng. Còn đạo diễn Lý Vĩnh Vinh và cô người mẫu lại trở thành hai kẻ hung hăng và ngang ngược.

Bức ảnh được chụp từ góc phía sau lưng An Nhiên, từ vị trí này hoàn toàn không chụp được gương mặt cậu, ngược lại lại chụp được rất rõ đạo diễn Lý Vĩnh Vinh và cô gái đi cùng.

Không biết Trần Thanh có cố ý hay không, bức ảnh bắt đúng khoảnh khắc cô người mẫu nhìn An Nhiên, gương mặt tối sầm của Lý Vĩnh Vinh ngồi bên cạnh nhìn vô cùng đáng sợ.

Còn An Nhiên trong bức ảnh được Lâm Tuấn dìu, toàn thân không còn sức lực, yếu đuối đáng thương như thể Lâm Đại Ngọc, chiếm trọn sự cảm thông của người đọc.

Bỏ tờ báo trên tay xuống, An Nhiên vẫn chưa hoàn hồn, nói: “Đám phóng viên quả thực đáng sợ quá!”

Bài báo này rõ ràng có ác ý, khiến hai nhân vật kia trở nên xấu xí

bội phần!

Lâm Tuấn hiểu kỳ xem qua, rồi bĩu môi vẻ không vui, nói: “Xì! Chỉ có cánh tay của tôi được lên báo, còn anh được chụp cả một tấm lưng, cô phóng viên đó quả không có mắt!”

An Nhiên bắt lực giơ tờ báo trong tay lên, nói: “Có gì hay mà so sánh chứ? Có một cánh tay lên báo không phải tốt hơn sao? Dù không chụp được mặt tôi, nhưng những người quen biết không chừng vẫn có thể nhận ra tôi từ sau lưng, như thế thật khiến người ta khó xử.”

“Yên tâm đi! Không nhận ra đâu.” Lâm Tuấn nói chắc nịch.

“Cậu mà biết à?”

“Bởi vì anh nhìn từ đầu đến chân đều rất đại trà, kể cả chụp rõ mặt cũng chưa chắc đã nhận ra anh. Chỉ có một tấm lưng, nhận ra anh mới là lạ!”

Nghe câu nói thẳng thắn của Lâm Tuấn, An Nhiên cảm thấy tâm trạng phức tạp, không biết nên vui vì người khác sẽ không nhận ra mình hay nên buồn vì nhan sắc đại trà của mình.

“Nhưng cô Trần Thanh đó có vẻ đã ghim anh rồi, thời gian tới phải cẩn thận một chút, nếu cô ta có tìm anh thì đừng nói chuyện bừa bãi, có chuyện gì cứ hỏi tôi trước. Dù tôi mới vào nghề, nhưng ít nhiều cũng có thể đưa ra vài ý kiến về mặt pháp luật.”

Tuy thái độ của Lâm Tuấn vẫn kiêu ngạo và gợn đòn như mọi lần, nhưng rõ ràng toát lên sự quan tâm. An Nhiên cảm động một hồi mới phản ứng lại câu nói cuối cùng của Lâm Tuấn: “Hả? Ý cậu là gì? Tại sao chuyện liên quan đến pháp luật lại có thể hỏi cậu?”

Lâm Tuấn nhìn lại An Nhiên với ánh mắt đôi chút kỳ lạ, trả lời: “Tôi học khoa pháp luật mà!”

An Nhiên kinh ngạc tròn tròn mắt, tuy biết Lâm Tuấn vẫn đang đi học, thậm chí có vẻ còn là một thiên tài có thể học nhảy cấp, nhưng An Nhiên chưa bao giờ để ý Lâm Tuấn học gì, đến giờ mới biết cậu ta là sinh viên khoa pháp luật.

Khoa pháp luật đó! Chàng trai vẫn còn ngây thơ này không biết chừng sẽ trở thành một luật sư trong tương lai, đó là một nghề “cao quý, đầy hào khí và đẳng cấp”!

Tuổi trẻ, nhiều tiền, có tài năng, còn để cho người khác sống nữa không!?”

Lâm Tuấn nhìn An Nhiên như thể bất ngờ bị trúng gió, mặt đầy khinh bỉ: “Anh lại sao thế?”

An Nhiên rũ xuống sô pha một cách yếu ớt, nói: “Không... Tôi chỉ đang cảm thấy tiếc vì mình là con một, không có chị em...”

Dù Lâm Tuấn có tính thiếu gia, nhưng sau khi tiếp xúc mới thấy sự chu đáo của cậu ta. Một cục vàng hiếm có như vậy lại để dành cho người khác, nghĩ đến thôi đã thấy chán nản!

Không hiểu ý câu nói của An Nhiên, Lâm Tuấn nói: “Chị em thì có gì tốt? Con gái động một chút là khóc, phiền chết được! Huynh đệ vẫn đáng để nương tựa hơn.”

Nghe câu nói đầy khoe khoang của Lâm Tuấn, cậu con một An Nhiên cảm thấy ngưỡng mộ vô cùng, lúc này mới nghĩ đến người bạn cùng nhà còn lại, liền nói: “Phải rồi, anh Phong đâu?”

Lâm Tuấn đáp: “À! Hôm nay anh ấy có hẹn nên ra ngoài rồi.”

“Hà? Anh Phong hẹn bạn ư?” An Nhiên không nén được sự tò mò. Cuộc sống của Lâm Phong đơn điệu đến mức gần như nhàm chán, công việc hằng ngày rất có quy luật, đây là lần đầu tiên An Nhiên thấy cuộc sống của Lâm Phong có hoạt động gì đó khác ngoài luyện tập, làm việc, ăn cơm, ngủ và đi vệ sinh.

“Bạn... nói đúng hơn, người đó từng là đối thủ của anh ấy!”

An Nhiên tròn mắt, bất giác tưởng tượng ra khung cảnh một quán Bing sutt cũ kỹ, Lâm Phong ngồi mặt đối mặt với một chàng trai cơ bắp xăm hình long hổ phượng, phía sau mỗi người là một đám tiểu đệ tay cầm dao bổ dừa...

Lâm Tuấn vỗ “bốp” một cái vào sau gáy An Nhiên, nói: “Anh lại đang nghĩ linh tinh gì đó?”

An Nhiên xoa xoa gáy, hỏi dò: “Tuấn cảm thấy đó là người như thế nào?”

Lâm Tuấn nghĩ ngợi một hồi, nói: “Là một đối thủ thông minh, rất khó đối phó. Hiệu quả công việc cực cao, lại còn là một mỹ nhân.”

An Nhiên nghe vậy ngây người.

Khung cảnh quán Bing sutt, chàng trai cơ bắp, dao bổ dừa đột nhiên tan biến, thay vào đó là một nhà hàng Pháp đầy lãng mạn, Lâm Phong và một nữ CEO mặc âu phục đang nhìn nhau đắm đuối, cô gái ngồi vắt chéo đôi chân dài ngọc ngà, đi tất lụa và giày cao gót đang dùng đũa treu đùa căng chân của Lâm Phong...

Hóa ra “đối thủ” có nghĩa là “đối thủ trên giường” hay sao!?

Cảm xúc kích động của An Nhiên lúc này có thể ví với Colombo khi tìm ra châu lục mới!

Người có thể đoạt được trái tim của Lâm Phong, rốt cuộc là một mỹ nhân như thế nào đây?

Lúc này, nhân vật chính trong câu chuyện của An Nhiên và Lâm Tuấn - Lâm Phong, quả thực đang hẹn một mỹ nhân cùng ăn trưa. Nhưng không giống với tưởng tượng của An Nhiên, hai người không có bất kỳ hành động thân mật nào, thậm chí không khí của buổi gặp mặt cũng không hề thân thiện.

Điều quan trọng nhất là, mỹ nhân mà Lâm Tuấn nhắc đến là một chàng trai, chính là viên cảnh sát đã từng gặp An Nhiên - Bạch Hoa!

Bạch Hoa bước vào nhà hàng món Tây, rất nhanh liền nhìn thấy Lâm Phong đã đến từ trước.

Không thể không công nhận Lâm Phong có một ngoại hình tuyệt đẹp, các đường lập thể, đôi mắt sáng cùng cặp lông mày thẳng như lưỡi kiếm, khí chất hơn người. Toàn thân toát lên vẻ hung dữ cùng dáng ngồi thẳng tắp, nếu không phải vì Hong Kong không cần đi nghĩa vụ quân sự, ngoại hình này chắc chắn sẽ khiến người khác lầm tưởng là một quân nhân được đào tạo bài bản.

Chính vì khí chất đặc biệt thu hút của Lâm Phong, dù đã chọn chỗ ngồi trong góc, Bạch Hoa vẫn có thể nhận ra anh chỉ trong nháy mắt.

Cất bước lại gần Lâm Phong, dù hai người vẫn còn cách nhau khá xa, nhưng Bạch Hoa như thể vừa bước qua sợi dây cảnh báo vô hình mà Lâm Phong đặt ra, lập tức thu hút ánh mắt của anh.

Điều đó khiến Bạch Hoa nở một nụ cười thích thú, nghĩ bụng, anh chàng này tuy nhìn có vẻ thư giãn, thoải mái, nhưng thực chất lại như con mãnh hổ đang ngủ gật, tưởng rằng bất cẩn nhưng không hề mất đi một chút cảnh giác và sức chiến đấu nào.

Bạch Hoa ngồi xuống trước mặt Lâm Phong, cười nói: “Rất xin lỗi vì hẹn cậu đường đột như vậy.”

“Không sao, dù sao tôi cũng không có việc gì. Cậu cứ nói thẳng mục đích hẹn tôi ra đây đi!”

“Câu nói của cậu vô tình quá, tôi hẹn cậu nhất định phải có mục đích hay sao? Chỉ là tôi nghe tin về đối thủ cũ, cảm thấy nhớ nên hẹn cậu nói chuyện mà thôi.”

Nghe lời phủ nhận của Bạch Hoa, Lâm Phong im lặng không hỏi tiếp nữa. Cậu vốn không tin Bạch Hoa đột nhiên hẹn mình chỉ để trò chuyện, cũng biết rằng nếu đối phương có việc tìm mình, cuối cùng cậu ta vẫn phải nói ra mục đích cuộc gặp này mà thôi. Vì vậy, Lâm Phong không vội truy hỏi, bình tĩnh xem xem Bạch Hoa giờ trò gì.

Thấy Lâm Phong không nói gì, Bạch Hoa ung dung xem thực đơn, nói: “Chúng ta gọi món trước đi! Món ăn trưa ở nhà hàng này ngon lắm.”

Sau khi Lâm Phong gọi một suất cơm trưa theo lời giới thiệu của Bạch Hoa, hai người im lặng chăm chăm nhìn đối phương.

Chỉ khổ cho cô gái phục vụ phụ trách khu của hai người. Vốn dĩ mừng thầm trong lòng khi thấy hai đại soái ca ngồi tại bàn này, nhưng không khí giữa hai người quả thực khiến người khác sợ hãi. Đại soái ca mặt mũi nghiêm nghị, không nói không cười, nhìn có vẻ hung ác kia thì không nói làm gì, ngay cả chàng thanh niên hiền lành, thanh lịch vừa mới đến, nụ cười xua tan đi bầu không khí căng thẳng của cậu ta cũng có uy lực không kém.

Sau khi gọi món, không còn bị phân tâm bởi thực đơn nữa, hai người nhìn nhau bằng ánh mắt dữ dội, khiến cô phục vụ đứng bên

cảm thấy áp lực ngày càng tăng.

Vì vậy, chiếc bàn hai người ngồi như thế có một ranh giới vô hình nào đó, nhân viên phục vụ nào đi qua đó cũng bất giác tránh né, không dám lại gần nếu không cần thiết.

Tốc độ phục vụ món của nhà hàng không tồi, món ăn hai người đặt nhanh chóng được mang lên đầy đủ. Bạch Hoa giữ phép lịch sự, không nói gì trong khi ăn, Lâm Phong cũng không nhiều lời, vì vậy sự im lặng giữa hai người lại tiếp tục kéo dài, họ ăn bữa trưa trong im lặng.

Cô bồi bàn đã từ bỏ hoàn toàn ý định xin số điện thoại của hai chàng soái ca, không khí trầm mặc giữa hai người thực sự rất đáng sợ!

Sau khi ăn xong bữa trưa, đặt đĩa xuống và lau sạch miệng, Bạch Hoa lúc này mới phá vỡ bầu không khí im ắng, cười nói: “Kể ra, đây là lần đầu tiên chúng ta ngồi ăn với nhau.”

Lâm Phong khế khàng nói: “Tôi không có thói quen ngồi ăn với kẻ địch.”

Bạch Hoa cười: “Vậy lần này cậu nhận lời hẹn, có phải đã không coi tôi là kẻ địch nữa không?”

Lâm Phong nhướng mày. Dù chỉ là một hành động vô tình, nhưng cũng đủ khiến người khác cảm nhận được ngụ ý sắc bén.

Anh nói: “Bại tướng dưới tay tôi, không xứng đáng được gọi là đối thủ.”

“Cậu vẫn chẳng thay đổi chút nào, nói chuyện vẫn hung hăng kiêu ngạo như thế.” Bạch Hoa hoàn toàn không bị lời nói của Lâm Phong

chọc tức, cậu chống cằm cười: “Có cần thử không, xem tôi có đủ tư cách đối đầu với cậu hay không? Dù tôi vẫn chưa thu thập được đủ chứng cứ để tống cậu vào tù, nhưng vẫn đủ để mang đến cho cậu chút ít phiền phức. Nghe nói, cậu và em trai là Lâm Tuấn đang thuê nhà của một cậu chàng tên An Nhiên?”

Nghe vậy, ánh mắt đầy uy lực của Lâm phong lóe lên sát ý sắc lẹm, anh nói: “Cậu muốn làm gì!?”

“Câu này phải để tôi nói mới đúng.” Bạch Hoa nhìn lại Lâm Phong bằng ánh mắt không hề lẩn tránh.

Bạch Hoa có một đôi mắt đào hoa quyến rũ, hàng lông mi vừa dài vừa dày, đôi mắt ngân ngấn nước luôn mang nét cười. Nhưng đôi mắt đào hoa lúc này đã nghiêm nghị trở lại, lạnh lùng như đôi mắt của Lâm Phong, vô cùng sắc bén.

Bạch Hoa nói: “An Nhiên chỉ là một người bình thường. Cậu muốn làm gì? Muốn đạt được lợi ích gì từ cậu ta!?”

“Cảnh sát Bạch đang thẩm vấn tôi sao?”

“Sao vậy? Cậu nghĩ nhiều quá rồi.” Bạch Hoa lại cười, trở lại một chàng trai hiền lành và ưu nhã, như thể sự thù địch vừa rồi chỉ là ảo giác vậy. Cậu nói: “Tôi chỉ tò mò về hành động của anh em cậu mà thôi, nếu cậu không muốn nói, đương nhiên tôi sẽ không làm khó cậu.”

Lâm Phong uống một ngụm trà nóng, không nói gì. Người ngoài nhìn vào có thể nghĩ hai người chỉ có chút tranh luận nhỏ, nhưng Lâm Phong hiểu rất rõ đối phương là một cao thủ thẩm vấn đã qua đào tạo đặc biệt. Bất kể nội dung cuộc trò chuyện hay ngữ điệu, ánh mắt, âm lượng, nhịp thở, động tác cơ thể... Bạch Hoa đều có thể

qua đó mà nắm được thông tin cần thiết.

Nhưng Lâm Phong cũng không phải người đơn giản, ngược lại, anh cũng là một cao thủ trong việc né tránh thẩm vấn. Kết quả, cuộc nói chuyện không ai chịu ai, cuộc đối đầu không khói súng lần này kết thúc với thế cục ngang ngửa.

Lâu rồi không gặp được một đối thủ ngang sức với mình, dù chỉ là một cuộc đối đầu ngắn ngủi, nhưng Lâm Phong vẫn nhếch miệng cười thích thú.

Lâm Phong bình tĩnh hỏi: “Điều cậu muốn nói chỉ có vậy thôi sao?”

“Còn một thông tin nữa tôi muốn nói với cậu, coi như vì tình bạn!” Bạch Hoa đáp: “Bảo An Nhiên cẩn thận một chút với Lý Vĩnh Vinh, giới giải trí rất nguy hiểm.”

“Tôi không hiểu ý của cậu.” Lâm Phong không rõ chuyện xảy ra ngày hôm qua, lại càng không muốn để lộ quá nhiều trước mặt Bạch Hoa. Tuy Lâm Phong thầm đoán chuyện có thể liên quan đến vụ án của Đinh Linh, nhưng vẫn tỏ ra hoàn toàn không biết gì.

“Vậy sao? Tôi nghe nói, hôm qua An Nhiên chỉ vào cô gái đi cùng Lý Vĩnh Vinh và kêu ‘Đinh Linh’, sáng nay còn lên tin tức giải trí trên báo nữa!” Bạch Hoa mặc cho Lâm Phong cau mày sau khi nghe, cầm hóa đơn lên nói: “Tôi phải đi rồi. Lâu rồi không gặp, bữa này tôi mời! Lần sau cậu nhớ phải đáp lễ nhé!”

Bạch Hoa giơ tờ hóa đơn trong tay, xoay lưng về phía Lâm Phong và đi đến quầy thu ngân.

Lâm Phong không vội rời khỏi nhà hàng, anh thông thả uống nốt chỗ hồng trà còn lại, sau đó mới đặt tách trà đã cạn xuống, từ từ cất bước rời đi.

Chương 6

Chuyện kinh sợ trong phòng tắm

An Nhiên không hề biết “mỹ nhân” mà Lâm Tuấn nói đến chính là Bạch Hoa, người đang điều tra vụ án Đinh Linh, cậu cũng không hề biết bản thân mình lại trở thành chủ đề trò chuyện giữa Bạch Hoa và Lâm Phong trong buổi gặp mặt.

Làm việc cả một ngày dài, An Nhiên chỉ muốn về nhà ngay sau khi tan làm. Khi đi qua công viên, cậu lại gặp cô bé chơi bóng lúc trước.

Cô bé vẫn đứng trong công viên tối tăm và đập quả bóng, không để ý đến ai khác, cùng với tiếng bóng đập “Bịch! Bịch! Bịch!” là tiếng cô bé đếm, như thể đang tự nói với chính mình.

Tám mươi hai, tám mươi hai, tám mươi hai, tám mươi hai...

Giống như lần gặp đầu tiên, mỗi lần đập bóng xuống đất, cô bé lại đếm cùng một con số - “tám mươi hai”.

Dù vô cùng khó hiểu khi thấy cô bé chỉ đếm số “tám mươi hai”, nhưng An Nhiên vốn chỉ lo cho sự an toàn của cô bé nên không bận tâm đến điều kỳ lạ ấy.

Vừa bước về phía cô bé, An Nhiên vừa thầm trách bố mẹ của cô. Tuy an ninh ở khu này rất tốt, nhưng cô bé còn nhỏ như vậy, bố mẹ nào có thể để con ra ngoài chơi một mình, trời tối như vậy vẫn chưa về nhà?

An Nhiên vừa đi vừa tính, khi đưa cô bé về nhà, cậu có nên nói

chuyện với bố mẹ cô bé cho phải đạo hay không?

Mãi suy nghĩ nên nói gì khi gặp họ, đột nhiên An Nhiên chú ý đến một điều, cậu lập tức dừng bước.

Dưới ánh đèn vàng mờ ảo, cả An Nhiên và cô bé đều phản chiếu một cái bóng dài trên mặt đất. Nhưng khi nhìn kỹ, quả bóng trong tay cô bé không hề có bóng nào phản chiếu!

Hiện tượng kỳ lạ khiến An Nhiên sửng ngời, không dám động đậy. Bé gái vẫn tiếp tục đập bóng, không hề tỏ ra mệt mỏi hay có ý muốn dừng lại, dường như có thể đập bóng liên tục, mãi mãi không dừng lại.

Nghe tiếng đọc “tám mươi hai” của cô bé, nhìn quả bóng không có bóng phản chiếu đang đập “bịch bịch” xuống đất, An Nhiên cảm thấy chi tiết cậu vốn không hề để ý này bỗng trở nên kỳ dị lạ thường, trong đầu cậu chỉ còn sự sợ hãi muốn quay đầu bỏ chạy.

Lúc này, rất nhiều điểm kỳ lạ đã bị bỏ lỡ liền hiện lên trong đầu An Nhiên...

Bé gái nhỏ như vậy đứng một mình trong công viên giữa đêm tối, chuyện đó vốn rất khác thường. Nơi này có nhiều người đi qua, lẽ nào chưa từng có ai để ý đến cô bé?

Hơn nữa, hành động của cô bé rất kỳ lạ, lần trước đã đột ngột biến mất, lần này lại phát hiện quả bóng không có bóng phản chiếu...

An Nhiên càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, cậu từ từ lùi về phía sau, cố gắng không kinh động đến cô bé.

Khi An Nhiên đã lùi xa một khoảng cách nhất định so với bé gái,

định quay người bỏ chạy, cô bé vẫn tiếp tục đập bóng, nhưng đột nhiên xoay đầu 180 độ về phía sau, hai con mắt nhìn chăm chăm vào An Nhiên đang định chạy trốn!

Cổ của con người vốn dĩ không thể xoay tới mức độ đó, dù cô bé có ngoại hình đáng yêu đến mấy, cảnh tượng trước mắt vẫn khiến người chứng kiến cảm thấy dựng tóc gáy!

Không biết lấy dũng khí từ đâu ra, An Nhiên liền vùng bỏ chạy.

Đến khi vào tòa nhà và đóng cổng lại, kiểm tra chắc chắn không có thứ gì lạ thường theo sau mình, An Nhiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy may mắn vì đã sớm phát hiện ra điểm kỳ lạ ở cô bé. Nếu thực sự tiếp cận cô bé không chút đề phòng, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Không mong anh em nhà họ Lâm sẽ lo lắng cho mình, hơn nữa họ cũng không giúp được gì trong chuyện này. An Nhiên đứng ngoài cửa, chờ đến khi nhịp thở trở lại bình thường, cậu lau mồ hôi trên trán, chỉnh lại đầu tóc bị rối do chạy nhanh rồi mới bước vào nhà.

Giấu đi sự sợ hãi và bất an trong lòng, An Nhiên vừa mở cửa liền thấy Diệu Diệu chạy đến, vẫy đuôi rối rít chào mừng cậu về nhà.

An Nhiên thấy vậy liền mềm lòng, cảm giác lo lắng sợ sệt lập tức tan biến, cậu cúi xuống bế Diệu Diệu, hôn một cái và nói: “Tiểu công chúa, tao yêu mày chết mất! Mày thực sự là tiểu thiên thần!”

Hành động của An Nhiên khiến Lâm Tuấn ghen tức, cậu lập tức xông đến giải cứu con gái mình khỏi tay tên háo sắc. Nhưng Diệu Diệu không để Lâm Tuấn còn chút mặt mũi nào, chú chó cố gắng vùng vẫy vươn về phía An Nhiên.

Lâm Tuấn thềm đặt ra vô số câu hỏi, cậu thực sự không hiểu An

Nhiên có gì tốt, rõ ràng cậu mới là chủ của Diệu Diệu, tại sao chú chó không quấn mình lại thích theo An Nhiên?

Lâm Tuấn nhìn An Nhiên với tâm trạng ảo não, đánh giá An Nhiên từ đầu đến chân, nghĩ bụng, con người này rõ ràng không đẹp trai bằng mình, không thông minh bằng mình, rốt cuộc Diệu Diệu ưng điều gì ở anh ta!?

Sau khi quan sát kỹ, Lâm Tuấn nhận ra điều gì đó không đúng, liền nói: “An Nhiên, anh cảm thấy không khỏe à? Sắc mặt hơi kém.”

“Có lẽ do tối qua ngủ không ngon chăng? Tôi đi rửa mặt trước đã.” Dù An Nhiên giấu nhẹm chuyện vừa xảy ra, nhưng cũng không tính là nói dối. Vì chuyện tại buổi hòa nhạc tối qua, cậu thực sự đã gặp ác mộng suốt cả đêm.

Vì An Nhiên nhắc đến, Lâm Tuấn nói: “Buổi trưa anh hai về có hỏi tôi chuyện hôm qua, nói rằng sau khi ăn xong sẽ nói chuyện với anh.”

An Nhiên gật đầu rồi bước vào phòng tắm.

Dùng nước lạnh rửa mặt, cảm giác mát lạnh khiến đầu óc An Nhiên nhanh chóng tỉnh táo, tinh thần cũng hồi phục lại đôi chút.

Nheo mắt mò mẫm tìm khăn mặt, tay An Nhiên chạm phải một thứ gì đó khác.

Dù lạnh một cách khác thường, nhưng cảm giác giống như một bàn tay mềm mại, bàn tay của phụ nữ...

Trong phòng tắm đúng ra chỉ có một mình, An Nhiên lại sờ thấy một bàn tay phụ nữ!

Mặc cho nước vẫn còn trên mặt, An Nhiên rút tay lại và lập tức

mở to mắt, phản chiếu trong chiếc gương trước mắt, cậu nhìn thấy một bóng người đứng sau lưng mình.

Bóng người phản chiếu trong gương như thể bị ngăn cách bởi một lớp sương dày, nhìn không rõ, nhưng An Nhiên vẫn có thể khẳng định đó là một người phụ nữ, tuyệt đối không phải anh em nhà họ Lâm cố ý trêu đùa mình!

Bóng người không biết xuất hiện phía sau từ bao giờ khiến An Nhiên hoảng hốt, nhưng không muốn kích động đến đối phương, An Nhiên cố gắng nuốt tiếng hét đang trực thốt ra, chỉ biết sợ hãi nhìn chăm chăm vào bóng người trong gương.

An Nhiên không dám động đây, bóng người đó đứng sau lưng cậu, An Nhiên không biết nên bỏ chạy ra ngoài, hay giả vờ như không nhìn thấy?

Sợ hãi nhìn bóng người trong gương, An Nhiên càng nhìn càng cảm thấy gương mặt mơ hồ, trắng bệch của cô ta khiến cậu có cảm giác rất quen thuộc. Nhưng An Nhiên còn đang nghĩ cách chạy thoát, không thể suy nghĩ nhiều, cậu đưa mắt nhìn trộm về phía chiếc khăn mặt.

Cảm giác sờ vào bàn nẩy quả không sai, một đôi tay phụ nữ đang đặt trên chiếc khăn. Đôi tay trắng bệch gần như trong suốt, có thể nhìn rõ những mạch máu dưới da. An Nhiên còn thấy rất nhiều nốt đỏ trên cánh tay, dường như là vết thương do kim đâm...

Bàn tay trắng bệch trên chiếc khăn từ từ di chuyển, động tác chậm rãi nhẹ nhàng như đang ve vuốt gương mặt người tình. Nhìn đôi tay vươn tới từ sau lưng mình, An Nhiên cảm thấy rùng mình, toàn thân cứng đờ.

Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên cùng giọng nói: “An Nhiên, anh không sao chứ? Sao vào rửa mặt lâu vậy mà chưa ra?”

Bị tiếng gõ cửa thức tỉnh, An Nhiên sợ hãi nhìn về phía cửa phòng tắm, nghĩ đến bóng người còn đứng phía sau, cậu liền không quan tâm đến tiếng gõ cửa nữa, tiếp tục nhìn vào gương, chợt nhận ra bóng người đứng sau đã biến mất từ bao giờ!

An Nhiên mặc cho mặt còn ướt vội vã chạy ra khỏi phòng tắm, hoảng loạn đến nỗi đâm sầm vào Lâm Tuấn đang đứng trước cửa.

Lâm Tuấn bị An Nhiên xô vào liền lùi lại hai bước, chỗ va đập đau điếng. Hai tay Lâm Tuấn nắm lấy vai An Nhiên, đẩy cậu ra xa rồi bất mãn quát lên: “Anh làm cái gì thế hả?”

“Bên, bên trong...” An Nhiên vừa thờ hồn hển vừa kéo tay Lâm Tuấn, không để cậu ta nói thêm câu nào, An Nhiên liền đẩy Lâm Tuấn vào phòng tắm, còn bản thân không đủ dũng khí để bước vào, chỉ đứng ngoài cửa.

“A!” Nghe tiếng kêu của Lâm Tuấn, An Nhiên lập tức thấy tim đập thình thịch.

Lẽ nào thứ đó vẫn chưa chịu đi sao?

“Sao anh rửa mặt xong không lau sạch nước đi hả? Làm quần áo tôi ướt rồi!”

Thì ra Lâm Tuấn bị dính nước vào quần áo. Nghe tiếng trách móc của Lâm Tuấn, An Nhiên thờ phào nhẹ nhõm. Ngó đầu vào nhìn, chỉ thấy Lâm Tuấn đang cầm khăn lau nước trên người.

“À... chiếc khăn đó...”

“Sao thế? Anh khiến tôi ướt hết rồi, còn không cho tôi dùng khăn

của anh một chút sao?” Lâm Tuấn hỏi, vẫn còn tức giận.

“Không có gì, cậu cứ tự nhiên đi!”

Chỉ là chiếc khăn đó vừa bị con ma sờ vào...

Vì tinh thần không tốt, lại liên tiếp gặp chuyện đáng sợ trên đường về nhà và trong phòng tắm ban nãy, An Nhiên không còn tâm trí nào để nấu cơm, chỉ làm hai món phụ đơn giản rồi thôi.

Lâm Tuấn và Lâm Phong cảm nhận được sự khác thường của An Nhiên, nhưng đối phương tỏ rõ thái độ không muốn nói nhiều, nên hai người cũng không hỏi gì.

Sau khi ăn, đúng như những gì Lâm Tuấn nói lúc trước, Lâm Phong hỏi An Nhiên về chuyện xảy ra tại buổi hòa nhạc. An Nhiên không giấu giếm, thuật lại chi tiết chuyện ngày hôm qua, cậu dẫn đo một hồi, rồi kể tiếp chuyện xảy ra trong phòng tắm.

Khi kể chuyện trong phòng tắm, An Nhiên nhớ lại hồn ma phản chiếu trong gương khiến cậu có cảm giác vô cùng quen thuộc. Tuy không nhìn rõ dung mạo, nhưng càng nghĩ lại, cậu càng cảm thấy đường nét cô ta rất giống Đinh Linh!

Nhưng dù nói ra điều này, anh em nhà họ Lâm cũng không thể giúp được gì, ngoài việc khiến họ hoảng sợ, không có tính xây dựng nào khác. Vì thế, An Nhiên vốn định không chủ động kể chuyện gặp ma nếu đối phương không hỏi. Nhưng chuyện xảy ra trong nhà mình, không thể làm khác được.

Hơn nữa, nếu An Nhiên mang những thứ không tốt về nhà, là bạn cùng nhà, anh em nhà họ Lâm có quyền được biết.

Sau khi nghe chuyện trong phòng tắm, Lâm Tuấn lập tức xù lông

nhím nói: “An Tiểu Nhiên! Tôi đã cảm thấy kỳ lạ không biết vì sao anh đột nhiên đẩy tôi vào phòng tắm, hóa ra muốn biến tôi thành chuột bạch, thử xem hồn ma trong đó đã đi hay chưa hả!?”

An Nhiên biết hành động của mình là không tốt, liền rối rít xin lỗi, còn hứa sẽ làm thay việc nhà cho Lâm Tuấn trong một tháng, nói hết nước hết cái mới dỗ được Lâm Tuấn nguôi giận.

Sau khi thấy An Nhiên đã khiến Lâm Tuấn bớt giận, Lâm Phong quay trở lại chủ đề chính, nói: “Hãy cẩn thận với tên Lý Vĩnh Vinh đó. Phản ứng của ông ta khi nhìn thấy cậu rất mạnh, hơn nữa cậu đã hai lần nhìn thấy hồn ma của Đinh Linh bên cạnh ông ta, nói không chừng ông ta có liên quan đến cái chết của Đinh Linh, cậu đừng dính líu đến chuyện của ông ta nữa.”

Lâm Tuấn nghe vậy gật đầu, tiếp lời: “Tuyệt đối đừng giúp người bừa bãi, năm nay người tốt không gặp may mắn, cẩn thận chuốc họa vào thân.”

An Nhiên nghe vậy mặt đầy chán chường. Cả hai lần cậu đều không cố ý quản chuyện bao đồng, ai biết được đi thăm bệnh cũng gặp ma đoạt xác, đi nghe hòa nhạc cũng gặp ma nôn ra máu!?

Hơn nữa, nhìn thấy người khác sắp bị xe đâm liền chạy tới kéo họ lại, đó chỉ là phản ứng tự nhiên, lúc đó cậu không nghĩ quá nhiều. Ngay cả chuyện tại buổi hòa nhạc cũng xui xẻo, An Nhiên ngồi phía sau chỉ nhìn thấy lưng của cô gái, hoàn toàn không biết người phụ nữ đang ho dữ dội ấy là ma, cậu thậm chí không nhận ra Lý Vĩnh Vinh, nói chi đến việc cố ý tiếp cận họ.

Nhớ đến cảnh tượng đáng sợ khi Đinh Linh nôn ra máu khắp mặt đất, An Nhiên rùng mình, vội vàng lắc đầu xua đi hình ảnh trong trí

óc.

Chính vì cảnh tượng nôn ra máu đáng sợ đã khiến An Nhiên gặp ác mộng cả đêm, ngủ dậy còn mệt hơn cả khi không ngủ.

Nhìn sắc mặt u ám cùng quầng thâm dưới mắt của An Nhiên, Lâm Tuấn đề nghị: “Vị Đường sư phụ hồi đó có cho anh số điện thoại đúng không? Hay là gọi cho anh ta, xem xem có thể cho anh lời khuyên gì không?”

“Như vậy có làm phiền anh ta không?” Không phải An Nhiên chưa từng nghĩ đến việc nhờ Đường Minh giúp đỡ, nhưng sau lần gặp trước được biết, Đường Minh không kiếm sống bằng nghề này, anh ta cũng không thiếu tiền, đó là lý do vì sao nơi tiếp đón họ lần đó là nhà riêng của anh ta, không phải công ty.

Lần đó anh ta giúp đỡ là vì nể mặt Lưu Thiên Hoa. Tuy Đường Minh đã đưa số điện thoại liên hệ của mình cho họ, nói rằng nếu có vấn đề có thể gọi điện nhờ anh ta giúp. Nhưng An Nhiên hiểu tình người là thứ có đi có lại, cậu không thân quen với Đường Minh, dù mặt dày cỡ nào cũng chỉ làm phiền người ta một, hai lần là cùng.

Dù mặt dày thường xuyên tìm Đường Minh, anh ta chưa chắc sẽ đồng ý gặp. Tuy gặp phải chuyện lạ thường, nhưng An Nhiên chỉ chịu một chút hoảng sợ, không có bất kỳ thương tích nào. Vì chút chuyện nhỏ đó mà thực sự cần lãng phí một lần tìm Đường Minh nhờ giúp đỡ sao?

Thấy sự do dự của An Nhiên, Lâm Tuấn bức bối nói: “Cô ta liên tiếp xuất hiện trước mặt anh, không biết có phải cố ý hay không. Hơn nữa anh từng làm hỏng chuyện của cô ta, biết đâu cô ta sẽ gây phiền nhiễu cho anh? Thay vì sợ hãi, phiền não vì nguy hiểm không

thể đoán trước, thà rằng bị coi là phiền phức mà nhờ sự giúp đỡ của Đường Minh vẫn hơn.”

An Nhiên suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời Lâm Tuấn nói có lý. Cũng giống như khả năng nhìn thấy ma không biết từ đâu mà có của An Nhiên, nói không chừng một ngày nào đó cậu lại bất ngờ không nhìn thấy ma nữa? Ưu điểm nắm trong tay khi cần dùng đến, phải biết dùng đúng lúc.

Sau hai chuyện lần trước, tuy An Nhiên bị hoảng sợ, nhưng không quá lo lắng về việc Đinh Linh sẽ đem lại nguy hiểm, bị người khác hiểu nhầm mình có liên quan đến vụ án của Đinh Linh mới là điều An Nhiên lo sợ.

Rốt cuộc nhìn theo góc độ nào, người bị ma quỷ phiền nhiễu là Lý Vĩnh Vinh, An Nhiên chỉ xui xẻo gặp họ 2 lần. Nhưng nếu người phụ nữ vừa nhìn thấy trong phòng tắm chính là Đinh Linh, liệu có thể nào cô ta đã từ bỏ Lý Vĩnh Vinh, quay sang phiền nhiễu mình?

Nghĩ đến đó, An Nhiên không thể bình tĩnh được nữa.

Nhân lúc chưa quá khuya, An Nhiên bấm gọi số của Đường Minh đã lưu sẵn trong điện thoại.

Điện thoại rung chuông vài hồi, đầu dây bên kia nhanh chóng vang lên giọng nói thanh lịch, ấm áp như dòng suối trong của Đường Minh: “Alo?”

Nhiều người có được sự hậu đãi của ông trời, ngay cả giọng nói cũng hoàn mỹ không chút tì vết, khiến An Nhiên trong phút chốc nhớ lại khí chất thần tiên không màng chuyện trần thế của Đường Minh.

Nếu là trước khi quen Đường Minh, An Nhiên nhất định không thể ngờ rằng có một ngày cậu sẽ thất thần chỉ vì một đơn âm ngắn ngủi

như vậy. Đường Minh đợi một lúc, cảm thấy kỳ lạ liền cất tiếng lần nữa, lúc này An Nhiên mới định thần trở lại.

Vì lần trước gặp mặt, khí chất thần tiên của Đường Minh quá sức thu hút, khiến An Nhiên không để ý đến những chi tiết khác. Bây giờ chỉ nghe giọng của Đường Minh, cậu mới phát hiện ra giọng nói đặc biệt này hay đến mức nào!

“À, xin lỗi, có phải thầy Đường Minh không? Tôi là An Nhiên.” Không ngờ bản thân bị mê hoặc bởi giọng nói của một người, An Nhiên cảm thấy may mắn vì họ nói chuyện qua điện thoại, ít nhất đối phương không thể thấy gương mặt đang đỏ bừng lên của cậu.

“An Nhiên? Chào cậu, cậu gọi cho tôi có việc gì sao?”

Đường Minh không hỏi vì sao vừa rồi An Nhiên im lặng, khiến cậu thầm thở phào nhẹ nhõm, thái độ cũng không còn thận trọng nữa, cậu nói: “Có vài việc cần thỉnh giáo anh, anh có đang rảnh không? Anh biết đấy, liên quan đến chuyện ma quỷ... À, nếu làm phiền anh quá thì...”

Cá tính của An Nhiên rất mạnh, là kiểu người thà chịu khổ một chút cũng không muốn làm phiền người khác. Nói một hồi lại cảm thấy bồn chồn không yên, thậm chí còn định rút lui giữa chừng.

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng cười của Đường Minh, cậu nói: “Không sao đâu, dù sao tôi cũng đang rảnh rồi, hơn nữa tôi cũng tò mò muốn biết cậu đã gặp phải chuyện gì. Lần trước tôi đã nói tôi không phải người chuyên nghiệp, cậu đừng gọi tôi là thầy Đường, cứ gọi tên tôi là được rồi.”

Giọng nói ấm áp và thái độ của Đường Minh làm người khác có cảm giác như đứng trong gió xuân, khiến An Nhiên bất giác thả lỏng

người. Biết con người Đường Minh không thích lời nói xã giao giả tạo, An Nhiên liền kể một loạt chuyện xảy ra gần đây. Ngay cả việc ma nữ đó là Đinh Linh, An Nhiên cũng chần chừ một hồi rồi thành thật kể không giấu giếm.”

Nghe lời thuật lại của An Nhiên, Đường Minh không vội phân tích sự việc, còn lên tiếng trêu chọc: “Hóa ra ‘người bạn trai A’ bị Lý Vĩnh Vinh và bạn gái bắt nạt trong bài báo đó chính là cậu hả An Nhiên?”

Tay An Nhiên bỗng cứng đờ, suýt chút nữa làm rơi điện thoại xuống đất.

“Đường Minh... anh có xem tin tức giải trí sao?” Thầy Đường Minh không màng chuyện trần thế lại ngồi đọc tin tức giải trí, An Nhiên không dám tưởng tượng đến cảnh ấy!

Đường Minh cười: “Đương nhiên rồi! Nếu không, lúc chuyện phỉếm với người khác chẳng phải sẽ không có gì để nói hay sao?”

“...”

Xin đừng làm tổn hại đến khí chất thần tiên của mình nữa đi, cảm ơn!

“Nhưng An Nhiên, lần này có vẻ cậu đã vướng phải chuyện phiền phức thật rồi!”

Đường Minh vừa dứt lời, An Nhiên lập tức trở nên căng thẳng.

Đường Minh nói tiếp: “Cậu nghe câu nói này chưa? Nửa đầu của một đời người là dùng để trả nghiệp kiếp trước, nửa sau của đời người mới là để hưởng phúc kiếp này. Ngoài ra còn có câu, ma quỷ đòi mạng của hung thủ là có được sự cho phép của thiên đạo. Đương nhiên, những câu nói này có chính xác hay không còn phải

thảo luận thêm, nhưng tốt nhất đừng tùy tiện chen ngang, đặc biệt là ân oán của oan hồn. Cậu thử nghĩ xem, người ta chết biến thành ma vẫn muốn kéo đối phương đi cùng, tình yêu và sự hận thù ấy phải sâu đậm đến mức nào!?”

Nói đùa một hồi, mặc kệ lời giải thích “không phải tôi cố ý đâu” của An Nhiên, Đường Minh nói tiếp: “Ma quỷ đòi mạng, kỳ nhất là kiếp trước có ân oán với người bị hại. Thông thường, nếu hai người có nhân quả rất nặng, người ngoài sẽ không thể can thiệp. Nghe những gì cậu kể, hồn của Đinh Linh rõ ràng đã bám theo Lý Vĩnh Vinh. Nhưng cô ta liên tiếp bị cậu cản trở, như vậy là cậu cũng vướng vào nhân quả này rồi.”

An Nhiên phản bác: “Nhưng, nhưng, không phải có nhiều thầy làm nghề xua quỷ trừ tà sao?”

Đường Minh giải thích: “Thông thường, nếu gặp phải chuyện như vậy, bất luận là thầy thuộc tôn giáo nào, đều lựa chọn dĩ hòa vi quý. Về cơ bản, họ thường đề nghị làm lễ siêu độ cho người bị hại, để xóa bỏ đi mối hận thù của ma quỷ, hiếm khi đánh người ta đến mức hồn bay phách lạc. Dù sao cách làm đó cũng quá tuyệt tình, không chỉ làm tổn hao công đức, mà cũng không thể giải quyết triệt để vấn đề. Nên biết rằng thiên đạo tuần hoàn, ác giả ác báo, nhiều khi không phải không báo, chỉ là chưa đến lúc mà thôi.”

“Vậy tôi phải làm gì?”

“Cô ta xuất hiện trong nhà cậu, có thể có điều gì cần cậu giúp đỡ. Năng lượng của ma quỷ có mạnh đến mấy cũng không thể ngông nghênh đi báo thù như các cậu nghĩ. Cậu đã cản trở việc báo thù của cô ta, cậu có nghĩa vụ phải giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện.

Tôi đề nghị cậu tìm lúc thích hợp nói chuyện với Lý Vĩnh Vinh đi! Ông ta chắc chắn biết điều gì đó.”

An Nhiên đồng ý rằng trốn tránh không phải cách hay, nhưng nếu hỏi Lý Vĩnh Vinh, ông ta có nói sự thật không? Nếu Lý Vĩnh Vinh nhìn thấy An Nhiên liền bỏ chạy, cậu biết làm thế nào!?

“Cảm ơn lời khuyên của anh, tôi sẽ cân nhắc.” Sau khi cảm ơn Đường Minh, An Nhiên cúp máy, suy nghĩ một hồi, quyết định sẽ thảo luận với anh em nhà họ Lâm trước khi hành động.

Chương 7

Chủ động tấn công

Lúc này, Lâm Phong đang rửa bát, Lâm Tuấn tiếp tục dính lấy chiếc ti vi trong phòng khách chơi điện tử. Khi An Nhiên bước ra khỏi phòng, hai người lập tức dừng việc đang làm dở, quay sang nhìn An Nhiên rõ ràng hai người vẫn luôn chú ý đến mọi động tĩnh của cậu. Điều này khiến An Nhiên cảm thấy ấm lòng, tự nhủ có người quan tâm đến mình, cảm giác thật tốt.

“Sao rồi? Đường Minh nói sao?” Lâm Phong tháo găng tay cao su, bước ra khỏi bếp, trên người vẫn đeo chiếc tạp dề, nhìn khá hài hước, hình tượng chàng trai nội trợ này đã làm giảm đi không ít khí chất sắc bén khiến người khác phải nể sợ của Lâm Phong.

“Anh ta đề nghị tôi tìm Lý Vĩnh Vinh nói chuyện.” An Nhiên vừa nói một câu, Lâm Tuấn liền phản ứng rất mạnh: “Ông chú đó có gì để nói chứ!?”

Lâm Phong ngược lại, khá tán đồng với lời khuyên của Đường Minh, cậu nói: “Muốn tháo chuông phải tìm người buộc chuông, đó là cách giải quyết tốt.”

“Cô Đinh Linh đó liên tục gây phiền phức cho Lý Vĩnh Vinh đến vậy, tôi khẳng định ông chú đó không chỉ bạc tình bội nghĩa, mà còn có liên quan đến cái chết của cô ta, nói không chừng chính là tội phạm giết người! An Nhiên, anh tự chui đầu vào bẫy, không sợ rơi vào tay của kẻ giết người sao?” Lâm Tuấn nói.

Lý Vĩnh Vinh có phải tội phạm giết người hay không, điều này An Nhiên chưa từng nghĩ tới, cậu bất giác do dự, nói: “Hay là hai người đi cùng tôi đi?”

Dứt lời, An Nhiên nhìn Lâm Phong với ánh mắt mong đợi.

Vũ khí chết người như anh Phong đây, vừa có thể giết người phóng hỏa, vừa có thể chặn tà đuổi quỷ, xứng đáng là ứng cử viên sáng giá mà nhà nào cũng cần có!

Lâm Tuấn nghe vậy liền cười chế nhạo: “Cái đó anh không cần phải nghĩ. Lần trước ông chú đó nhìn thấy anh liền sợ hãi muốn chối bỏ mọi mối liên quan với anh, rõ ràng không muốn nói chuyện nhiều. Nếu để anh hai đi cùng anh, ông ta càng không đồng ý ngồi xuống nói chuyện.”

An Nhiên nghĩ một lúc, cảm thấy khí chất của Lâm Phong quả khiến người khác không dám lại gần, cậu liền chuyển ánh mắt mong đợi sang Lâm Tuấn. Lâm Tuấn cười hehe nói: “Tôi đi cùng anh cũng không sao, nhưng lần trước tôi đắc tội với ông ta tại buổi hòa nhạc, có chắc ông chú đó không hận tôi không?”

An Nhiên nhếch môi, lúc đó Lâm Tuấn đã mắng chửi ông ta thậm tệ, Lý Vĩnh Vinh nhìn thấy cậu ta, có lẽ sẽ quay đi không thèm nói lời nào.

Lúc này Lâm Phong đột nhiên nói chen vào: “Thực ra vẫn còn một lựa chọn phù hợp khác”

Lâm Tuấn và An Nhiên nhìn nhau bằng ánh mắt nghi hoặc, đồng thanh cất tiếng hỏi: “Ai?”

“Cô phóng viên điều tra về Lý Vĩnh Vinh, Trần Thanh.” Lâm Phong

trả lời một cách thoải mái, không hề vòng vo.

Câu trả lời của Lâm Phong khiến hai người bất ngờ, An Nhiên lập tức lấp bắp phản đối: “Nhưng nếu thế... tôi phải giải thích với phóng viên Trần thế nào? Hơn nữa, hơn nữa chẳng phải khi đó cô ta sẽ biết chuyện của Đinh Linh hay sao?”

“Chuyện của Lý Vĩnh Vinh và Đinh Linh sớm đã thu hút sự chú ý của cô ta, cậu muốn tìm Lý Vĩnh Vinh nói chuyện, rất khó để giấu cô ta. Đã vậy, chi bằng lôi cô ta về cùng chiến tuyến, hai bên cùng có lợi.” Trái với sự kích động của hai người, giọng nói trầm của Lâm Phong khiến người khác có cảm giác rất đáng tin cậy, tim An Nhiên đang đập loạn nhịp cũng bất ngờ bình tĩnh trở lại. Thái độ điềm đạm, vững vàng của Lâm Phong càng làm tăng sức thuyết phục của lời anh nói.

An Nhiên còn đang do dự chưa quyết, Lâm Tuấn đã phản ứng: “Cũng đúng! Lúc trước, chúng tôi khuyên anh giả vờ như không biết gì, chối bỏ mọi mối liên quan tới Đinh Linh là vì chúng tôi tưởng anh sẽ không vướng vào chuyện này nữa. Nhưng bây giờ chạy không thoát được nữa, chỉ có thể chọn cách đối diện, nhanh chóng giải quyết xong mọi chuyện. Trần Thanh là một người khó đối phó, thay vì tốn thời gian đấu trí đấu sức với cô ta, thà rằng thành thật với cô ta thì hơn. Cô ta cần một cơ hội để tiếp cận Lý Vĩnh Vinh, còn anh cần một người phù hợp để đi cùng, hai người hợp nhau như củi khô lửa đốt, dễ cháy bùng bùng vậy!”

So sánh kiểu gì vậy? An Nhiên đảo mắt.

Lâm Tuấn lờ đi gương mặt sắp cáu của An Nhiên nói tiếp: “Anh chàng Bạch Hoa đó cũng thật phiền phức. Anh ta là cảnh sát điều tra

vụ án này, lại là bạn của Trần Thanh, tôi sợ anh ta biết chuyện lại nghĩ nhiều.”

An Nhiên bắt lực nói: “Anh ta có nghi ngờ tôi, tôi cũng hết cách, dù sao tôi cũng không giết người. Chẳng phải nhiều nhất cũng chỉ có thể giữ tôi lại 24 giờ với danh nghĩa “hỗ trợ điều tra”, cuối cùng vẫn phải thả tôi ra hay sao?”

“Chỉ có thể như vậy.” Nghe An Nhiên nói, Lâm Tuấn cũng không có cách gì hay, nhất thời trở nên im lặng.

Lâm Phong phá vỡ sự yên lặng, nói: “Cứ giao Bạch Hoa cho tôi!”

Lâm Tuấn kêu lên: “Anh hai, chẳng phải anh không chịu được anh ta sao? Anh không định đã làm là làm đến cùng, trừ khử người ta luôn đó chứ? Hong Kong không như nước ngoài, không chỉ kiểm soát súng rất nghiêm ngặt, mà pháp luật cũng rất khắt khe, giết người ở đây phiền phức lắm!”

Sau khi nói ra suy nghĩ của mình, Lâm Tuấn mới giật mình nhận ra còn có An Nhiên.

Nhìn An Nhiên đang sững sờ khi nghe câu nói của mình, Lâm Tuấn lập tức che đậy: “Vừa rồi tôi nói đùa thôi.”

An Nhiên nghe vậy mặt tối sầm, ngay cả sức lực để phản bác cũng không còn.

Nhưng An Nhiên không hề coi lời nói của anh em nhà họ Lâm là thật. Sau một thời gian quan sát, chàng trai Lâm Phong không bao giờ bước ra khỏi nhà ấy cùng lắm chỉ là đại ca (?) xã hội đen mà thôi, không phải thành phần khủng bố, giết cảnh sát mà nói như ngắt rau vậy, không có cảm giác đang nói thật chút nào.

Thấy biểu cảm của An Nhiên, Lâm Tuấn biết đối phương không hề để ý đến câu nói vừa rồi của cậu. Vừa cảm thấy may mắn vì An Nhiên hoàn toàn không để bụng những lời đó, Lâm Tuấn vừa có cảm giác không thoải mái khi bị An Nhiên xem thường, cảm xúc bỗng trở nên vô cùng phức tạp...

Lâm Phong nhíu mày, quay lại chủ đề lính, nói: “Cậu định ngày nào sẽ gặp Trần Thanh và Lý Vĩnh Vinh? Hôm đó tôi sẽ phụ trách lôi kéo Bạch Hoa.”

An Nhiên suy nghĩ rồi nói: “Chủ nhật đi!”

Lâm Tuấn tò mò: “Còn ba ngày nữa mới đến chủ nhật, tại sao không đi ngay ngày mai? Chuyện này không phải giải quyết càng sớm càng tốt sao?”

“Đương nhiên là vì chủ nhật là ngày nghỉ, tôi không cần xin nghỉ làm!” An Nhiên trả lời như thế lẽ đương nhiên.

“...” Lâm Phong không nói gì.

Lâm Tuấn nói: “... Anh còn có thể keo kiệt đến mức nào nữa hả?”

“Tôi keo kiệt thì sao!? Một tên sinh viên vô ưu vô lo như cậu và... không thể hiểu tâm trạng của một nhân viên quèn mỗi năm chỉ được nghỉ lễ bảy ngày như tôi đâu!” An Nhiên bị hai người nhìn đến phát ngượng, cúi gằm nói.

Lâm Tuấn tò mò hỏi: “Anh vừa nói ‘một tên sinh viên vô ưu vô lo như cậu và...’, sau chữ ‘và’ đó là gì thế?”

Thấy An Nhiên không trả lời, Lâm Tuấn cười haha phỏng đoán: “Anh muốn nói anh hai là kẻ ru rú ở nhà chứ gì?”

“...” Lâm Phong vẫn không nói gì.

“...” An Nhiên bỗng cảm thấy nể phục Lâm Tuấn vô cùng, thế nào gọi là dám nhổ lông trên đầu hổ? Chính là đây!

Cảnh sát có chế độ nghỉ luân phiên, “ngày Chủ nhật” đối với họ không có nhiều ý nghĩa, thậm chí có khi đến ngày nghỉ nhưng vì nhiều lý do mà vẫn phải vội vàng đi làm.

Sáng Chủ nhật, Bạch Hoa vừa bước vào văn phòng, điện thoại liền reo lên.

Nhìn số hiển thị trên màn hình, Bạch Hoa nhướn mày ngạc nhiên, nhếch miệng cười thích thú và bấm nút nghe máy. “Thật bất ngờ, tại sao lại gọi cho tôi?”

Vừa bấm điện thoại, Bạch Hoa vừa hạ màn che cửa sổ kính xuống, tránh ánh mắt dò xét của cấp dưới.

Tuy không nghe thấy âm thanh trong phòng nhưng ở môi trường ưu tú này, không khó để đoán những gì Bạch Hoa nói qua khẩu hình của cậu.

Thấy nụ cười vui vẻ và ngữ khí thân mật của cấp trên, tuy chỉ là một câu nói ngắn ngủi cũng đủ khiến cả tổ đặc án phát huy trí tưởng tượng vô hạn.

Đầu bên kia điện thoại là một giọng nam trầm đầy mị lực: “Hôm nay cậu có rảnh không? Hôm trước cậu mời ăn trưa, chẳng phải muốn tôi đáp lễ sao?”

Bạch Hoa cười nói: “Tôi có rảnh hay không, điều này cậu nên sớm biết rồi chứ? Lâm nhị công tử.”

Lâm Phong không phủ nhận, còn thừa nhận một cách vui vẻ: “Tôi biết dạo này cậu không có vụ án lớn, hôm nay cũng không có buổi

hộp nào.”

“... Biết tường tận như vậy, cậu còn gọi điện hỏi tôi chẳng phải thừa sao? Dù sao cậu đã điều tra hết rồi.”

“Biết đâu cậu có hẹn riêng.” Câu trả lời của Lâm Phong vẫn giữ thái độ thờ ơ và điềm tĩnh như thể đã nắm chắc phần thắng trong mọi chuyện.

Bách Hoa giả vờ thờ dài, nói: “Tôi có nên cảm thấy may mắn vì cậu không điều tra cả cuộc sống đời tư của tôi không?”

“Cậu vẫn chưa đáng để tôi phải thận trọng như vậy.” Tuy không nhìn thấy gương mặt của Lâm Phong, Bạch Hoa vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ kiêu căng của đối phương khi nói câu ấy.

Bách Hoa cười nhẹ: “Tôi không tin cậu chỉ đơn thuần muốn hẹn tôi ăn cơm, nhưng tôi cũng không tiếc bỏ ra chút thời gian ra ngoài với cậu. Chỉ là, nếu cậu tiếp tục nói ra những lời công kích tôi, có thể tôi sẽ thay đổi ý định đó!”

“... Buổi trưa cậu muốn ăn ở đâu?”

Nghe Lâm Phong đổi chủ đề một cách cộc cằn, Bạch Hoa không có ý định tha cho đối phương, cười đầy ác ý: “Đến nhà cậu đi!”

“...”

“Có vấn đề gì sao? Lễ nào nhà cậu có gì đó không tiện?” Câu hỏi của Bạch Hoa có vẻ vu vơ, nhưng không phải không có ý thăm dò.

“Không tiện. Tôi không giỏi nấu ăn.”

“...” Câu trả lời khiến Bạch Hoa cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng Lâm Phong đã cân nhắc đến chuyện này, điều đó lại đáng yêu đến bất ngờ. Bạch Hoa nghe xong bất giác ngẩn người, một lúc sau mới

phản ứng, nói: “Không sao, tôi sẽ nấu.”

Sau khi thuận miệng nói xong, Bạch Hoa mới hoảng hốt nhận ra mình đã nói gì. Đột nhiên cảm thấy mình làm vậy thật thối quá, liền vội vàng bổ sung: “Đương nhiên, cậu phải trả tiền mua nguyên liệu và làm phụ bếp.”

Lần này đến Lâm Phong ngẩn người. Anh không hiểu vì sao một nhiệm vụ đơn giản ban đầu là lợi dụng bữa ăn để giữ chân Bạch Hoa, sau khi nói chuyện một hồi, độ khó bỗng ngày càng tăng cao?

Cảnh sát Bạch ở đầu dây bên kia không để ý đến sự bối rối của Lâm Phong, bắt đầu tính toán cho bữa trưa: “Đồ Tây khá dễ làm, spaghetti với nước sốt thịt và bò bít tết, cậu thấy sao? Nhớ đến đón tôi sớm, chúng ta cùng đi mua đồ...”

Lâm Phong bắt đầu hối hận vì đã hẹn Bạch Hoa, cậu cảm thấy con người xảo quyệt còn hơn cả hồ ly này chắc chắn cảm nhận được sự miễn cưỡng của mình, nên mới đột nhiên trở nên nhiệt tình như vậy!

Trong lúc Lâm Phong hẹn Bạch Hoa, An Nhiên cũng đang nói chuyện với Trần Thanh.

An Nhiên vốn tưởng rằng với sự nhiệt tình của Trần Thanh đối với mình lúc trước, không khó để hẹn gặp đối phương. Nhưng cậu quên rằng phóng viên cũng là người, cũng có ngày nghỉ.

Khi An Nhiên nghe giọng nói vẫn còn ngái ngủ của Trần Thanh, mở đầu bằng câu nói giận dữ: “Ai thế? Sáng sớm ngày nghỉ mà gọi điện làm người ta tỉnh ngủ!”, An Nhiên không còn tự tin về việc có thể hẹn gặp được đối phương nữa.

An Nhiên còn đang sợ sệt trước sự khó chịu của đối phương,

Trần Thanh đã lên tiếng uy hiếp: “Còn không nói là tôi gác máy đó!”

An Nhiên vội vàng đáp: “Đừng! Là tôi, An Nhiên.”

Nghe thấy đầu dây bên kia là An Nhiên, tiếng gầm gừ dữ dằn như một con hổ xuống núi của Trần Thanh bỗng trở lại giọng bình thường mà An Nhiên quen nghe, cô nhiệt tình nói: “A! Là cậu hả! Sớm như vậy đã đánh thức tôi, có phải có tin độc quyền gì muốn nói cho tôi không?”

“... Đúng thế, hôm nay phóng viên Trần có rảnh không?” An Nhiên nghĩ bụng, tôi dám trả lời là không phải sao? Tiếng sư tử rống vừa rồi đáng sợ quá mà!

Trần Thanh gật gật đầu mãn nguyện, nói: “Dù sao cũng gần đến giờ ăn trưa rồi, chúng ta hẹn ra ngoài ăn đi!”

An Nhiên nhủ thầm: Cô ta cũng biết sắp đến giờ ăn trưa à? Ban nãy ai vừa mắng tôi là “sáng sớm ngày nghỉ mà gọi điện làm người ta tỉnh ngủ” hả?

Tất nhiên, những lời này An Nhiên chỉ dám nghĩ trong đầu, không dám nói ra, cậu đáp: “Được, chúng ta hẹn gặp nhau tại đây nhé?” Nói rồi, An Nhiên đọc địa chỉ một nhà hàng.

Nghe địa chỉ An Nhiên hẹn nằm ngay gần nhà Lý Vĩnh Vinh, Trần Thanh lập tức bừng tỉnh, máu phóng viên trong người sôi lên đây hứng thú.

Trong lúc ăn cơm, An Nhiên không hề khiến Trần Thanh thất vọng, những gì An Nhiên kể còn phức tạp và thú vị vượt qua cả sức tưởng tượng của cô. Sau khi nghe An Nhiên thuật lại, Trần Thanh ngẩn người như khúc gỗ, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao.

“Phóng viên Trần, chị vẫn ổn chứ?”

Trần Thanh bóp trán, nói: “Lượng thông tin nhiều quá, nội dung hơi khó tin, cậu để tôi sắp xếp lại đã.”

An Nhiên “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn quay sang ăn bữa trưa trước mặt.

Ban đầu, An Nhiên vẫn thấp thỏm bất an khi kể ra hết những chuyện cậu luôn giấu giếm, nhưng nhìn bộ dạng thất kinh của Trần Thanh hiện tại, không hiểu sao cậu cảm thấy bình tĩnh hơn.

Trần Thanh nhìn chàng thanh niên đang tập trung ăn cơm trước mặt, không biết có nên tin lời cậu ta hay không. Những chuyện thần thần quái quái này thực sự không thể tin nổi, nhưng phải là chuyện ma quỷ mới có thể giải thích được tại sao An Nhiên có phản ứng trước cả khi Lý Vĩnh Vinh bước xuống đường, và cả bộ dạng bất thường của An Nhiên tại buổi hòa nhạc.

Sau một lúc lâu, Trần Thanh phá vỡ sự im lặng, cất lời hỏi: “Nói vậy thì, ngay từ đầu cậu đã nhìn thấy hồn ma của Đinh Linh bám theo Lý Vĩnh Vinh?”

An Nhiên gật đầu.

Trần Thanh cau mày vẻ không vui, nói: “Vì vậy lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, phản ứng của cậu khi xem bức ảnh đều là giả vờ?”

An Nhiên giải thích: “Không, tôi thực sự có chút hoảng sợ, tôi không ngờ máy ảnh có thể chụp được cô ta. Chỉ là...”

“Chỉ là?”

“Chỉ là tôi không dám nói ra sự thật, sợ cảnh sát Bạch sẽ hiểu nhầm rằng tôi có liên quan đến cái chết của Đinh Linh.”

“Cảnh sát bắt người phải có chứng cứ, thà rằng cứ nói cậu sợ gặp phiền phức nên mới giả vờ như vậy. Đến giờ trốn chạy không được mới quyết định giải quyết cho xong mọi chuyện.”

Nghe câu nói quyết đoán của Trần Thanh, An Nhiên bất giác rủa thầm: Chị đã đoán chính xác mọi chuyện như vậy, còn hỏi tôi làm gì?

“Phóng viên Trần đã hiểu rõ mọi chuyện như vậy, vậy thì, chị đồng ý hợp tác với tôi không? Nếu chị đồng ý chia sẻ thông tin với tôi, đồng thời đồng ý không để lộ thân phận của tôi khi viết bài, chiều nay tôi gặp mặt Lý Vĩnh Vinh sẽ để chị đi cùng.”

“Nhưng hôm nay là ngày nghỉ của tôi! Tôi phải xếp hàng ba tháng liền mới có cơ hội được nghỉ ngày Chủ nhật đó.” Trần Thanh nói với vẻ khó xử.

“... Nhưng ngày nghỉ Chủ nhật khó khăn lắm mới có được mà chị nói, không phải chỉ dùng để ngủ thôi sao?”

Dù sao, nghỉ ngày thứ mấy vốn không quan trọng đối với Trần Thanh! Cô ta cũng chỉ ở nhà ngủ nướng thôi mà?

Trần Thanh thở dài: “Một người có thời gian làm việc cố định như cậu không thể hiểu được nỗi cay đắng của người có kỳ nghỉ luân phiên đâu.”

Không phải chị tự lựa chọn công việc này sao? Nếu ngưỡng mộ tôi như vậy thì đi tìm một công việc văn phòng đi! Nhưng câu nói này sao lại có cảm giác quen quen!?

An Nhiên nghĩ ngợi, nhớ ra không lâu trước đó, cậu đã nói muốn đợi đến ngày Chủ nhật để hẹn Trần Thanh, cậu đã dùng câu nói tương tự để trách móc Lâm Tuấn...

Thấy nét cười xảo quyệt trong ánh mắt Trần Thanh, An Nhiên biết đối phương cố ý giả vờ đáng thương để làm khó cậu, nói không chừng còn muốn xem xem có thể đạt được ích lợi gì không.

Nếu là một chàng trai trẻ chưa có nhiều trải nghiệm, có lẽ sẽ bị Trần Thanh dắt mũi. An Nhiên tuy còn trẻ tuổi, nhưng đã có kinh nghiệm làm việc trong xã hội, hơn nữa, vì An Nhiên nhỏ tuổi, học vấn không cao, vừa bước chân ra xã hội làm việc đã gặp không ít khó khăn. Tuy cậu không quá thông minh, nhưng vẫn có thể nhận ra ý đồ của Trần Thanh.

An Nhiên sờ khóe miệng, mặt đầy tiếc nuối nói: “Hôm nay phóng viên Trần không rảnh, tôi đành đi gặp Lý Vĩnh Vinh một mình vậy.”

Không ngờ An Nhiên không chịu năn nỉ, vừa nghe Trần Thanh nói không rảnh liền tỏ thái độ không quan tâm. Trần Thanh cảm thấy vừa không vui vừa lo lắng, đành lùi một bước, nói: “Được rồi! Dù sao tôi đã ra ngoài rồi, tôi đi cùng cậu vậy! Một mình cậu đối mặt với Lý Vĩnh Vinh thì thật đáng thương. Tôi nói cho cậu hay, theo những gì tôi biết, dạo này Lý Vĩnh Vinh như thể ăn phải thuốc súng vậy, tính khí không ổn chút nào, một chuyện còn con con cũng có thể khiến ông ta nổi giận dùm dùm.”

An Nhiên cũng rất hiểu chuyện, không làm khó Trần Thanh thêm nữa, cậu cảm ơn một cách mừng rỡ: “Vậy thì cảm ơn phóng viên Trần quá! Tôi sẽ cố gắng khai thác nhiều tin tức hữu ích cho chị!”

Trần Thanh bỗng thay đổi cách nhìn về chàng thanh niên trước mặt. Cô từng điều tra về An Nhiên, biết đối phương chỉ mới 20 tuổi. Nam sinh ở tuổi này thường rất coi trọng thể diện, nhưng chàng trai này khi cần cứng rắn thì rất quyết đoán, khi thắng cũng không tỏ ra

tự mãn, còn nường nhin người khác.

Nhớ lại hai lần gặp trước, lần đầu tiên An Nhiên tỏ ra là một người thật thà, bị những tấm ảnh linh dị dọa sợ khiếp vía, lần thứ hai lại là một chàng trai ngoan ngoãn núp sau lưng Lâm Tuấn, hoàn toàn được Lâm Tuấn che chở, điều đó khiến cặp hỏa nhãn kim tinh đáng tự hào của Trần Thanh liên tiếp nhận định sai về cậu.

Xem ra, tuy An Nhiên thật thà, nhưng cũng không phải một người bảo thủ, còn rất hiểu đạo lý sống trong xã hội. Hơn nữa, dáng vẻ của một cậu em trai hàng xóm ấy khiến người khác thiếu đề phòng, xem ra không giống một kẻ ngang đường...

Đồng ý làm bạn đồng hành với An Nhiên lần này, Trần Thanh tỏ thiện ý với An Nhiên, chủ động tiết lộ thông tin về Lý Vĩnh Vinh: “Tuy nhìn bề ngoài, Đinh Linh và Lý Vĩnh Vinh không có qua lại gì với nhau trừ một lần hợp tác đóng phim, nhưng Lý Vĩnh Vinh rất háo sắc, phim của ông ta phụ trách đã làm nổi danh rất nhiều nhân tố mới...”

“Đinh Linh cũng là một trong số đó sao?” Trần Thanh đã đặc biệt nhắc đến việc Lý Vĩnh Vinh háo sắc, An Nhiên tuyệt đối không gây thơ nghĩ rằng những nữ minh tinh nổi danh này đều phát lên nhờ thực lực, họ đều bán thân để lấy cơ hội đóng phim sao?

“Tám, chín không xa mười. Hơn nữa, theo những nguồn tin không chính thống, nghe nói sau khi bộ phim kết thúc, Đinh Linh còn bám theo Lý Vĩnh Vinh, hai người cãi nhau không vui vẻ chút nào. Nếu không, ban đầu tôi đã không theo dõi Lý Vĩnh Vinh, ông ta “ăn vụng” cũng không phải chuyện mới mẻ. Lúc đó Lý Vĩnh Vinh vừa mới qua lại với một tiểu nữ minh tinh khác, Đinh Linh bắt gặp, không nói với

nhau từ tế câu nào liền động tay động chân với họ, đó thực sự là một tin tức giải trí thu hút người xem!”

An Nhiên nghe vậy rùng mình ớn lạnh.

Phóng viên quả là đáng sợ...

Nhưng nghĩ đến việc cô phóng viên đáng sợ này đang đứng ở phe mình, An Nhiên liền cảm thấy vô cùng an toàn.

“Vậy nên, Lý Vĩnh Vinh thực chất đã có động cơ giết người, muốn hoàn toàn thoát khỏi loại người như Đinh Linh.” An Nhiên nghĩ một lúc liền bổ sung: “Còn cô tiểu nữ minh tinh đó và vợ của Lý Vĩnh Vinh, hai người này cũng có động cơ giết người.”

“Có thể loại trừ vợ của Lý Vĩnh Vinh. Mấy năm nay, bà ta sống tại nước ngoài. Nghe nói bao nuôi mấy anh chàng trai bao, bà ta với Lý Vĩnh Vinh có thể coi như mỗi người một cuộc sống riêng. Trước khi kết hôn với Lý Vĩnh Vinh, bà ta từng ly hôn hai lần. Đây là cuộc hôn nhân thứ ba. Là một người phụ nữ ngoại tứ tuần, sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, cách sống của bà ta sau khi rời khỏi Trung Quốc khá hiện đại.”

“...” An Nhiên vốn đồng tình với bà cô đó, sau khi nghe Trần Thanh nói thì không biết nói gì hơn. Thế giới mà người lớn chưa biết đến thật phức tạp!

Chương 8

Vụ án mạng ở công viên

Khi An Nhiên và Trần Thanh đang thảo luận chuyện Lý Vĩnh Vinh, Lâm Phong và Bạch Hoa vừa xuống khỏi xe bus, xách đồ ăn chậm chậm bước về nhà.

Bạch Hoa vô cùng oán trách Lâm Phong vì đã để cậu ngồi xe bus, cậu nói: “Mua nhiều thứ như vậy, sao cậu không lái xe đến đón tôi?”

Lâm Phong đi phía trước liền đáp, đầu không ngoảnh lại: “Tuần đã lái xe đi học rồi.”

“Nhà họ Lâm lại thiếu xe hay sao? Cậu đừng nói với tôi là các cậu chỉ có một chiếc xe đó nhé.”

Thực ra Bạch Hoa không phải lá ngọc cành vàng, không chịu nổi việc ngồi xe công cộng, dù là tức giận vì nhà họ Lâm rõ ràng không thiếu xe, Lâm Phong lại để cậu ngồi xe bus.

Cậu ta cố ý hay sao!?

Bạch Hoa ôm đầy oán giận chửi thầm Lâm Phong, bỗng có tiếng thét tuyệt vọng vang lên!

Lâm Phong và Bạch Hoa nhìn nhau, cả hai lập tức chạy về phía phát ra tiếng thét.

Hai người chạy một đoạn đường ngắn, tiếng hét đầy sợ hãi và tiếng khóc lóc vẫn không ngừng vang lên. Nghe có lẫn cả tiếng trẻ con, vẻ mặt hai người càng trở nên nghiêm trọng, bước chân cũng

nhANH hơn vài phần.

Tiếng hét hoảng sợ phát ra từ công viên gần khu nhà, thứ đầu tiên đập vào mắt hai người là cảnh người dân đang túm tụm lại, sau đó là mặt đất loang đỏ rực cùng thi thể đang nằm trong vũng máu.

Nạn nhân là một đứa bé còn rất nhỏ, nhìn có vẻ chưa đến tuổi học mẫu giáo. Bên cạnh đứa bé là một chiếc xích đu cho 2 người chơi, không biết do ốc vít bị lỏng hay nguyên nhân gì khác, chỉ thấy một thanh sắt trên khung xích đu bị đứt, một phần của nó chọc vào đầu của đứa bé, xuyên qua hộp sọ...

Mọi người đứng vây xung quanh đa phần là phụ nữ và trẻ em, vài người sợ hãi đứng cách xa xác chết, vài người gan dạ đứng bên cạnh nạn nhân ồn ào xem, nhưng cũng không dám tùy tiện động vào, vì vậy hiện trường vụ án mạng vẫn được giữ tương đối nguyên vẹn.

Tuy vừa nhìn liền biết đứa bé bất hạnh này đã chết, nhưng Bạch Hoa vẫn bước đến kiểm tra mạch của nạn nhân.

Lâm Phong chủ động đón lấy đồ ăn trong tay Bạch Hoa, an ủi những người đang sợ hãi xung quanh và gọi điện thoại báo cảnh sát. Với khí chất hung dữ của Lâm Phong, có vài đứa trẻ đã bị cậu dọa đến mức ngừng cả tiếng khóc.

Đứa bé quả thực đã chết, Bạch Hoa liền thờ dài, rút thẻ cảnh sát giơ ra bốn phía, nói: “Các vị đừng sợ, tôi là cảnh sát, vụ việc này chúng tôi sẽ xử lý. Ở đây có ai quen nạn nhân không?”

Một người phụ nữ giúp việc người Philippines sợ sệt bước lên, dùng tiếng Quảng Đông không chuẩn cùng một chút tiếng Anh, giải thích rằng bà ta là người giúp việc phụ trách chăm sóc đứa bé, đồng

thời mô tả cho Bạch Hoa về tình hình vụ án mạng khi đó. Những người đứng xem xung quanh cũng xác nhận đây chỉ là một vụ tai nạn thương tâm, khung xích đu đột nhiên bị lỏng, đâm vào đứa bé đang chơi bên cạnh, hoàn toàn không có yếu tố tác động của con người.

Cảnh sát nhanh chóng có mặt tại hiện trường, Bạch Hoa giải thích ngắn gọn về vụ án cho đồng nghiệp rồi rời đi cùng Lâm Phong, tâm trạng vẫn khá nặng nề.

“Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.” Bạch Hoa thở dài nói. Tuy nghề của Bạch Hoa không ít cơ hội nhìn thấy xác chết, nhưng cái chết của một đứa trẻ vẫn khiến người khác cảm thấy xót xa.

Lâm Phong hơi ngạc nhiên nhìn dáng vẻ buồn bã của Bạch Hoa. Lúc đấu trí đấu lực với Lâm Phong, Bạch Hoa tỏ vẻ cứng rắn không tương xứng chút nào với vẻ ngoài lịch lãm, tuấn tú của cậu ta. Không ngờ Lâm Phong có cơ hội thấy dáng vẻ yếu đuối này của Bạch Hoa.

Không hiểu vì sao, Lâm Phong không thích vẻ buồn bã trên khuôn mặt của Bạch Hoa. Cố ý chuyển hướng chú ý của Bạch Hoa, anh hỏi: “Về nhà cất đồ ăn rồi chúng ta ra ngoài đi. Cậu muốn ăn gì?”

Bạch Hoa ngạc nhiên tròn tròn mắt, nói: “Không phải đã chốt ăn bò bít tết và spaghetti với nước sốt thịt rồi sao? Nguyên liệu cũng đã mua rồi.”

Lâm Phong cũng tỏ vẻ ngạc nhiên không kém, đáp: “Cậu vẫn còn ăn được mấy thứ này à?” Nói rồi, Lâm Phong liếc nhìn hai tay Bạch Hoa, ngón tay mảnh mai của đối phương vẫn còn màu máu đỏ không thể lau sạch.

Không ngờ con người này mới động vào xác chết, tay vẫn còn dính máu, lại khăng khăng muốn ăn spaghetti...

Lâm Phong có cảm giác sự yếu đuối của Bạch Hoa vừa rồi chỉ là ảo giác, chàng trai này rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào mà vừa thấy não người xong, nhìn nước sốt thịt lại không buồn nôn?

Bạch Hoa hướng theo ánh mắt của Lâm Phong, nhìn xuống tay mình mới hiểu ra sự e dè của cậu ta, liền cười nói: “Thế này đã là gì, khi pháp y chỗ chúng tôi bận rộn, còn thường xuyên ngồi ăn bên cạnh xác chết nữa cơ!”

“... Còn được mang cơm vào sao?”

“Đương nhiên là không. Nhưng những lúc bận rộn, nếu xử lý kỷ luật khiến họ bị đình chỉ công tác, như vậy chẳng phải tốt cho họ quá? Hơn nữa nếu đình chỉ, ai sẽ giải phẫu những thi thể đó? Nên tôi đành nhắm một mắt, mở một mắt mà cho qua.”

Vốn dĩ không hề có ý thức về việc mình là cấp trên, Bạch Hoa nói về hành động vi phạm quy định của cấp dưới một cách thản nhiên. Cậu bỗng dừng bước, quay lại nhìn hiện trường vụ án mạng, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Sao thế?” Lâm Phong hỏi.

Sau khi nhìn quanh công viên, Bạch Hoa lắc đầu nói: “Ban nãy tôi vừa nghe thấy tiếng đập bóng... không, có lẽ tôi đã nghe nhầm.”

Lúc này, An Nhiên đang cùng Trần Thanh đi đến trước cổng nhà Lý Vĩnh Vinh.

Nhớ tới lần gặp mặt trước, thái độ né tránh của Lý Vĩnh Vinh, coi An Nhiên như thể tai họa lớn, hai người liền bàn bạc kỹ lưỡng quyết

định sẽ đến thẳng nhà của đối phương.

Theo thông tin đáng tin cậy của Trần Thanh, buổi chiều hôm đó Lý Vĩnh Vinh có hẹn với bạn, hai người quyết định sẽ ôm cây đợi thỏ trước cổng nhà ông ta.

Sau khi nghe thông tin từ Trần Thanh, An Nhiên không chỉ cảm thấy việc kéo đối phương về cùng chiến tuyến là một quyết định sáng suốt, cậu còn thầm ngạc nhiên vì mạng lưới thông tin của đám paparazzi, lợi dụng mọi cơ hội để đạt mục đích, quả thực có thể sánh ngang với thám tử tư!

Nơi hai người ẩn nấp chính là nơi Trần Thanh chụp trộm ảnh Lý Vĩnh Vinh lúc trước. Vị trí không chỉ kín đáo, mà đứng tại đây còn có thể nhìn thấy động tĩnh bên trong ngôi biệt thự.

Từ thời gian cuộc hẹn của Lý Vĩnh Vinh có thể đoán được ông ta ra ngoài vào lúc nào, nhưng vì không muốn bỏ lỡ cơ hội, sau bữa trưa, An Nhiên và Trần Thanh liền lập tức tới chờ sẵn.

Trần Thanh từ lâu đã quen với cuộc sống thế này, có khi cô mất cả ngày chỉ để chờ đợi. Đối với một phóng viên như Trần Thanh, việc chờ đợi này không thành vấn đề.

Biểu hiện của An Nhiên khiến Trần Thanh bất ngờ, sau nửa tiếng đồng hồ chờ đợi, An Nhiên vẫn nhìn về phía cổng căn biệt thự một cách chăm chú, không hề tỏ ra mất kiên nhẫn hay bị phân tâm, thái độ nghiêm túc của An Nhiên khiến Trần Thanh thay đổi cách nhìn về cậu.

“Tốt lắm tốt lắm, không ngờ cậu lại kiên nhẫn như vậy.”

Lời tán dương của Trần Thanh khiến An Nhiên cảm thấy lo sợ, cậu rụt rè đáp: “Tôi biết bản thân mình không thông minh, cũng

không có điểm mạnh gì đặc biệt, càng không có kinh nghiệm trong mấy việc như thế này... Điều duy nhất tôi có thể làm được là cố gắng không trở thành gánh nặng cho người khác.”

Mắt Trần Thanh ánh lên một tia tán thưởng, đang định khen ngợi An Nhiên vài câu, liền thấy con người vừa mới nói sẽ không làm gánh nặng cho người khác ấy đột nhiên bước ra, chạy về phía cổng ngôi biệt thự.

Kinh ngạc nhìn An Nhiên ra khỏi chỗ ẩn nấp, Trần Thanh thở dài, chạy theo An Nhiên về phía cổng biệt thự.

“Sao cậu lại...” Trần Thanh vô cùng oán giận về hành động không thể hiểu được của An Nhiên, giọng nói không thân thiện chút nào. Nhưng nhìn thấy sắc mặt khó coi của An Nhiên, cô liền sửng người, nuốt lại câu hỏi đang trực bật ra.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn cầu thang căn biệt thự, nói nghiêm túc: “Xảy ra chuyện rồi.”

Căn biệt thự Lý Vĩnh Vinh ở được chia thành hai tầng, khu vực cầu thang có một hàng kính, dù đang đứng ở ngoài cũng có thể thấy được bên trong, đây là một điểm đặc sắc của những căn biệt thự đơn lập.

Trần Thanh theo hướng mắt của An Nhiên, nhìn qua cửa kính cao từ sàn đến tận trần, cô không thấy cầu thang có điều gì bất thường. Nhưng trong mắt An Nhiên, những gì cậu nhìn thấy là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Một cô gái xinh đẹp đang bước chầm chậm lên cầu thang, điều kỳ lạ là màu da và trang phục của cô gái đều trắng bệch lạ thường như thể bị bay màu, khiến An Nhiên có cảm giác như đang xem phim đen

trắng. Tuy cô gái bước từng bước về phía trước như người bình thường, nhưng khi nhìn kỹ, sẽ nhận ra phía dưới chiếc váy dài không có gì cả, cả cơ thể cô ta đang lơ lửng trên không trung.

Điều khiến An Nhiên sợ hãi là, cô gái trắng bệch này chính là Đinh Linh!

Dù không biết sự hiện thân của Đinh Linh mang ý nghĩa gì, nhưng An Nhiên có dự cảm không lành.

Do dự một lúc nghĩ xem có nên xen vào chuyện này hay không, An Nhiên quyết định nghe theo trái tim mình. Dù sao cậu cũng đã đắc tội với Đinh Linh, gây cản trở thêm lần nữa cũng chẳng hề gì. Đã đứng trước cổng nhà Lý Vĩnh Vinh rồi, cậu không thể giương mắt nhìn đối phương gặp nguy hiểm mà không làm gì.

Bình súrt chẳng cần giữ, An Nhiên liền giơ tay ấn chuông cửa căn biệt thự. Không ngờ âm thanh vang lên sau đó không phải tiếng chuông cửa trong trẻo, mà là tiếng nổ “bùm”!

An Nhiên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy một lực tác động đẩy cả cơ thể cậu bay ra, phản ứng duy nhất cậu có thể làm là đưa hai tay ôm lấy đầu.

Ngã mạnh xuống đất, An Nhiên cảm thấy khắp người như thể sắp vỡ ra, cơn đau lan khắp người, hai tai vang lên tiếng ù ù, chắc chắn là do tiếng nổ vừa rồi gây ra!

Sững sờ nhìn chiếc cổng bị nổ tung, An Nhiên mất hai giây mới có phản ứng trở lại, hoảng hốt nhìn tứ phía tìm bóng dáng Trần Thanh.

Nhìn thấy Trần Thanh cũng bị bay ra xa đang lơ lửng trên không, lúc này thính giác của An Nhiên đã dần phục hồi, bên tai liền vang

đến tiếng chửi rủa đau đớn của Trần Thanh.

Sau khi xác nhận Trần Thanh không có gì đáng lo ngại, An Nhiên chuyển hướng nhìn về phía căn biệt thự. Một làn khói dày bay ra từ cổng và cửa sổ biệt thự, trong làn khói dày đặc đen sì còn có thể thấy ánh lửa cháy bên trong.

“Có lẽ do khí gas bị rò rỉ.” Lúc bị hất văng ra, chân phải của Trần Thanh không may bị thương, bước đi khập khiễng. Vận may của An Nhiên quả không tệ, tuy đứng gần cổng biệt thự nhưng chỉ bị vài vết xước và bầm tím nhỏ.

An Nhiên đứng ngoài cổng ngó vào bên trong xem xét, khói tuy dày nhưng ngọn lửa không dữ dội, chỉ tập trung trong khu vực nhà bếp. Nhưng từ lúc xảy ra vụ nổ đến thời điểm này không hề thấy Lý Vĩnh Vinh đi xuống, nếu để ngọn lửa tiếp tục lan ra, không chừng sau một khoảng thời gian, vị đạo diễn này sẽ biến thành thịt nướng mất thôi.

“Phóng viên Trần, cô báo cảnh sát đi! Tôi lên trên xem thử.” An Nhiên đánh giá qua tình hình ngọn lửa, đoán rằng không có nguy hiểm quá lớn, cậu liền quyết định bước vào trong. Tuy hồn ma của Đinh Linh đang đứng trên cầu thang khiến An Nhiên dựng tóc gáy, nhưng cậu không nhả tâm để Lý Vĩnh Vinh biến thành thịt nướng mà không làm gì.

Dù sao, một ngọn lửa nhỏ như vậy, không có lý gì An Nhiên thấy chết mà không cứu.

Tự cổ vũ cho bản thân, An Nhiên dùng áo khoác ngoài bịt mũi và xông vào đám cháy.

Ngọn lửa vẫn chỉ giới hạn trong căn bếp, An Nhiên bất giác cảm

kích vì vật liệu xây dựng của căn biệt thự sang trọng, chịu lửa chịu nhiệt tốt đến vậy.

Tuy vụ nổ và đám khói tạo ra chướng ngại vật gây một chút trở ngại cho An Nhiên, nhưng mò mẫm tiến về phía trước, An Nhiên vẫn có thể nhanh chóng nhìn quanh một lượt, sau khi không tìm thấy bóng dáng Lý Vĩnh Vinh, cậu liền bước đến cầu thang dẫn lên tầng 2.

Khi An Nhiên chuẩn bị bước lên cầu thang, cậu đột nhiên dừng bước đầy cảnh giác.

An Nhiên không thể giải thích được vì sao cầu thang trước mặt rõ ràng thông thoáng không có gì cản trở, nhưng cậu đột nhiên cảm thấy không thể đi qua, thậm chí còn căng thẳng đến mức toàn thân cứng đờ, như thể phía trước là một con quái vật đang há miệng đồ lòm đầy máu trực chờ sẵn.

Dù đã đi đến tận đây, quay đầu lại quả thực không cam tâm, nhưng An Nhiên không có ý định mạo hiểm tính mạng mình. Cậu rất sẵn lòng giúp người khác trong khả năng của mình, nhưng với điều kiện không nguy hại đến bản thân.

Nghe rõ tiếng tim đập dồn dập trong lồng ngực, An Nhiên từ từ lùi về phía sau, lý trí mách bảo cậu không tiếp tục tiến bước nữa.

Nhưng vừa lùi được vài bước, An Nhiên liền nhìn thấy dưới làn khói dày đặc lộ ra từng đôi từng đôi chân trắng bệch!

Bị làn khói che khuất, An Nhiên chỉ nhìn thấy từ đầu gối trở xuống. Hơn mười đôi chân đều không mang giày, chân trần bước đi trên mặt đất. Những đôi chân đều vô cùng gầy gò, làn da màu trắng bệch như xác chết, chúng chạy tán loạn, rầm rầm trên mặt đất.

An Nhiên không biết những đôi chân ấy nghĩa là gì, nhìn như thể có rất nhiều người đang hoảng loạn chạy thoát thân giữa đám cháy. Nhưng nhìn màu da trắng xám đáng sợ này, An Nhiên không nghĩ đó là chân của người sống.

Cảnh tượng trước mắt không hề đẫm máu như vụ án chiền xác người lần trước, nhưng lại khiến người chứng kiến ớn lạnh hơn nhiều.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, An Nhiên vung hai tay sang bên, thứ cậu chạm vào chỉ là khoảng không. Thậm chí khi làn khói bị hai tay An Nhiên làm cho tán ra, cậu nhìn xung quanh không có bất kỳ ai!

Điều đó có nghĩa là bên cạnh An Nhiên không có ai cả, nhưng bên dưới làn khói dày lại hiện ra những đôi chân...

Dù đứng giữa đám cháy nóng nực, An Nhiên chỉ cảm thấy con ớn lạnh đến thấu xương.

Nhìn những đôi chân đang chạy tán loạn xung quanh mình, An Nhiên không thể tiến hay lùi, hoàn toàn không biết nên làm gì.

An Nhiên đang nghĩ đến việc quay trở lại bên ngoài, không quan tâm nữa, đột nhiên vang lên tiếng kêu cứu của Lý Vĩnh Vinh từ tầng hai: “Cứu tôi với!”

An Nhiên ngang đầu nhìn, thấy Lý Vĩnh Vinh đang loạng choạng chạy xuống, nhưng trong cơn hoảng loạn, một chân của ông ta bị hụt bước, cả cơ thể to béo đổ ập xuống người An Nhiên!

An Nhiên sửng người, muốn tránh ra nhưng không gian cầu thang có hạn, không thể tránh được. Bị Lý Vĩnh Vinh va trực diện,

An Nhiên ngã lộn xuống cầu thang.

Khoảnh khắc bị ngã xuống cầu thang, điều cuối cùng An Nhiên nhìn thấy là Đình Linh đang lặng lẽ đứng trên cầu thang nhìn cảnh tượng hai người ngã xuống. Cơn đau dữ dội ủa đến, mắt An Nhiên tối sầm, dần mất đi ý thức.

Cùng lúc An Nhiên xông vào ngọn lửa, Lâm Phong đang cùng Bạch Hoa ăn trưa tại nhà.

Món đầu tiên Bạch Hoa mang ra là spaghetti, không biết do vô tình hay cố ý, lượng sốt thịt và mì rất mất cân đối, sốt thịt nhiều hơn 1/3 so với mì, Lâm Phong vừa nhìn liền không kìm được nhớ lại cảnh tượng đẫm máu vừa chứng kiến.

Nếu cho rằng Lâm Phong vẫn có thể bình chân như vại sau khi nhìn thấy món mì spaghetti “đẫm máu”, thì khi Bạch Hoa mỉm cười đặt món bò bít tết hình trái tim lên mặt bàn, bộ mặt lạnh lùng kiêu ngạo của Lâm Phong cuối cùng cũng biến sắc.

Ngắm nhìn vẻ chán nản hiếm thấy trên gương mặt Lâm Phong, mắt Bạch Hoa lóe lên một ánh cười bốn cợt, khi quay người định quay lại bếp lấy đồ ăn, cậu mới phát hiện bộ đồ ăn và gia vị cần thiết đã được đặt lên bàn từ lúc hào.

Bạch Hoa nhướn mày hơi ngạc nhiên, không ngờ chàng trai hung dữ và lạnh lùng này cũng có một bộ mặt đời thường như vậy...

Nở nụ cười ấm áp và lịch sự, Bạch Hoa lói: “Nắm thử tay nghề của tôi đi! Hy vọng hợp khẩu vị của cậu.”

Lâm Phong ngồi đối diện với Bạch Hoa, im lặng một lúc rồi không nén được liền hỏi: “Mì spaghetti này...”

Bạch Hoa mỉm cười đáp: “Tôi không cần thận nên mua nhiều nước sốt thịt quá.”

“Còn bò bít tết...”

“À, lúc cậu đi lấy spaghetti trên giá để hàng, vừa hay tôi lại thấy bò bít tết này được giảm giá, rẻ hơn so với bít tết thông thường, nên đã đổi chỗ bít tết vừa mua thành loại này. Có gì không đúng sao?” Nói rồi, Bạch Hoa tỏ vẻ mặt nghi hoặc, nhưng trong bụng đang cười muốn bò ra đất.

Phản ứng vừa nghiêm túc vừa bối rối của Lâm Phong thật thú vị! Nhưng sự tương phản giữa biểu cảm lạnh lùng và phản ứng lúng túng ngây thơ ấy lại dễ thương đến không ngờ, khiến người khác càng muốn bắt nạt, làm sao đây?

“... Không có gì.” Câu trả lời của Bạch Hoa rất hợp lý, hơn nữa, sự chân thành trong giọng nói và biểu cảm nghi hoặc có chừng mực của cậu ta không có chút sơ hở nào, nên Lâm Phong chỉ biết tự nhủ là do bản thân nghĩ nhiều quá mà thôi.

Lâm Phong cố gắng lờ đi cơn buồn nôn do món nước sốt thịt “đẫm máu” gây ra cũng như cảm giác lạ lùng khi hai người đàn ông cùng ăn món bò bít tết hình trái tim, củng cố lại tâm lý, vừa định nếm thử tay nghề của Bạch Hoa, bỗng có tiếng chuông điện thoại lạ vang lên.

Bạch Hoa rút điện thoại, nhìn lướt qua dãy số trên màn hình, cậu nhướn mày, cười gượng liếc nhìn Lâm Phong.

Bạch Hoa không tránh Lâm Phong, vì thế Lâm Phong nhìn rất rõ cái tên đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại của đối phương - Trần Thanh.

Bạch Hoa không tránh đi chỗ khác, cậu bấm nút nghe máy ngay trước mặt Lâm Phong.

“Alo, tiền bối?” Nụ cười trên mặt Bạch Hoa tắt dần sau khi nghe những lời nói từ đầu dây bên kia, gương mặt trở nên nghiêm trọng.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong, Bạch Hoa trở nên nghiêm túc: “Họ xảy ra chuyện rồi.”

Không chờ Lâm Phong hỏi, Bạch Hoa liền kể lại sự tình: “Nhà của Lý Vĩnh Vinh xảy ra vụ cháy, An Nhiên đã xông vào đám cháy cứu người. Bây giờ tôi phải lập tức chạy qua đó, cậu muốn đi cùng không?”

Lâm Phong nghe chuyện cũng trở nên căng thẳng, nhưng với thói quen không để kẻ địch nhìn thấy điểm yếu của mình, gương mặt cậu vẫn giữ nguyên vẻ thản nhiên bình tĩnh, nói: “Tôi đi cùng cậu.”

Chương 9

Thú nhận

An Nhiên vừa khôi phục lại ý thức, nhận ra bản thân đã ra khỏi hiện trường đám cháy mù mịt và đang nằm trên một chiếc giường trắng tinh tại bệnh viện.

An Nhiên ấn ấn vùng đầu đau nhói, ngẩn người nhìn Trần Thanh đứng bên giường bệnh đang vội vàng bấm chuông gọi bác sĩ. Đầu óc còn đang ngừng trệ của cậu phải mất một lúc mới có phản ứng, nhớ lại cảnh tượng nhìn thấy trước khi ngất là cảnh Lý Vĩnh Vinh hụt chân ngã từ tiên cầu thang xuống, cậu nói: “Phóng viên Trần, Lý Vĩnh Vinh...”

Trần Thanh nắm lấy vai An Nhiên, an ủi: “Cậu để bác sĩ kiểm tra trước đi đã, những chuyện khác lát nữa nói sau.”

Vẻ nghiêm trọng trong ánh mắt của Trần Thanh khiến An Nhiên bất giác gật đầu, cảm xúc kích động cũng dần bình tĩnh lại.

Bác sĩ nhanh chóng có mặt. Theo sau ông ta còn có vài người khác, hai trong số đó là Lâm Phong và Bạch Hoa!

“Anh Phong? Sao anh lại đến đây?”

“Hãy để bác sĩ kiểm tra xong rồi nói.” Lâm Phong nhú mày nói. Bản thân Lâm Phong đã có khí chất hung dữ, mạnh mẽ, bây giờ mặt mũi lại càng tối sầm, tâm trạng không tốt chút nào. An Nhiên thấy vậy lập tức câm bặt như ve sầu mùa đông, ngoan ngoãn để bác sĩ kiểm tra.

Sau khi bác sĩ kiểm tra, xác nhận An Nhiên không có gì đáng ngại, có thể cậu chỉ có vết thương ngoài da mà thôi. Nhưng vì đầu bị va đập dẫn đến hôn mê, An Nhiên vẫn cần ở lại bệnh viện một ngày để theo dõi.

Sau khi bác sĩ và y tá rời đi, trong phòng bệnh còn lại Trần Thanh, Lâm Phong, Bạch Hoa và một người đàn ông mà An Nhiên không quen biết.

An Nhiên nhìn hết người này đến người kia, không khí nghiêm trọng khiến cậu bất giác bồn chồn không yên.

Bạch Hoa tiến lên phía trước, cười với An Nhiên và nói: “Chào cậu, cậu vẫn nhớ tôi chứ?”

“Đương nhiên tôi vẫn nhớ, cảnh sát Bạch.” An Nhiên cảm thấy không có ai trên thế giới này có thể quên người đàn ông đang đứng trước mặt. Bởi bất kể ngoại hình hay khí chất dịu dàng của Bạch Hoa đều rất xuất chúng.

Bạch Hoa dung mạo tuấn tú, nốt ruồi ở khóe mắt càng khiến cậu ta thêm hấp dẫn, lôi cuốn. Mỗi lần nói chuyện với Bạch Hoa, ánh mắt An Nhiên đều không thể không nhìn vào nốt ruồi nhỏ ấy trước tiên, sau đó sẽ bị hút vào đôi mắt sâu của đối phương.

Ngoại hình của con người này, kể cả làm minh tinh cũng không vấn đề gì!

Không hề biết An Nhiên đang thầm đánh giá dung mạo xuất sắc của bản thân, Bạch Hoa thông báo một tin xấu: “Lý Vĩnh Vinh đã chết.”

An Nhiên trợn tròn mắt, lập tức quay sang nhìn Trần Thanh đang

đứng cạnh đó.

Trần Thanh thờ dài, nói: “Sau khi cậu vào biệt thự một lúc lâu không trở ra, tôi liền đi vào tìm. Kết quả thấy cậu và Lý Vĩnh Vinh nằm bất động trên mặt đất, tôi lập tức lôi hai người ra ngoài. Lý Vĩnh Vinh bị gãy cổ, chết tại chỗ, còn cậu bị va đập đầu nên bất tỉnh.”

“Ra vậy...” Tuy không có ấn tượng tốt gì về Lý Vĩnh Vinh, nhưng thấy một mạng người cứ thế mất đi, An Nhiên vẫn cảm thấy hơi buồn.

An Nhiên đang ủ rũ bỗng nhớ ra điều gì liền nói: “Đúng rồi! Chân của chị sao rồi?”

Dứt lời, An Nhiên ngó đầu nhìn, thấy một chân Trần Thanh vẫn mang giày, còn chân bị thương được băng cố định và đi một chiếc dép tương đối thuận tiện.

Trần Thanh nháy mắt tinh nghịch, nói: “Cuối cùng cậu đã nhớ ra vết thương của tôi hả? Lúc đó tôi đã cố nén cơn đau để xông vào lôi cậu ra ngoài, kết quả là cậu vừa tỉnh lại liền quan tâm đến Lý Vĩnh Vinh, thật là đau lòng chết mất.”

An Nhiên ấp úng khó xử: “Xin lỗi chị, vì trước khi ngất đi tôi thấy Lý Vĩnh Vinh ngã từ trên cầu thang xuống, nên...”

Bạch Hoa và người đàn ông bên cạnh liếc nhìn nhau, người này liền bước lên nói: “Chào cậu, An tiên sinh, tôi là Cố Đông Minh, cảnh sát phụ trách điều tra vụ án Đinh Linh. Chúng tôi muốn biết chi tiết về vụ cháy tại biệt thự và cái chết của Lý Vĩnh Vinh, cậu có thời gian trả lời vài câu hỏi chứ?” Chàng trai lạ mặt rút thẻ cảnh sát cho An Nhiên xem.

An Nhiên thuật lại mọi chuyện, vì trước đó chưa bàn bạc với Trần

Thanh, nên không thể tránh khỏi càng nói càng sai, An Nhiên chỉ biết giảm số lượng sự việc xuống, hy vọng đối phương không truy hỏi.

Tiếc thay, một người cảnh sát ưu tú như Cố Đông Minh nhanh chóng nhận ra những gì An Nhiên nói có nhiều điểm chưa đầy đủ, hơn nữa ánh mắt lúng túng thiếu tự tin của An Nhiên cho thấy cậu đang cố ý giấu giếm điều gì đó.

Vì vậy, Cố Đông Minh bắt đầu hỏi: “Tại sao cậu lại đến biệt thự của Lý Vĩnh Vinh?”

An Nhiên nhìn Trần Thanh, thấy cô đang lén lút đưa mắt ra hiệu với mình. Nhưng tiếc rằng hai người không có thần giao cách cảm, An Nhiên không hiểu Trần Thanh đưa mắt ra hiệu rốt cuộc muốn nói điều gì.

Cuối cùng, An Nhiên đành miễn cưỡng bịa chuyện: “À... Tôi tìm Lý Vĩnh Vinh để xin lỗi, không biết cảnh sát Cố có biết chuyện buổi hòa nhạc trước đó không? Lúc đó do nhận nhầm người, tôi đã gây không ít phiền phức cho ông ấy. Sau khi đọc những bình luận tiêu cực trên báo, tôi cảm thấy có lỗi nên tìm ông ấy để xin lỗi...”

“Vậy tại sao cậu lại đi cùng Trần Thanh? Tôi nhớ bài báo đó là do phóng viên Trần viết, lẽ nào hai người đến tìm ông ta đều để xin lỗi sao?”

An Nhiên định đáp “phải”, nhưng lập tức nghĩ ra, đời nào một phóng viên lại chủ động tìm người bị hại để xin lỗi? Cố Đông Minh đã tạo ra một cái bẫy để cậu nhảy vào, nghĩ đến đó, An Nhiên lập tức nói khác đi: “Phóng viên Trần đang phỏng vấn Lý Vĩnh Vinh, chúng tôi chỉ tình cờ gặp nhau.”

An Nhiên vừa dứt lời, Lâm Phong vẫn đứng bên cạnh với vẻ im

lặng đầy sát khí, Bạch Hoa và Cố Đông Minh cười gượng gạo. Còn Trần Thanh thở một tiếng dài thượt.

Thấy thái độ của hai vị cảnh sát và Trần Thanh, An Nhiên bất giác cười khổ, có vẻ như khẩu cung của hai người không khớp nhau.

Lúc này, Lâm Phong vẫn im lặng từ đầu, không hiểu đang tức giận điều gì liền cất tiếng: “An Nhiên, cậu nói thật ra đi. Cái chết của Lý Vĩnh Vinh là do trượt chân gây nên, cậu chỉ là có lòng xông vào nhà cứu người, rồi cuộc lại bị ông ta xô ngã và bất tỉnh. Những chuyện này đều rõ ràng dễ thấy, bản thân cậu không giết người, không ai có thể vu oan cậu là hung thủ.”

Nói đến câu cuối, ánh mắt sắc bén của Lâm Phong nhìn Bạch Hoa và Cố Đông Minh đầy cảnh cáo, thực sự đẹp trai quá đáng!

Thái độ kiên định của Lâm Phong như một liều thuốc trợ tim, giúp An Nhiên cảm thấy chỉ cần bản thân vô tội, Lâm Phong nhất định có khả năng bảo vệ cậu, tuyệt đối không để cậu bị người khác bắt nạt!

“Thực ra mọi chuyện xuất phát từ hôm nọ, khi tôi đi qua biệt thự của Lý Vĩnh Vinh...”

Với sự cổ vũ của Lâm Phong, An Nhiên lấy dũng khí kể từ đầu đến cuối mọi chuyện cho Cố Đông Minh. Từ chuyện cậu phát hiện hồn ma nữ suýt hại chết Lý Vĩnh Vinh chính là nữ nghệ sĩ Đinh Linh vừa qua đời; chuyện cậu nhìn thấy hồn ma của Đinh Linh nôn ra máu tại buổi hòa nhạc; cho đến chuyện cậu đang rình rập trước biệt thự nhà Lý Vĩnh Vinh thì nhìn thấy hồn ma của Đinh Linh đi trên cầu thang; và cả khi Lý Vĩnh Vinh bị ngã từ cầu thang xuống, cậu đã nhìn thấy cô ta xuất hiện sau lưng đối phương...

Cố Đông Minh nghe chuyện liền nhú mào, trong lúc An Nhiên kể,

Đông Minh nhiều lần muốn cắt ngang câu chuyện còn khó tin hơn cả “Liêu Trai” của cậu, nhưng thấy Bạch Hoa đứng bên đang lắng nghe rất nhập tâm, nên cậu ta đành để An Nhiên nói tiếp.

Người nào chưa biết bộ mặt thật của Bạch Hoa sẽ không thể ngờ rằng, con người có vẻ ngoài hiền lành này một khi đã tức giận thì ngay cả ác ma cũng phải lùi xa 90 dặm. Thật không may, một trong những điều khiến Bạch Hoa nổi giận chính là cắt ngang tâm trạng nghe kể chuyện của cậu.

Tuy Cố Đông Minh không tin một lời nào An Nhiên nói, nhưng sắp đã thích nghe thì cậu cũng đành tốn chút thời gian nghe một câu chuyện miễn phí vậy. Lâm Phong và Trần Thanh đã biết tường tận chuyện về Đinh Linh, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nghe An Nhiên kể về chuyện xảy ra trong vụ cháy, hai người nghe rất chăm chú.

Khi Trần Thanh nghe An Nhiên kể chuyện nhìn thấy hồn ma của Đinh Linh trong hiện trường vụ cháy, thêm cả những đôi chân trắng bệch chạy tán loạn, cô bất giác vỗ vỗ ngực sợ hãi, nói: “May sao lúc tôi đi vào không nhìn thấy gì cả.”

Cố Đông Minh nhìn Trần Thanh với ánh mắt không thể tin được, hỏi: “Cô dễ tin lời cậu ta như vậy sao?”

Trần Thanh nhún vai: “Nếu không thì sao? Chính mắt tôi nhìn thấy lúc Lý Vĩnh Vinh định sang đường, An Nhiên như thể có khả năng tiên tri, đã xông đến cứu đối phương. Thậm chí tôi còn chụp được hình ảnh hồn ma nữ, Bạch Hoa cũng đã xem qua những bức ảnh đó. Những gì tôi nhìn thấy hoàn toàn khớp với những gì An Nhiên kể. Huống hồ nói mấy chuyện hoang đường chẳng ai tin này có lợi gì cho An Nhiên chứ? Đinh Linh lúc còn sống vốn không hề quen biết

An Nhiên, hôm cô ta xảy ra chuyện, An Nhiên cũng có bằng chứng vắng mặt đầy đủ. Chuyện xảy ra với Lý Vĩnh Vinh lần này, An Nhiên cũng chỉ là thấy việc nghĩa nên dũng cảm xông vào đám cháy cứu người, tôi còn định đề nghị chính phủ trao cho cậu ấy giải công dân tốt nữa kia!”

Thực ra Cố Đông Minh cũng cảm thấy Trần Thanh nói có lý, nhưng những gì An Nhiên nói quá sức ly kỳ, khiến Đông Minh không thể tin được.

Bạch Hoa không nghi ngờ lời nói của An Nhiên ngay từ đầu như Cố Đông Minh, ngược lại, sau khi chú tâm nghe những gì An Nhiên kể, Bạch Hoa liền cất lời hỏi một câu có vẻ không liên quan chút nào đến sự việc: “Cậu nói hồn ma của Đinh Linh từng xuất hiện trong nhà của cậu, cậu có thể nói rõ hơn một chút, miêu tả chuyện xảy ra lúc đó được không?”

Tuy cảm thấy lạ khi nghe câu hỏi của Bạch Hoa, nhưng An Nhiên vẫn hợp tác kể lại chi tiết sự việc. Bạch Hoa nghe chăm chú, thậm chí còn hỏi An Nhiên vài câu hỏi để cậu có thể hồi tưởng lại chi tiết hơn: “Sau khi rửa mặt, cậu muốn lấy khăn để lau khô nước trên mặt, nhưng nhận ra hồn ma của Đinh Linh xuất hiện phía sau, tay cô ta còn đang đặt trên chiếc khăn?”

An Nhiên gật đầu, đồng thời mô tả sơ qua vị trí của hai người khi đó.

“Đó là một chiếc khăn như thế nào?”

Thực ra An Nhiên không còn ấn tượng gì về chiếc khăn mặt đó, nhưng thấy Bạch Hoa hỏi kỹ lưỡng như vậy, có vẻ đây là một vấn đề rất quan trọng, An Nhiên cố gắng nhớ lại chiếc khăn đó rốt cuộc có

điểm gì đặc biệt. Cậu nói: “Khăn lau mặt trong nhà chúng tôi đều là của riêng từng người, không dùng lẫn lộn của nhau. Chiếc khăn tôi dùng hiện tại là của cha tôi, ông ấy có một người bạn làm trong nhà hàng, thỉnh thoảng có mang đến cho vài chiếc khăn mặt và áo choàng tắm miễn phí.”

“Cậu có nhớ là nhà hàng nào không?”

An Nhiên gật đầu, nói ra tên của nhà hàng.

Bạch Hoa nói lời cảm ơn, sau khi nhẹ nhàng dặn An Nhiên nghỉ ngơi cho tốt, cậu cùng Cố Đông Minh cáo từ ra về.

Sau khi hai người rời khỏi phòng bệnh, Cố Đông Minh không nén được liền hỏi: “Sếp, anh tin những gì cậu ta nói không?”

“Còn cậu thì sao? Cậu có tin không?” Bạch Hoa hỏi lại.

“Tôi vốn dĩ không tin. Nhưng... Nếu thực sự muốn lừa chúng ta, cậu ta không thể nói những lời nói dối hoang đường như thế. Về sau càng nghe, tôi càng cảm thấy lời cậu ta nói có lý, hơn nữa như Lâm Phong nói, An Nhiên không hề có động cơ mưu hại Lý Vĩnh Vinh và Đinh Linh, tôi không nghĩ cậu ta cần phải nói dối. Nghe lời kể của cậu ta, tôi có cảm giác câu chuyện ma quỷ này mới là sự thật.”

Thấy dáng vẻ bối rối của Cố Đông Minh, Bạch Hoa bất giác cười nhẹ thành tiếng, nói: “Đã vậy, hãy điều tra theo cảm giác của cậu đi! Biết đâu lại trở thành một manh mối đáng ngạc nhiên.”

“Ý sếp muốn nói đến... nhà hàng mà An Nhiên kể?” Lúc đó Bạch Hoa tỏ ra chú ý đến chiếc khăn mặt trong phòng tắm, Cố Đông Minh đoán rằng đó có thể là một điểm quan trọng.

Bạch Hoa nói: “Nếu An Nhiên không nói dối, và hồn ma của Đinh

Linh thực sự tồn tại, vậy thì tại sao cô ta xuất hiện tại nhà An Nhiên? An Nhiên cho rằng cô ta muốn cảnh cáo cậu ta vì xía vào chuyện của người khác, có thể đó là một trong những yếu tố, nhưng cậu không cảm thấy hành động của Đinh Linh cố ý đặt tay lên chiếc khăn mặt có hơi kỳ quặc sao?”

Ngừng một lúc, Bạch Hoa nói tiếp: “Tôi không cho rằng ma quỷ có năng lực vạn năng như trong phim, nếu ma quỷ thực sự có thể tùy ý báo thù, thế giới này không cần cảnh sát như chúng ta làm gì nữa. Tương tự, có thể hồn ma của Đinh Linh có một chút năng lực, nhưng rốt cuộc cũng chỉ là một con ma không ai nhìn thấy. Cậu nghĩ thử xem, nếu nguyên nhân cái chết của Đinh Linh đáng nghi, và cô ta lại phát hiện ra An Nhiên có thể nhìn thấy mình...”

Là một cảnh sát ưu tú, Cố Đông Minh trong nháy mắt đã nhận ra điểm chính của vấn đề, liền nói: “Cô ta muốn thông qua An Nhiên để vạch trần sự thật về cái chết của mình?”

Bạch Hoa mỉm cười, nói: “Tôi không loại trừ khả năng này. Phòng đoán này có chính xác hay không, chúng ta cần phải điều tra đã.”

Cùng lúc Bạch Hoa và Cố Đông Minh đang thảo luận về khẩu cung của An Nhiên, An Nhiên và hai người còn lại cũng đang nói về chủ đề này.

“Anh Phong, anh cảm thấy họ có tin lời tôi không?”

Không thấp thỏm lo lắng như An Nhiên, Lâm Phong nói một cách điềm tĩnh: “Cố Đông Minh ra sao thì tôi không biết, nhưng Bạch Hoa đã hỏi cậu tường tận như vậy, ít nhất cậu ta cũng tin lời cậu.”

Trần Thanh, cũng coi như bạn đồng hành của An Nhiên, lập tức bày tỏ lập trường của mình: “An Nhiên, cậu yên tâm, tuy tôi không

nhìn thấy gì trong biệt thự, nhưng tôi cũng tin cậu!”

“À... cảm ơn!” Tuy sự tin tưởng của Trần Thanh hoàn toàn không giúp ích gì cho vụ việc, nhưng nghe có người tin tưởng mình, An Nhiên vẫn cảm thấy vui mừng. Hơn nữa, nghĩ đến ơn cứu mạng của Trần Thanh khi nén cơn đau xông vào hiện trường vụ cháy lòì mình ra ngoài, An Nhiên lập tức bày tỏ lời cảm ơn một cách đầy trịnh trọng: “Rất cảm ơn sự tin tưởng của chị, cũng cảm ơn chị đã cứu tôi.”

Lời cảm ơn chân thành của An Nhiên khiến Trần Thanh ngẩn người, cô cười: “An Nhiên, cậu đúng là một cậu bé thật thà và nghiêm túc.”

Nếu cô có một cậu em trai ngoan ngoãn như vậy thì tốt quá!

Trần Thanh đang nghĩ ngợi, tình cờ thấy Lâm Phong nhìn An Nhiên với ánh mắt dịu dàng bất ngờ, đầy sự tin tưởng và đánh giá cao.

Trần Thanh vẫn còn nhớ lúc nhìn thấy Lâm Phong tại bệnh viện, anh chàng này đi bên cạnh Bạch Hoa. Hiếm khi thấy ai đó đứng bên cạnh Bạch Hoa, bất kể khí chất hay dung mạo đều không thua kém chút nào, khi ấy Trần Thanh vừa nhìn thấy đối phương liền lập tức nhận ra đó là Lâm Phong mà cô đã từng gặp mặt một lần.

Lúc trước, sau khi nghe Bạch Hoa mô tả về Lâm Phong, Trần Thanh cho rằng cậu ta thuê nhà của An Nhiên, nhất định phải có âm mưu bí mật phía sau. Lần này cũng coi như đồng cam cộng khổ với An Nhiên, Trần Thanh đã định sẽ tìm cơ hội để cảnh báo cậu. Nhưng bây giờ, có vẻ Lâm Phong không chỉ đơn thuần lợi dụng An Nhiên, mà vẫn có tình cảm chân thành với cậu.

Tuy An Nhiên nhìn có vẻ rất bình thường, không có gì đặc biệt, nhưng cậu ta đối xử với người khác rất chân thành, làm việc gì cũng nghiêm túc, khiến mọi người tự nhiên muốn giúp đỡ.

Có lẽ đối với một người như Lâm Phong, chắc không bị thu hút bởi một người thật thà như một cậu em hàng xóm này chứ? Trong cái xã hội tính toán lẫn nhau này, đó quả là một phẩm chất vô giá.

Xem ra An Nhiên cũng rất tin tưởng Lâm Phong, sau khi cảm ơn Trần Thanh, cậu liền hỏi Lâm Phong nên làm gì tiếp theo, dáng vẻ như tuân lệnh tướng quân vậy. Điều này khiến Trần Thanh nhất thời từ bỏ đi ý định cảnh báo An Nhiên, cô không hy vọng bản thân có ý tốt nhưng lại bị An Nhiên hiểu lầm là có ý định chia rẽ tình cảm với Lâm Phong.

Cứ xem tình hình thế nào rồi tính sau? Nếu anh chàng Lâm Phong này có âm mưu gì, mình tin rằng một đầu sẽ không giương mắt làm ngơ đâu.

Nghe câu hỏi của An Nhiên, Lâm Phong thẳng thắn lựa chọn cách đứng ngoài mọi việc, cậu nói: “Người cần thẳng thắn là cậu cũng đã thẳng thắn nói hết sự thật rồi, việc điều tra tiếp theo là việc của phía cảnh sát.”

An Nhiên thở phào nhẹ nhõm, thả người xuống chiếc giường êm ái, nói: “Chuyện lần này coi như kết thúc rồi hả?”

Tuy suy nghĩ này không tốt lắm, nhưng cái chết của Lý Vĩnh Vinh đã gián tiếp giúp An Nhiên cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Cậu có dự cảm rằng hồn ma của Đinh Linh sẽ không xuất hiện nữa.

“Kết thúc sao... Nếu Bạch Hoa không tiếp tục làm phiền cậu nữa.” Lâm Phong điềm tĩnh cảnh báo.

Nhìn gương mặt An Nhiên bất chợt trở nên đau khổ, Trần Thanh an ủi: “Tuy tôi không nhìn thấy Đinh Linh, nhưng tôi tin lời cậu nói là thật. Mối quan hệ giữa tôi và Bạch Hoa rất tốt, cậu ta cũng rất sẵn lòng nghe lời bà chị tiền bối này, nếu cậu ta thực sự tìm đến làm phiền cậu, tôi sẽ nghĩ cách ngăn cản.”

An Nhiên cảm kích nói: “Thực sự cảm ơn chị, phóng viên Trần, chị quả là một người tốt!” Nói rồi, An Nhiên hiếu kỳ hỏi: “Lúc chị trả lời câu hỏi của họ, rốt cuộc chị đã nói gì? Tại sao họ vừa nghe đã biết tôi giấu giếm điều gì đó?”

“Họ hỏi vì sao tôi đi cùng cậu đến biệt thự của Lý Vĩnh Vinh, tôi nói là cậu từ trước đến giờ vẫn luôn ngưỡng mộ nghề phóng viên, muốn thử cảm giác theo dõi người nổi tiếng là như thế nào, nên khi đi làm tôi liền đưa cậu đi cùng.” Câu nói dát vàng lên nghề phóng viên của Trần Thanh rất thẳng thừng như thể cây ngay không sợ chết đứng, không có một chút ngại ngùng.

An Nhiên nghe vậy, mặt đầy bất lực nói: “Chị không cảm thấy câu chuyện đó vốn dĩ không thể nào khớp với khẩu cung của tôi sao?”

Hơn nữa, muốn thử cảm giác theo dõi người khác ư, cảm giác thật biến thái!

“Nhưng cảm giác nói ra điều đó rất tuyệt! Dù sao với sự thông minh của Bạch Hoa, dù chúng ta có bàn bạc với nhau trước, cậu ta vẫn nhìn ra được. Hơn nữa, dựa vào quan hệ giữa tôi và Bạch Hoa, bất kể tôi có nói linh tinh đến mấy, cậu ta cũng sẽ không nói tôi cản trở công vụ đâu, cậu yên tâm đi!”

Bộ dạng không nói nên lời của An Nhiên khiến Trần Thanh cảm thấy rất hài hước, ý cười trên mặt càng đậm hơn, cô nói: “Được rồi!

Tôi không ở lại làm phiền cậu nghỉ ngơi nữa. Cái chết của Lý Vĩnh Vinh là một tin tức lớn, lần này có thể chụp được ảnh hiện trường trước tiên, nếu không khiến nó trở thành tin tức nổi bật cho ngày mai, thật có lỗi với một đề tài hay như vậy. Tôi phải về viết bản thảo, nếu phía Bạch Hoa có tin gì mới, tôi sẽ thông báo cho cậu, liên lạc sau nhé!”

Sau nhiều lần tiếp xúc, An Nhiên có ấn tượng rất tốt về nữ cường nhân tràn đầy năng lượng này, đã coi cô là một người bạn. Vì vậy, lần này nghe Trần Thanh nói sẽ liên lạc sau, An Nhiên không còn trốn tránh như lúc trước nữa, cậu gật đầu cười, trả lời chắc chắn: “Vâng!”

Sau khi chào tạm biệt An Nhiên, Trần Thanh lịch sự gật đầu với Lâm Phong, vừa chạm phải ánh mắt lạnh lùng của anh ta, cô liền lập tức rời đi, không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương thêm lần nào nữa.

Trần Thanh bất giác cảm thán, hai người khác nhau quá nhiều như An Nhiên và Lâm Phong, làm thế nào có thể sống hòa hợp với nhau được.

An Nhiên khiến người khác có cảm giác rất hiền lành, bất kể có gây phiền phức gì cho cậu cũng không sao, ở bên cạnh An Nhiên rất thoải mái.

Còn Lâm Phong... dù đối phương chỉ đứng một chỗ, dường như cũng có ý cảnh báo “tôi không dễ chơi đâu”. Chỉ riêng ánh mắt lạnh lùng của cậu ta đã đủ khiến người khác không dám lại gần.

Rốt cuộc An Nhiên phải là người thế nào mới có thể ở cùng một người đáng sợ như vậy? Dù cậu ta có đẹp trai đến mấy, cũng không

ai muốn đến gần cả!

Chương 10

Tình tiết vụ án

Sau khi Trần Thanh đi khỏi, Lâm Phong cũng chào tạm biệt An Nhiên: “Tôi cũng về đây, ngày mai tôi sẽ đến đón cậu ra viện.”

“Làm phiền anh Phong rồi.” An Nhiên cảm ơn, rồi do dự hỏi: “Anh Phong... có phải anh đang giận không?”

Thấy Lâm Phong nhướng mày không nói gì, nhưng khí chất toát ra trở nên đầy uy lực, giống như một con dao sắc rút ra khỏi vỏ, khiến người khác cảm thấy dựng tóc gáy, cũng đủ để An Nhiên cảm nhận rất rõ rằng Lâm Phong đang không vui.

Với thái độ “nhận sai trước chắc chắn không sai”, An Nhiên lập tức tự kiểm điểm bản thân: “Anh Phong, xin lỗi anh! Tôi không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, khiến anh phải lo lắng. Lúc nhìn thấy hồn ma của Đinh Linh, tôi nên...”

“Không, tôi không giận cậu.” An Nhiên vừa bắt đầu kiểm điểm bản thân liền bị Lâm Phong cắt ngang.

Thấy An Nhiên tuy không lên tiếng đáp lại, nhưng biểu cảm rõ ràng đang muốn nói “Nói dối! Tôi không tin.”, Lâm Phong bất giác nhoẻn miệng cười, trong phút chốc sự lạnh lùng nhường chỗ cho sự dịu dàng.

Dù biểu cảm của Lâm Phong không hẳn đang cười, nhưng soái ca vẫn là soái ca, hành động này khiến An Nhiên cảm thấy tim đập lỡ mất một nhịp, suy nghĩ trong lòng chưa kịp qua não đã buột miệng

nói ra: “Anh Phong, anh cứ tiếp tục tỏa ra sát khí thì tốt hơn.”

Ít nhất lúc đó Lâm Phong khiến người khác sợ hãi không dám đến gần, dù đẹp trai đến mấy cũng không có em gái nào muốn tiếp cận. Nếu dáng vẻ dịu dàng này tiếp tục xuất hiện vài lần nữa, thử hỏi một người độc thân vừa không có sở trường, vừa không đẹp trai như An Nhiên phải sống sao?

An Nhiên vốn dĩ không có duyên theo đuổi phái nữ, sự tồn tại của Lâm Phong sẽ càng đánh gục sự tự tin của An Nhiên!

“Tại sao?”

An Nhiên vừa nhận ra bản thân đã buột miệng nói những lời trong lòng, trước câu hỏi của Lâm Phong, cậu chỉ biết hoảng loạn chọn một câu trả lời: “Vì tôi thích anh khi mình đầy sát khí!”

“...”

Lúc này mới nhận ra bản thân đã nói gì, An Nhiên vô cùng xấu hổ.

An Nhiên liền ra sức bào chữa: “À, những gì tôi vừa nói hoàn toàn không có ý gì khác đâu.”

Lâm Phong cũng đoán được An Nhiên chỉ lỡ lời, nhưng bộ dạng xấu hổ của cậu rất thú vị, nên Lâm Phong vờ như không hiểu, cố ý hỏi lại: “Ý khác nghĩa là sao?”

Để tránh càng nói càng sai, An Nhiên chỉ biết cười ha ha, lái câu chuyện quay về chủ đề ban đầu: “Anh Phong, anh thực sự không giận tôi sao?”

Lâm Phong thờ ơ gật đầu.

An Nhiên thận trọng hỏi: “Nhưng... từ lúc tôi tỉnh lại đến giờ, tâm trạng của anh có vẻ không tốt?”

“Chỉ là tôi hơi bức một chút.” Thấy An Nhiên ra vẻ khó hiểu, Lâm Phong bổ sung: “Là tôi đã khuyên cậu đi tìm Lý Vĩnh Vinh mà.”

Câu trả lời của Lâm Phong khiến An Nhiên ngẩn ngơ. Một lúc sau, An Nhiên mới ấp úng xác nhận: “Vậy là, vì tôi đi tìm Lý Vĩnh Vinh và bị thương, nên anh Phong cảm thấy đó là trách nhiệm của mình, nên mới tức giận ư?”

Nói dứt câu, An Nhiên cũng cảm thấy không thể tin được, cảm giác như mình đang tự dất vàng lên mặt.

Trước dáng vẻ lo sợ khi được sủng ái của An Nhiên, Lâm Phong chỉ gạt đầu nói: “Lần này là do tôi tính toán không kỹ, may mà cuối cùng cậu có thể gặp dữ hóa lành.”

Tuy ban đầu, Lâm Phong là người coi An Nhiên như huynh đệ trước, nhưng thực ra An Nhiên luôn kính trọng Lâm Phong, chỉ là không thể thân thiết với anh. Tính ra, tên Lâm Tuấn mắc chứng hoang tưởng tuổi dậy thì thường xuyên gây sự với An Nhiên còn thân thiết hơn.

Cảm nhận được lời xin lỗi từ Lâm Phong, An Nhiên biết Lâm Phong thực sự coi mình là huynh đệ, quan tâm đến an nguy của cậu, nên mới tỏ ra hối hận như vậy.

Mở miệng định nói với Lâm Phong điều gì đó, nhưng An Nhiên nhất thời không biết làm thế nào để bày tỏ sự an ủi và cảm kích của mình, cuối cùng chỉ nói một câu khô khốc: “Không phải trách nhiệm của anh Phong...”

“Cậu là người tôi cần phải bảo vệ, tôi không cho phép xảy ra sự cố gì.” Giọng nói của Lâm Phong rất điềm tĩnh, nhưng nội dung câu nói và khí chất toát ra đều vô cùng kiêu ngạo, dù vậy An Nhiên lại

cảm thấy sự kiêu ngạo bất cần mới là bản chất của Lâm Phong. Phải nói là, như vậy mới giống lời nói của Lâm Phong.

Được Lâm Phong bảo vệ, đó hẳn là chuyện đáng yên tâm?

Thức cả đêm làm luận văn coi như đã xong, Lâm Tuấn không còn chút sức lực nào liền ngủ một mạch đến tối, đến khi đói bụng mới bò dậy khỏi giường.

Ngáp dài bước ra khỏi phòng, nhận ra bên ngoài nhà tối om, rõ ràng cả Lâm Phong và An Nhiên đều không có nhà.

Học và nghỉ ngơi lẫn lộn ngày đêm khiến Lâm Tuấn nhất thời không biết ngày giờ đã trôi đến đâu. Thấy hai người kia không ở nhà, Lâm Tuấn cảm thấy kỳ lạ liền nhìn lịch, lúc này mới nhớ ra hôm nay là chủ nhật, là ngày An Nhiên đi gặp Lý Vĩnh Vinh, và Lâm Phong kéo Bạch Hoa đi ăn trưa.

Sao muộn thế này vẫn chưa về? Có chuyện gì xảy ra chẳng?

Dựa vào ánh đèn yếu ớt chiếu từ ngoài cửa sổ vào, cùng với sự quen thuộc các góc ngách trong nhà, Lâm Tuấn dễ dàng đi trong bóng tối đến bên công tắc để bật đèn, thứ đang bày trên bàn ăn lập tức thu hút sự chú ý của cậu.

Trên bàn là ba chiếc nắp đậy thức ăn, tuy không biết ai đã để đồ ăn ở đây, cũng không nhìn rõ ba món ăn đó là gì, nhưng với một người đang đói bụng như Lâm Tuấn, những món ăn này quả thực xuất hiện rất đúng lúc!

Thời tiết vẫn đang mát mẻ, thức ăn không để trong tủ lạnh cũng không dễ bị hỏng, chỉ cần bỏ vào lò vi sóng một lúc là có thể ăn được.

Sung sướng mở nắp đậy lên, vừa nhìn thấy đồ ăn bên trong, Lâm Tuấn ngẩn người.

Bít tết bò hình trái tim... Lại còn hai phần.

Ai? Rốt cuộc là kiệt tác của ai? Không cần phải lãng mạn vậy chứ!?

Người sống trong ngôi nhà này có thể đếm trên đầu ngón tay, không phải mình, có nghĩa là chỗ bít tết này do An Nhiên và anh hai làm.

Nhưng dù là An Nhiên thật thà ngốc nghếch, hay anh hai lạnh lùng bá đạo, đều không hợp chút nào với bít tết hình trái tim!

Trong vài giây, suy nghĩ của Lâm Tuấn trở nên hỗn loạn, trong đầu lóe lên vô số liên tưởng.

Lúc này, tiếng sửa vui vẻ của Diệu Diệu cắt ngang sự rối rắm trong nội tâm của Lâm Tuấn.

Lâm Phong mở cửa trước sự chào đón mừng rỡ của Diệu Diệu, vừa bước vào nhà liền nhìn thấy em trai mình đứng ngây người bên cạnh bàn ăn.

Phía trước Lâm Tuấn là món bít tết bò hình trái tim đã sớm bị Lâm Phong bỏ quên...

Lâm Tuấn tròn tròn mắt nhìn người anh trai vốn luôn luôn điềm tĩnh, không bao giờ biết sợ hãi của mình vừa nhìn thấy món bít tết liền tỏ ra ngại ngùng xấu hổ!

Được rồi! Ít nhất cậu cũng không cần đoán chỗ bít tết hình trái tim này là của ai nữa...

Lâm Tuấn giả vờ ho một tiếng, tỏ ý thông cảm, cố gắng giả bộ

không nhận ra sự khó xử của Lâm Phong, nói: “Sao muộn thế này anh mới về, An Nhiên đâu?”

“Cậu ấy trong bệnh viện.” Khi nói câu này, Lâm Phong vẫn điềm nhiên như thể nói “Cậu ấy đang ăn cơm.”

Nhưng Lâm Tuấn không bình tĩnh như vậy, vừa nghe liền nói: “Trong bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì? Lẽ nào ông Lý Vĩnh Vinh đó động tay động chân? Em vừa nhìn đã biết người đàn ông đó không phải người tốt! An Nhiên sao rồi? Bị thương nặng không? Sau khi ra viện, anh hai nhất định phải tập luyện cho anh ta đánh nhau đi...”

“Không liên quan đến Lý Vĩnh Vinh, ông ta chết rồi.”

“Hả!? Lẽ nào... Là An Nhiên...” Một giây trước mới tưởng An Nhiên bị Lý Vĩnh Vinh đánh, bây giờ nghe tin Lý Vĩnh Vinh đã chết, nào Lâm Tuấn xoay không kịp, lập tức nghĩ rằng An Nhiên bị Lý Vĩnh Vinh tấn công, trong lúc tự vệ đã lỡ tay giết ông ta.

“Không phải do An Nhiên giết.”

Tâm trạng căng thẳng nhất thời được thả lỏng, Lâm Tuấn ấn hai bên thái dương đã bắt đầu đau nhói, nói: “Anh hai, anh có thể nói hết một lần luôn không?”

Lâm Phong bình tĩnh nói: “Là do em không ngừng cắt ngang lời anh đấy chứ.”

Lâm Tuấn đuối lý chỉ biết ngậm miệng, im lặng nghe Lâm Phong thuật lại cuộc viếng thăm đây cao trào kịch tích của An Nhiên.

Lâm Tuấn nói: “Vậy, hồn ma của Đinh Linh luôn quanh quẩn trong nhà Lý Vĩnh Vinh!?”

“Không biết.”

“Nghe câu chuyện thì thấy, vụ rò rỉ khí gas có lẽ là tác phẩm của Đinh Linh!”

“Không biết.”

Lâm Tuấn bắt lực nhận ra không muốn tiếp tục nói chuyện với Lâm Phong nữa, lúc này mới muộn màng cảm nhận được tâm trạng Lâm Phong không tốt.

Nếu nói trên đời này có người không coi khí chất của Lâm Phong ra gì, đó chắc chắn là Lâm Tuấn. Đối diện với Lâm Phong rõ ràng đang không muốn nói nhiều, Lâm Tuấn vẫn không sợ chết, cố tình gây sự: “Anh sao thế? Hối hận rồi à?”

“Hơi hơi.”

Lâm Tuấn khịt mũi trước tinh thần trách nhiệm của Lâm Phong, nói: “Không thể nói là trách nhiệm của anh được, An Nhiên không phải là con nít, anh ta còn lớn hơn em mà!”

Lâm Phong nhướn mày: “Nếu An Nhiên thực sự bị Lý Vĩnh Vinh đánh đến mức phải nhập viện...”

“Ông ta dám!?” Lâm Tuấn lập tức gầm lên, như thể một đứa trẻ bị người khác làm hỏng món đồ chơi yêu thích nhất, vừa thương vừa lo lắng cho An Nhiên.

Thấy bộ dạng cười như không cười của Lâm Phong, Lâm Tuấn giả bộ ho một tiếng, cố ý nhìn về chỗ bát tết tiên bàn ăn, nói: “Chuyện của An Nhiên hiện tại giao cho phía cảnh sát điều tra, chúng ta không cần lo lắng nữa. Còn chỗ đồ ăn này... ở đâu ra vậy?”

Tuy Lâm Phong cũng biết nấu vài món đơn giản, nhưng bát tết hình trái tim nhìn thế nào cũng không giống do Lâm Phong làm ra.

Phong cách không phù hợp chút nào!

Trước nụ cười trêu chọc của Lâm Tuấn, Lâm Phong im lặng một lúc, cố gắng tỏ ra điềm nhiên nói: “Là Bạch Hoa nói, bút tết hình trái tim đang được giảm giá.”

“Đúng rồi, hôm nay anh hẹn anh ta... Khoan đã! Bút tết này do cảnh sát Bạch làm!?! Anh hai, anh cũng may mắn trong chuyện tình cảm nhỉ!”

Lâm Tuấn còn nhớ đã từng được biết có một vị cảnh sát nào đó liên tục bám lấy Lâm Phong như một con chó điên, lúc đó Lâm Tuấn còn đang học cấp ba, vừa tò mò vừa ngưỡng mộ muốn xem vị cảnh sát khiến anh trai mình sém sút đầu mẻ trán là ai, xem thử đối phương rốt cuộc là ba đầu sáu tay hay gì.

Lâm Tuấn nhớ dưới ánh bình minh hôm đó, cậu nhìn thấy người thanh niên hơi mảnh khảnh đó từ phía xa đang nghe báo cáo của cấp dưới, nhìn có vẻ rất tập trung. Ngoại hình anh ta rất thanh tú và cân đối, làn da trắng như phát sáng ánh ngọc trai, lông mi vừa dài vừa dày, khóe mắt có một nốt ruồi rất thu hút. Khóe miệng dường như sinh ra đã có hình vòng cung nhẹ, thỉnh thoảng nói một câu đều thấy có nét cười, vẻ dịu dàng không chê vào đâu được.

Lúc đó hai con mắt Lâm Tuấn gần như rơi xuống! Chính là mỹ nam này đã khiến anh hai khổ sở đến nỗi không còn sức đánh trả sao!?

Bạch Hoa tuy còn trẻ, nhưng từ thủ đoạn, sự can đảm đến thực lực đều vô cùng xuất chúng. Năm đó, Lâm Phong xem thường sự theo dõi của anh ta, vừa bắt đầu hành động liền bị Bạch Hoa từng bước đàn áp đến nỗi không kịp trở tay.

Hơn nữa, thủ đoạn đối phó với kẻ địch của Lâm Phong tuy không vinh quang gì, nhưng cũng là người biết điểm dừng, thủ đoạn chỉ nhắm vào những kẻ đại gian đại ác, với một cảnh sát như Bạch Hoa, dù đối phương phiền phức đến đâu, Lâm Phong cũng để lại một đường lui.

Vì vậy trên cơ sở không làm hại đến Bạch Hoa, Lâm Phong đã bỏ lỡ mất thời cơ, hoàn toàn không phải đối thủ của anh ta. Cuối cùng phải nhờ đến gia đình dùng mối quan hệ để điều Bạch Hoa rời khỏi đơn vị công tác cũ, khiến vụ việc lắng xuống.

Vì thế, Lâm Tuấn có ấn tượng rất sâu sắc về bông hoa hồng có gai này, bây giờ nghe nói anh ta đến nhà, lại đích thân vào bếp làm món bít tết hình trái tim đầy ẩn ý, liên tưởng của Lâm Tuấn lập tức như con ngựa hoang đứt dây cương, tưởng tượng ra đủ thứ.

Bạch Hoa và anh hai sau một cuộc đấu trí đấu lực ngang tài ngang sức thì mỗi người một phương, về sau do vận mệnh an bài mà gặp lại nhau. Giờ đây, vì một vụ án đã lôi hai người vào cuộc, nhưng đằng sau lớp mặt nạ hòa bình thể hiện ra bên ngoài, mỗi người đều giữ khư khư sự ngạo mạn, không chịu nhường đối phương...

Tại sao càng nghĩ lại càng tưởng tượng ra những tình tiết tương ái tương sát vậy? Triển khai câu chuyện kiểu gì thế!?

Lâm Phong không hề để tâm tới cuộc Lâm Tuấn đang hoang tưởng chuyện gì, chỉ nhìn bộ mặt gian manh của cậu ta cũng có thể đoán được suy nghĩ trong đầu không tốt đẹp chút nào. Lâm Phong không muốn tự chuốc lấy phiền phức, cố hiểu đối phương đang nghĩ gì chỉ làm cậu khó chịu thêm.

“Ăn đi! Anh cũng đói rồi.”

Không ngờ kỹ thuật nấu nướng của Bạch Hoa không tệ, Lâm Phong hâm nóng đồ ăn một lúc lập tức ngửi thấy mùi thơm phức.

Nhìn món bít tết hình trái tim trước mặt, Lâm Tuấn đột nhiên cảm thấy nếu cứ thế ăn sẽ rất tội lỗi.

Đây rõ ràng là món ăn Bạch đại mỹ nhân nhà người ta đã tốn công sức nấu cho anh hai, mình ăn có được không?

Thấy Lâm Tuấn đã cầm nĩa lên chọc chọc vào miếng bít tết nhưng chưa ăn ngay, còn lén lút nhìn mình, không biết đang nghĩ gì. Lâm Phong vốn đang không vui, thấy vậy liền nhíu mày hỏi: “Thái độ của em là gì vậy? Định đùa với anh sao?”

Lâm Tuấn vội vã lắc đầu: “Không! Đương nhiên không phải vậy!” Rửa thầm trong bụng: Dù anh có thực sự là một trò đùa, ai dám cười chứ?

“Vậy sao không ăn đi?”

“Em ăn, em ăn!” Lâm Tuấn đành ăn chỗ bít tết với một tâm trạng phức tạp. Tuy mùi vị rất ngon, nhưng Lâm Tuấn chỉ cảm thấy như đang ăn sáp vậy.

Không khí có chút ngưng đọng, Lâm Tuấn liền kiếm chuyện nói: “Đúng rồi. Lúc ngủ trưa em có nghe thấy tiếng ồn ào ở chỗ quản lý tầng dưới, hình như còn có người náo loạn gì đó không biết đang cãi cọ chuyện gì... Lúc đó mệt quá, em không để ý lắm, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Công viên xảy ra tai nạn, có một đứa bé bị thanh sắt trên khung xích đu rơi xuống xuyên qua đầu, chết tại chỗ.”

“Trời đất! Đáng sợ quá!” Lâm Tuấn vừa ăn một ít spaghetti nước sốt thịt, nhìn chỗ nước sốt cà chua trước mặt, bất giác liên tưởng đến cái chết của đứa bé, cảm giác thật sự buồn nôn.

“Tuy đứa bé đó lòi cả não ra ngoài, vừa nhìn đã biết không thể cứu sống, nhưng Bạch Hoa vẫn kiểm tra mạch của nạn nhân, xác nhận...”

Lâm Tuấn lập tức cắt ngang lời của Lâm Phong, nói: “Khoan đã! Anh nói Bạch Hoa chạm vào thi thể, sau đó lên nhà chúng ta nấu ăn sao? Món spaghetti nước sốt thịt đặc biệt đậm máu này là tác phẩm của anh ta... Anh ta có thể ăn được ư!?”

“Không biết.” Câu trả lời quen thuộc lại cất lên, Lâm Tuấn cảm thấy câu anh hai mình nói nhiều nhất ngày hôm nay chính là hai từ này.

“Sao anh lại không biết?” Lâm Tuấn hơi mất bình tĩnh.

“Thực sự không biết, vì vừa nấu xong anh ta liền nhận được điện thoại từ Trần Thanh, còn chưa kịp ăn gì.”

“...” Lâm Tuấn nhìn món spaghetti đặc biệt nhiều sốt cà chua, hoàn toàn không muốn ăn nữa, làm sao đây?

An Nhiên vốn tưởng rằng ở một nơi thường xuyên có người chết như bệnh viện chắc chắn sẽ nhìn thấy nhiều hồn ma lượn lờ qua lại. Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý sẽ bị làm phiền cả đêm, nhưng không biết có phải do khổ tận cam lai hay không, sau những ngày gần đây gặp nhiều xui xẻo, cuối cùng An Nhiên cũng may mắn có một đêm yên bình trong bệnh viện, không xảy ra chuyện gì lạ thường.

Ngày hôm sau, An Nhiên tỉnh dậy với tinh thần sáng khoái, sau

khi bệnh viện kiểm tra xác nhận không có gì đáng ngại, cậu có thể ra viện được!

Nhưng nằm ngoài dự liệu của An Nhiên, người đến bệnh viện không chỉ có anh em nhà họ Lâm, mà còn có Bạch Hoa và Cố Đông Minh!

Hai người Bạch Hoa chạm mặt anh em nhà họ Lâm ngay trước cửa phòng bệnh, cả hai không hẹn mà đều tỏ ra ngạc nhiên, rõ ràng không đi cùng nhau nhưng lại bất ngờ chạm mặt tại trước cửa phòng bệnh.

“Vụ án liên quan đến Lý Vĩnh Vinh và Đinh Linh, chúng tôi đã có được một chút manh mối mới. An Nhiên, cậu có hứng thú nghe qua không?” Hoàn toàn lơ đi sự thù địch của anh em nhà họ Lâm, Bạch Hoa nở nụ cười hút hồn, đưa ra câu hỏi mà An Nhiên không thể từ chối.

Cố Đông Minh đứng bên nghe vậy lập tức mất bình tĩnh, nói: “Sếp, không phải chúng ta đến hỏi thêm chi tiết, xem có thể tìm ra những điểm bị bỏ sót hay không sao? Còn chưa đưa ra tòa, chúng ta không thể để lộ tình tiết vụ án được!”

Bạch Hoa vỗ vai cấp dưới, đáp: “Hãy tin tôi, dù tôi không nói ra, hai anh chàng họ Lâm trước mặt cậu cũng không tốn nhiều công sức để có người dưng thông tin mới nhất cho đâu.”

Nếu câu nói này từ một người nào khác, Cố Đông Minh nhất định cho rằng đối phương đang nói năng hồ đồ. Nhưng người đó là Bạch Hoa, Cố Đông Minh không cho rằng đối phương lôi chuyện này ra làm trò đùa, ánh mắt cậu ta nhìn Lâm Phong bất giác trở nên cảnh giác và dò xét.

An Nhiên không để ý đến sự tranh cãi giữa hai vị cảnh sát, cảm thấy thật phí nếu không nghe thông tin Bạch Hoa đưa ra, cậu liền vui vẻ nói: “Dù sao tôi cũng chưa ăn trưa, nghe nói tầng hai của bệnh viện có căng-tin, món ăn cũng không tồi.”

Bạch Hoa cười nói: “Để tôi mời. Vừa hay tiền chi trả trong lúc làm việc sẽ được bồi hoàn lại.”

Cố Đông Minh nghe vậy bất giác đưa hai tay che mặt, nghĩ bụng, nếu cấp trên nghe thấy những lời này của Bạch Hoa, chắc sẽ khóc mất? Dù sao khoản tiền bồi hoàn cho sếp cũng không phải ít so với các nhân viên khác.

Tuy Bạch Hoa là người bướng bỉnh, nhưng rất biết giữ bí mật về tình tiết vụ án. Vụ án lần này có bước tiến nhảy vọt đều là nhờ có An Nhiên. Hơn nữa, hai người có liên quan đến vụ án đều đã chết, Bạch Hoa cũng khẳng định An Nhiên không có liên quan trực tiếp đến vụ án, nên cậu không lo lắng khi tiết lộ một chút tình tiết cho An Nhiên nghe, coi như có đi có lại.

Dù sao có anh em nhà họ Lâm ở đây, An Nhiên cũng sẽ biết chi tiết mọi chuyện, chi bằng hào phóng một chút để gây ấn tượng với An Nhiên. An Nhiên ở cùng nhà với anh em nhà họ Lâm, rồi sẽ có lúc cậu ta được việc, coi như đầu tư trước vậy.

Đương nhiên tiết lộ bí mật là một chuyện, Bạch Hoa vẫn có chọn lọc, không nói ra những chi tiết cần giấu kín.

Dù vậy, qua bữa cơm trưa, Bạch Hoa đã cung cấp cho An Nhiên không ít thông tin hữu ích.

Khi cảnh sát điều tra nhà hàng mà An Nhiên nói tới, phát hiện Lý Vĩnh Vinh đã thuê một phòng ở đó trong thời gian dài, để tiện cho

ông ta hẹn hò với các nữ minh tinh và người mẫu.

Sau khi xem camera giám sát của nhà hàng, họ phát hiện ngày hôm trước khi Đinh Linh chết, cô ta có hẹn với Lý Vĩnh Vinh tại căn phòng đó. Hơn nữa lúc rời khỏi, chiếc túi xách nhỏ của cô ta rõ ràng đã phòng lên, không biết bên trong chứa thứ gì.

“Sau khi Đinh Linh chết, chúng tôi đã khám xét nơi ở của cô ta, phát hiện rất nhiều ma túy và kim tiêm, khẳng định cô ta là một con nghiện. Về lý thuyết, cô ta sẽ không bắt cần mà dùng ma túy quá liều như vậy. Nhưng chúng tôi phát hiện trong ma túy có trộn một vài thứ, không biết nguồn gốc của chỗ ma túy ấy từ đâu. Cũng tiện nói luôn, lúc chúng tôi phát hiện ra, chỗ ma túy này nằm trong một chiếc túi xách nhỏ, giống với chiếc túi xách đã nhìn thấy trong video giám sát của nhà hàng “

Bạch Hoa ngưng một lúc rồi nói tiếp: “Ngoài ra, tiền bối tôi có cung cấp một số thông tin đáng tin cậy, giới giải trí đồn rằng Lý Vĩnh Vinh cũng có thói quen hít ma túy, có lúc còn rất hào phóng chia sẻ cho bạn gái ông ta... Đúng rồi! Nghe nói khoảng thời gian đó Lý Vĩnh Vinh cãi nhau và đòi chia tay với Đinh Linh, nhưng cô ta không những bám riết không buông, còn làm ầm lên khiến mọi người đều biết chuyện, tôi nghĩ Lý Vĩnh Vinh cảm thấy vô cùng phiền phức?”

An Nhiên lúng túng hỏi: “Ý anh là... Lý Vĩnh Vinh cố ý đưa ma túy có vấn đề cho Đinh Linh, hại chết cô ta?”

Không phải người ta vẫn nói “một đêm vợ chồng trăm ngày ân nghĩa” sao? Người đàn ông đó quả là tàn nhẫn!

“Ai biết? Hiện tại hai người đều đã chết, chúng tôi điều tra cũng chỉ có thể đến mức đó.” Bạch Hoa cười nói.

Lời kết

Sau này An Nhiên mới biết chàng trai Bạch Hoa đẹp đến mức quá đáng này có khả năng nói dối trơ trẽn đến mức nào.

Nếu không phải đọc báo đưa tin rằng phía cảnh sát triệt phá được một tổ chức buôn bán ma túy, người liên can đều là những nhân vật công chúng như nghệ sĩ và người mẫu, An Nhiên cũng không biết đằng sau vụ án của Đinh Linh và Lý Vĩnh Vinh còn có điều ẩn giấu.

An Nhiên không biết rốt cuộc Bạch Hoa đã tìm ra tổ chức đứng sau Lý Vĩnh Vinh như thế nào, có lẽ từ chuyện nhà hàng nợ, chỗ ma túy của Đinh Linh, hoặc từ nữ minh tinh mà Lý Vĩnh Vinh từng tiếp xúc.

An Nhiên không có ý định hỏi Bạch Hoa chuyện này. Những gì Bạch Hoa có thể nói với cậu đều đã nói rồi, điều gì không thể nói, có truy hỏi cũng vô ích.

An Nhiên tin rằng dù cậu có truy hỏi Bạch Hoa, đối phương nếu không nói thẳng rằng chuyện đó là cơ mật thì cũng sẽ nói vòng vo, khiến đầu óc An Nhiên rối rắm. An Nhiên sẽ không vì chút hiếu kỳ mà chủ động làm việc tổn công sức như vậy.

Trần Thanh cũng gọi điện hỏi thăm vết thương của An Nhiên, từ sau khi cùng trải qua vụ cháy tại biệt thự, mối quan hệ giữa hai người dần dần lên đến mức “bạn bè”, xưng hô của An Nhiên với Trần Thanh cũng từ “phóng viên Trần” chuyển thành “chị Trần” một cách thân mật hơn.

Hơn nữa, Trần Thanh đã biết khả năng đặc biệt của An Nhiên, An Nhiên có thể nói chuyện với cô mà không kiêng dè gì. Con người Trần Thanh rất tốt, đáng để kết thâm giao, vì thế An Nhiên rất trân trọng người bạn này.

Khi hai người nói chuyện với nhau về các vụ án mà cảnh sát phá được, An Nhiên tò mò hỏi: “Nhắc đến chuyện này, chị Trần có biết khẩu cung của chúng ta đã được Cố Đông Minh viết thế nào không?” Dù nghĩ thế nào, Cố Đông Minh cũng sẽ không đưa câu chuyện ma quỷ khó tin ấy lên cấp trên chứ?

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười sáng khoái của Trần Thanh, cô nói: “Còn phải nói ư? Không phải cậu ngưỡng mộ nghề của tôi, khóc lóc cầu xin tôi dẫn đi xem thế giới ngoài kia ra sao, cuối cùng người chị lương thiện này không nỡ nhìn cậu đáng thương như vậy, đành dẫn cậu đi làm cùng sao?”

Câu chuyện cầu huyết quen thuộc này chính là lời khai mà Trần Thanh cung cấp cho Bạch Hoa khi An Nhiên còn đang hôn mê.

An Nhiên chán nản nói: “Tại sao lại lấy lời khai này chứ? Những gì em nói không phải hợp lý hơn à?”

Trần Thanh đằng hắng một tiếng, đáp: “Khẩu cung của tôi có gì không tốt? Có nhiệt huyết, có mộng tưởng, có tình bạn, cậu không hiểu được sự lãng mạn của việc theo đuổi giấc mơ đâu!”

An Nhiên không phải người cố chấp, đối diện với Trần Thanh tràn đầy khí thế, cậu chỉ biết cười trừ, không nói gì. Dù sao lời khai ấy cũng chỉ là cái cớ, chuyện nhỏ nhặt này không nên làm nghiêm trọng lên, phải để mặt mũi cho con gái nhà người ta chứ?

Thấy An Nhiên không tiếp tục phản bác nữa, Trần Thánh dường

như có thể tưởng tượng ra nụ cười bất lực của An Nhiên, bộ dạng mềm mỏng rất dễ bắt nạt. Trong phút chốc, Trần Thanh cảm thấy mềm lòng liền đổi chủ đề, không lợi dụng chuyện đó để trêu An Nhiên nữa.

“Vậy là vụ án Đinh Linh và Lý Vĩnh Vinh coi như kết thúc. Tôi nghĩ lúc đầu Bạch Hoa nhận vụ này cũng không thể tưởng tượng được đằng sau Lý Vĩnh Vinh lại có một thế lực tội phạm lớn như vậy? Bây giờ cậu bên đó thế nào, hồn ma của Đinh Linh không còn xuất hiện nữa nhỉ?”

Tuy biết Trần Thanh ở đầu dây bên kia không thể nhìn thấy, nhưng An Nhiên vẫn theo phản xạ gật đầu, nói: “Vâng, em không thấy cô ta xuất hiện nữa. Em nghĩ cô ta đã ra đi thanh thản rồi.”

Trần Thanh cười nói: “Có thể lật tẩy được tổ chức ma túy đó, cậu và Bạch Hoa đã có công không ít, lần này coi như hai người làm được việc lớn! Gần đây Bạch Hoa phải lao tâm khổ tứ lắm mới phá được vụ án Đinh Linh và Lý Vĩnh Vinh, sau đó lại lập tức điều tra vụ án mạng ở khu nhà các cậu...”

“Vụ án mạng khu nhà em? Án mạng nào?”

“Hả! Cậu không biết ư? Công viên gần nhà cậu mới đây xảy ra vụ tai nạn, khung xích đu bị rơi xuống, thanh sắt bị gãy đã đâm xuyên não của một đứa bé. Khi đó Bạch Hoa và Lâm Phong đi ngang qua hiện trường, Bạch Hoa còn trực tiếp kiểm tra mạch cho đứa bé đó, xác nhận là đã chết!”

An Nhiên nghe vậy điếng người, nói: “À, em thực sự không biết, lần đầu tiên nghe thấy.”

Thực ra nếu suy nghĩ kỹ, An Nhiên không cảm thấy kỳ lạ khi mình

không biết gì. Khi đó Bạch Hoa đi cùng Lâm Phong, nghĩa là đứa bé xảy ra chuyện cùng ngày với vụ cháy tại nhà Lý Vĩnh Vinh, lúc đó An Nhiên bị ngã cầu thang rồi được đưa đến bệnh viện. Qua một ngày sau đó, vết máu tại hiện trường đã được làm sạch.

Tuy lúc đi qua công viên, An Nhiên thấy chiếc khung xích đu bị giăng dây phong tỏa, nhưng cũng chỉ nghĩ là do khung bị gãy, nên để đảm bảo an toàn, người ta mới cách ly khu vực đó, không hề nghĩ đến chuyện có án mạng.

Huống hồ các hộ dân trong khu này đều quen biết nhau, xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều cảm thấy buồn, sẽ không lấy chuyện đó ra làm chủ đề tán gẫu. Hơn nữa, từ khi gặp đứa trẻ kỳ lạ chơi đập bóng nọ, mỗi lần đi qua công viên, An Nhiên đều cố bước nhanh, không nhìn ngang ngó dọc. Kết quả, sau nhiều ngày như vậy, An Nhiên vẫn chưa biết về vụ tai nạn kinh hoàng này.

Nghĩ đến đó, An Nhiên không kìm được liền hỏi: “Nếu đã là tai nạn, cảnh sát Bạch cần điều tra chuyện gì?”

Giọng nói của Trần Thanh đầy hoài nghi: “Tôi cũng không biết, hình như lúc ấy cậu ta nghe thấy âm thanh kỳ lạ đó, giác quan thứ 6 của cậu ta rất nhạy, nói là chuyện này không hề đơn giản chút nào. Vì vậy, cậu ta tự ý điều tra vụ án, cấp dưới cậu ta biết chuyện mà phát khóc.”

“Âm thanh kỳ lạ?”

“Ừ, tôi cũng không rõ. Cậu ta nói nghe thấy tiếng đập bóng, nhưng hiện trường không hề có ai đang chơi bóng...” Trần Thanh nói đến đó liền bị âm thanh vang lên ở đầu dây bên kia dọa một phen kinh hãi, cô nói: “An Nhiên, cậu sao thế!?”

“Không có gì, chỉ là không cẩn thận làm vỡ chiếc cốc.” Cúi xuống dọn dẹp mảnh vỡ dưới đất, trong đầu An Nhiên chỉ nghĩ đến câu nói vừa rồi của Trần Thanh, cảm thấy vô cùng bối rối.

Âm thanh đập bóng trong công viên, không phải là bé gái chơi đập bóng mà mình từng nhìn thấy chứ?

Lẽ nào, cái chết của đứa bé đó có liên quan đến bé gái kia?

“Không sao là tốt. Cậu mau chóng dọn dẹp mảnh vỡ đi, cẩn thận đừng để bị thương, tôi phải cúp máy đây, liên lạc sau nhé.” Trần Thanh biết An Nhiên đang bận, liền biết ý chủ động gác máy.

“Được, tạm biệt chị.”

An Nhiên đang dọn dẹp chỗ mảnh vỡ, đột nhiên cảm thấy lạnh gáy, cảm giác như thể có nguy hiểm gì đó đang bước lại gần.

Trong lúc nhặt một mảnh vỡ, An Nhiên không cẩn thận bị cạnh sắc của mảnh vỡ cứa vào ngón tay, máu rơi xuống từng giọt từng giọt.

Nhìn những giọt máu đỏ trên nền gạch trắng, An Nhiên lơ đãng nghe thấy không phải tiếng “tách tách” của những giọt máu rơi, mà là tiếng bóng đập từng hồi từng hồi xuống nền đất.

Bịch, bịch, bịch, bịch...

Tái bút của tác giả Hương Thảo

Xin chào cả nhà! Lời đầu tiên, xin cảm ơn các bạn đã mua cuốn “Dị nhân phòng đông” tập 2.

Dạo gần đây trời hay mưa, trời mưa bước ra phố quả thực không tiện chút nào. Trời âm u, dù không mưa thì ngẩng đầu lên vẫn chỉ thấy bầu trời đầy mây nặng trĩu.

Tôi rất nhớ bầu trời trong xanh mây trắng! Nhưng sau những ngày mưa, nhiệt độ lại tăng lên và nóng nực đúng không? Nghĩ đến điều đó là lại thấy hơi bối rối!

Đến mùa chim sinh sản, gần nhà tôi có một chiếc tổ yến đã năm sáu tuổi. Năm nay chim bố mẹ lại quay lại, thỉnh thoảng còn có thể thấy chim non ló đầu ra khỏi tổ.

Hy vọng những chú chim én non có thể lớn lên khỏe mạnh. Chim non lớn rất nhanh, nói không chừng trong lúc mọi người đang đọc lời kết này, chúng đã bắt đầu vẫy đôi cánh để học cách bay rồi!

Tập 2 của câu chuyện xuất hiện hai nhân vật mới, nữ phóng viên Trần Thanh và cảnh sát Bạch Hoa.

Tôi rất thích hai nhân vật mới này, Trần Thanh là một nữ cường nhân mạnh mẽ và đầy nhiệt huyết, làm việc gì cũng rất nhiệt tình. Còn Bạch Hoa là một cảnh sát có ngoại hình tuấn tú, dịu dàng, là một người vô cùng có trách nhiệm.

Bất kể phóng viên hay cảnh sát đều là những nghề tôi chưa từng viết trước đây. Tuy trong truyện không có nhiều đoạn cần miêu tả

ngề nghiệp của họ, nhưng đối với tôi vẫn là một thử thách có ý nghĩa.

Ngoài ra, xin nói trước với bạn đọc rằng “tổ đặc án” mà Bạch Hoa làm việc chỉ là hư cấu, không liên quan đến bất cứ cơ quan chính phủ nào trên thực tế!

Vì vậy, bạn đọc không cần quan tâm đến tính chân thực của bộ phận này, hãy thưởng thức câu chuyện là được rồi.

Cả nhà còn nhớ bé gái kỳ lạ chơi đập bóng đã xuất hiện trong tập 1 không? Trong tập 2, cô bé này lại xuất hiện.

Thực ra câu chuyện về bé gái này xuất phát từ một câu chuyện kỳ lạ tôi từng gặp (nói ra mới thấy, tôi cũng gặp khá nhiều chuyện kỳ lạ...)

Khoảng hơn một năm trước, lúc đó tôi đang dắt chú chó Milk đi dạo ở gần nhà. Cách nhà một đoạn không xa có vài căn nhà hoang kiểu cũ đã nhiều năm không có người ở. Căn nhà cũ này không giống với ngôi nhà được miêu tả trong truyện, là kiểu nhà nhỏ chỉ có một tầng mà nông dân thường ở.

Hôm đó, chúng tôi men theo lối đi nhỏ, bất ngờ nhìn thấy một bé gái có lẽ chưa đến năm tuổi, đang đứng một mình trước một ngôi nhà hoang.

Ngôi nhà đó đã bị bỏ hoang đến mức mọc đầy cỏ dại, hàng rào sắt vây quanh cũng đã han gỉ. Một đứa trẻ nhỏ như vậy đứng một mình bên trong hàng rào, lặng lẽ nhìn ra ngoài, cảnh tượng đó thật đáng sợ! (Nếu có hứng thú, mọi người có thể xem bức ảnh tác giả giới thiệu trên trang bìa, tôi đã chụp lại nơi nhìn thấy đứa bé đó).

Khi tôi nhìn thấy đứa bé, vì cảnh tượng rất kỳ lạ nên bất giác cảm

thấy rợn người. Lúc đó trong giây lát tôi muốn giả bộ như không nhìn thấy gì và rời đi, nhưng lại lo lắng không biết có phải đưa bé đó đi lạc, cần người giúp hay không. Cuối cùng, tôi vẫn bước đến hỏi đứa bé vì sao đứng đó một mình.

Sau đó đứa bé nói: “Mẹ nói em đợi mẹ ở đây.”

Tôi ngăn người khi nghe câu trả lời, ngoài chúng tôi ra, gần đó không có ai hết! Hơn nữa chỗ bé gái đứng vừa tách biệt, vừa nhiều muỗi, rốt cuộc ai đã bỏ đứa bé lại đây!?

Nhưng bé gái đã nói đó là yêu cầu của mẹ cô bé, tôi hỏi lại rằng cô bé có cần giúp gì không? Có cần tôi ở lại cùng không? Cô bé lắc đầu nói không cần, vì vậy tôi liền dắt Milk đi.

Tuy đây không phải chuyện linh dị, nhưng đến giờ tôi vẫn tò mò vì sao bà mẹ đó lại để con mình chờ ở một nơi như vậy?

Đối với tôi, câu chuyện này là một nỗi ám ảnh mãi mãi. Nếu lúc đó không đi cùng Milk, tôi thực sự muốn ở lại cùng với cô bé! Nhìn xem người mẹ đó rốt cuộc mặt mũi ra sao.

Lần gặp kỳ lạ đó giúp tôi xây dựng nên hồn ma bé gái trong truyện. Sự xuất hiện của hồn ma này và câu chuyện đằng sau không liên quan đến chuyện tôi đã gặp, nhưng cô bé đứng chờ mẹ ngày ấy chính là nguồn cảm hứng cho bé gái chơi đập bóng trong truyện.

Xin hé lộ với bạn đọc một chút, cô bé này sẽ xuất hiện nhiều trong tập 3 của bộ truyện!

Mời bạn đọc đón xem tập 3 **“Nhân cơ hội bán quảng cáo”**, hẹn gặp lại các bạn!

Table of Contents

Start

Mở đầu

Chương 1 Linh hồn đoạt xác

Chương 2 Trao đổi thông tin

Chương 3 Bức ảnh linh dị

Chương 4 Buổi hòa nhạc

Chương 5 Tin tức giải trí

Chương 6 Chuyện kinh sợ trong phòng tắm

Chương 7 Chủ động tấn công

Chương 8 Vụ án mạng ở công viên

Chương 9 Thú nhận

Chương 10 Tình tiết vụ án

Lời kết

Tái bút của tác giả Hương Thảo